

2000

Й. ТЕРЕЛЯ

2000

**БУЕНОС-АЙРЕС
1990**

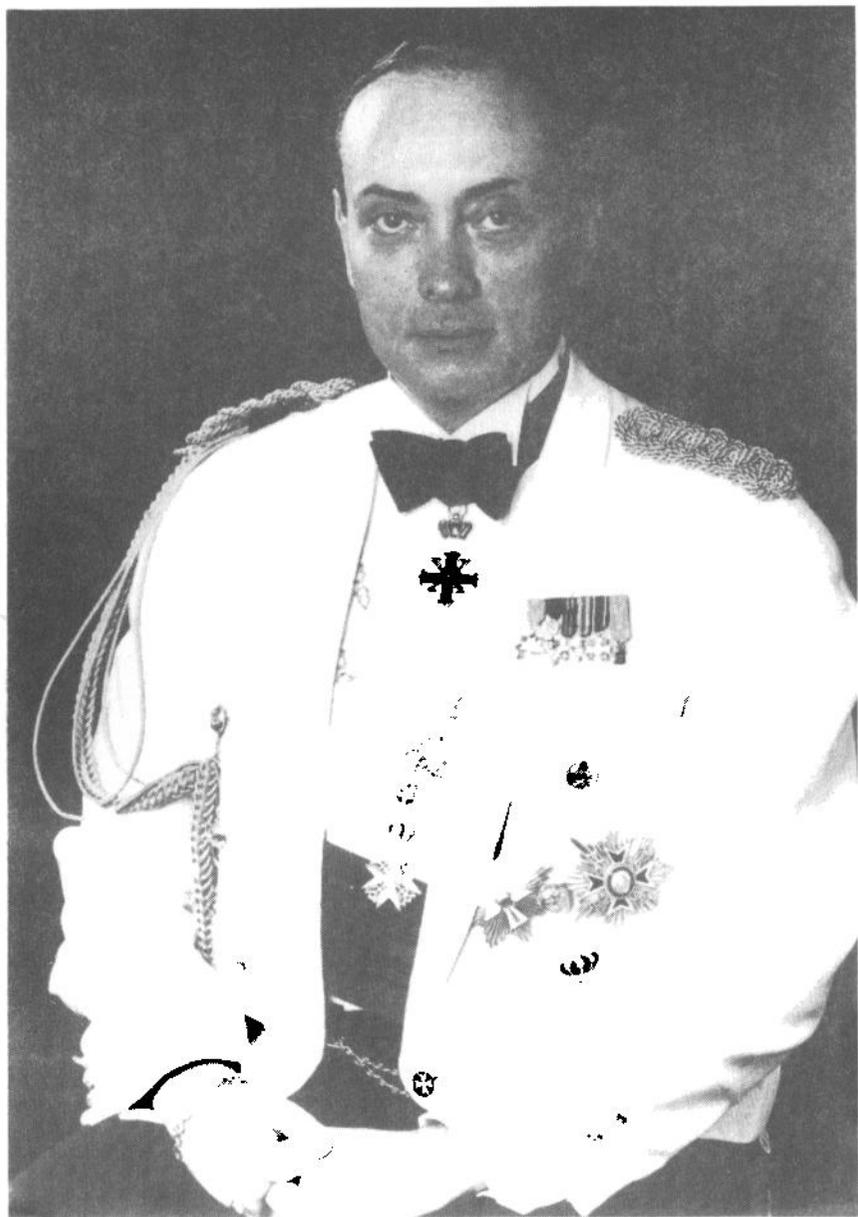

BC 389/35

Накладом римо-католицьких організацій
Австралії та Аргентини

*Українська королівська родина.
Володарка Руси-України
Ольга Беата Миколаївна Довгорука
Король Руси-України Олексій II
Королева Руси-України Марія Анна*

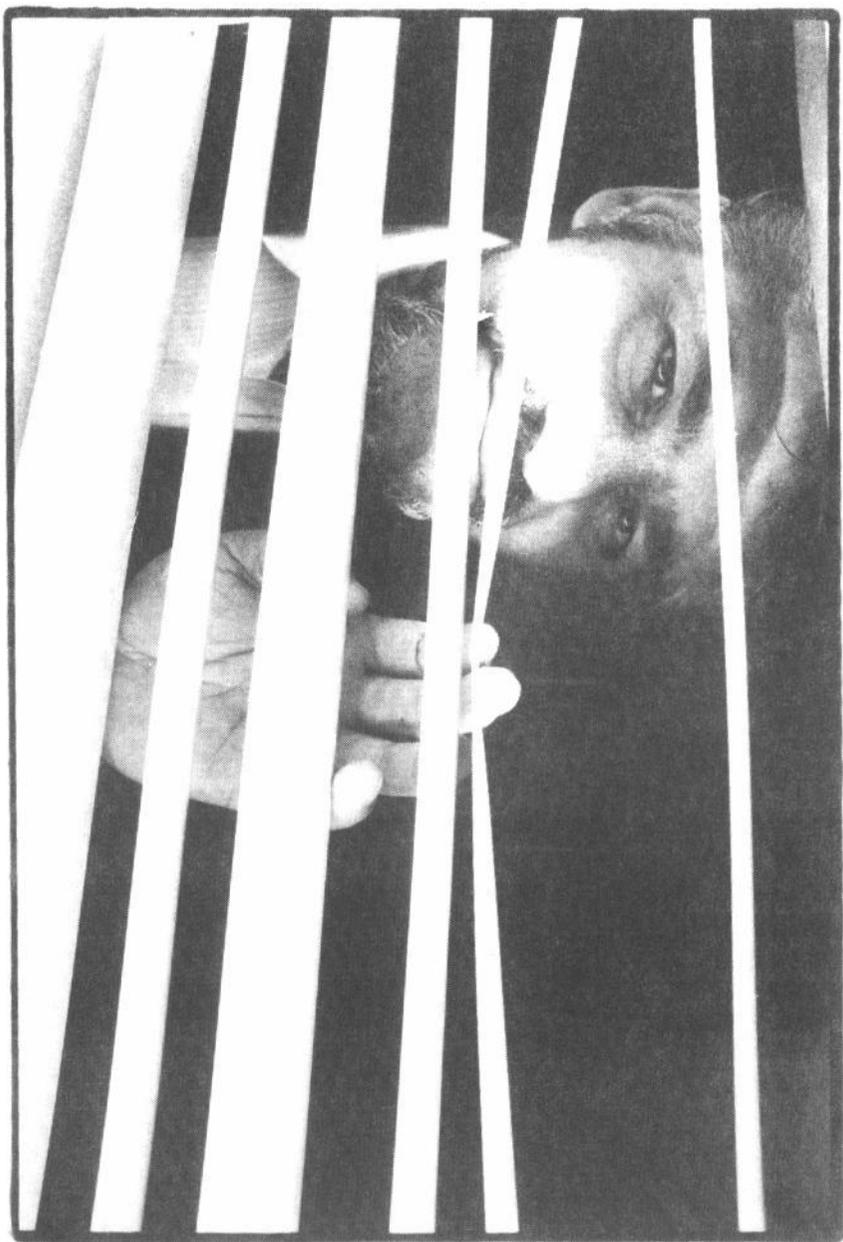
Король Руси-України Олексій II

Кордон СССР — Румынія.

Травень 1988 р. Угорщина. Й. Тереля.

На Урал. До „волі“ 12 років.

Замість передмови

Віталій Гайдар

ДО ПИТАННЯ ВЛАСНОПІДМЕТНОСТИ НАШОЇ ПОЛІТИКИ ПРО НЕБЕЗПЕКУ МАСОНСЬКОЇ ІНФІЛЬТРАЦІЇ НАШОГО ЖИТТЯ

*"Пізнайте правду, а вона визволить Вас"
(з Євангелії)*

*"Світом керують цілком інші особистості від тих,
котрих собі уявляють ті, хто не є поза кулісами."
(Бенджамін Дізраелі)*

Пізнання найфундаментальніших факторів світової політики й історії - це перша засаднича вимога й передумова власнопідметности будьякої національно-визвольної політики.

Виправити усі недоліки Грушевського та йому подібних у викладі й тлумаченню нашої історії¹ нам тут нагло не вдасться. Недостає ні людських кадрів, ні матеріяльних засобів, ані часу, щоб чекати на корективи, і щойно на них "учитися", робити нові висновки.

Проте не бракує джерел і матеріялів, щоб принаймі розвиток нашої політичної думки і визвольницьких дій останніх поколінь пізнати доглибинно, в повному, всесторонньому і правдивому освітленні, збагнути дійсні, не

1 Хоч би згадати застереження історика Закарпаття д-ра Целевича (з Самбірщини), а також "Причинки до історії України-Руси" Івана Франка, в яких вказують на 213 свідомих "помилко" М. Грушевського.

всесторонньому і правдивому освітленні, збагнути дійсні, не сповідні, вигадані причини наших невдач, трагедій і катастроф. Тепер найостанніша пора це зробити. Що "правда завжди залишиться правдою" - це так, але скільки залишиться тих, хто зможе чи захоче її шукати? Є шалено багато СТРАШНЮЩИХ правд, які є очевидними, наглядними, дотичними на кожному кроці, у кожній царині нашого політичного, суспільно-громадського й культурного життя, але якось не багато тих, хто їх бачить і реагує на них. Дехто воліє свої урвення, а інші просто мовчать, запродавшись мамоні, благоденствують.

Невдачу Перших Визвольних Змагань наші історики залюбки приписують недостатній національній свідомості народних мас. Ми ту пілюлю безкритично сприймаємо, і не дивимось глибше. - Хто ж тоді перевів українізацію Армії, хто так численно прибував на Військові з'їзди і стихійно домагався самостійности, ще заки наші тогочасні вожді до того додумалися? Правда, був Міхновський. - Але й найкраще зерно на камені не зійде, не вродить. Історія показує, що Міхновський сів на родючому ґрунті. Хто ж перешкодив, що жнива не дали сподіваних, бажаних вислідів? Хто обеззброїв націю в найкритичніший час, хто найкращі спонтанні пориви народу, його свідоміших прошарків звів нанівець? - Соціалісткуючі батьки народу - Грушевські і Винниченки, що будучи масонами, служили насамперед масонським цілям та ідеям, а нас заспокоювали теоріями про національну несвідомість мас.

В добу княжих міжусобиць певні кола вислугувувались татарві ("татарські люди"), пізніше будували Велике Литовське Князівство, потім служили лейстровиками його милості польському королеві, були васаліями турецькому ханові, тоді піддалися московському цареві, тоді... річпосполитій, тоді розраховували на німців, а тепер на кого? Вічні лейстровики! І вічні нарікайли на історичну

Зараз по I Світовій війні замість заглянути у непрохідні нетрі справжніх причин наших невдач, ми не пішли поза бомбастику, - не злонамірену чи цілковито безідейну! - без глибшого, доосновного пізнання дійсних двигунів історії, справжніх будівничих світової політики, навіть без того, щоб, скажімо, поминаючи показні бороди наших вождів, приглянутись їм ближче, пізнати їх наскрізь хто вони насправді були, кому, чиїм інтересам служили і чому. Без пізнання мотивів їхнього поступування, без усвідомлення того, що як масони, хоч і на позиціях керівників Визвольних Змагань, вони мусіли діяти передусім по лініях директив тієї інтернаціональної мафії, - в інтересі якої не була (і не є!) наша держава, - ми надалі залишимося сліпими котенятами у нашій політиці.

Ми навіть прийняли їхні пояснення причин наших невдач. В дійсності ж нічого не було далше від правди, як ті їхні пояснення. Та ж навіть 4-ий універсал, що ним вони залюбки хизуються, вимогли від них "національно несвідомі" і "політично невироблені" хлопці-воєнки полуботківського полку, які обложивши багнетами будинок Малої Ради, де "батьки" засідали і радили, і переказали їм, що їх не випустять... доки не проголосять самостійності. Щойно тоді, вночі з 24 на 25 січня, універсал про нібито самостійність з великим трудом проголошено.² (Пройдіть його до кінця і переконаєтесь про справжні наміри авторів).

Той сам Грушевський, що в історії свідомо пообтинав нам коріння сивої давнини (читайте праці Дrajнiвського у журналі "Визвольний Шлях" 1978-1982 рр.), на спілку з Винниченками і їм под. соціялістами (читай: масонами) прополоскав мозки нашій тогочасній еліті, і так наша

2 Див. "Історія Українського Народу" Р. Млиновецького, стр. 434. Достовірність даної інформації перевірено у секретарки міністерства Освіти УНР, пані Волосевич.

Винниченками і їм под. соціялістами (читай: масонами) прополоскав мозки нашій тогочасній еліті, і так наша найзолотіша нагода була прогайнована. Був чистий один Міхновський, і того повісили.

Донцов пробував випростати нам хребет, але він нажаль не йшов заглибоко, а вимахував шабелькою свого небуденного публіцистичного таланту на підтоптаному конику буйного (не те що неефективного) фразерства. Він вказав на багато причин і недочет, одначе всі вони були радше похідної натури. До причин він не дійшов, або не мав відваги її назвати. Наші ж провідники, виховані на ньому і на "Дешевій книжці", самі пішли й повели тисячі найкращих, найідейніших на політичне й зокрема мілітарне геройство й лицарство абсурду. Виправдання їм одне: вони не мали змоги вчитися, шукати, пізнавати. В межах своїх знань і розуміння історичних процесів з позицій своєї політичної філософії вони свято вірили в єдиноспасенність свого екзальтованого самоспалювання. (Найбільша честь і вічна слава їм за те!)

Ми ж поза ними вже більше, ніж одне покоління. І ми маємо майже усі нагоди й можливості пізнати те, чого в їхніх обставинах ніяк не могли знати вони. Одначе ми з послідовністю, гідною багато вищої справи, далі тримаємося "глибин", "висот" і "горизонтів" дешево-книжкової мудрости. І поза нею - ані крок.

Нічого не навчившись самі, ми навчання нашої зміни залишаємо... фабіянським (читай масонським) гарвардським і їм подібним катедрам, щоб докінчили те, чого не встиг зробити Грушевський і Ко. І збираємо, і жертвуємо на це свої мільйони. За свій важко запрацьований гріш готуємо самі собі шнурок на ший. Замість того, щоб підтримати єдину гідну цитаделю української науки - УВУ.

На еміграції ми, Богу дякувати, натворили багато всяких організацій, в тому і молодіжних. Були часи, що ми мали тисячі уніформованої молоді. За 40 літ, логічно беручи, мав би бути видний у тій царині якийсь конкретний нарібок. А як

є насправді? Цілковитий розлад, пасивність, занепад. І ці ледве клигаючі молодіжні організації подекуди ще й нині очолюють ті, хто їх тому 40 літ організував. Чи це природньо, нормально? Можна б наводити багато фактів, коли надійних, характерних, що появились на тому молодіжному виднокрузі, пляново, під найдикішими претекстами, позбувалися. Їх знеохочувано, деморалізовано, усувано (або доведено до їх самоусунення), а на керівні місця наставляювано комплетних недолуг. І завдяки тому спад членства й активності прискіпувався. Тих кілька, що нібито вирости в нас з молодих, пропорційно ніяк не відповідають тій кількості, якої слід було б чекати. Чому? - Бо комусь не треба, щоб у нас був добрий нарібок. І ніякі, навіть найкращі, методичні вказівки чи вишкільні матеріали тут нічого не допоможуть.

Завдяки жертвовності нашої суспільности ми збудували великі доми, установи і підприємства. Чи ми певні, що ми знаємо хто і як ними диспонує, кому насправді служать ті, в чийх руках ключі від них? І в тих установах вони пробують на керівних позиціях затруднювати виключно своїх "ес-менів", або фаміліянтів, а нас тільки підстьобують: давай і давай (гроші), жертвуй і жертвуй (даровий час і труд). Чисто як в Советах. - Подібних прикладів можна навести з кожного обсягу нашого життя.

Замість очиститися з непевних елементів, замість створити те, що єдине на потребу: орден справжніх, чистих християн націоналістів-державників, що були б мудрістю і совістю народу (не зграєю шкурників, паразитів, опортуністів, ганделесів і пристосуванців), та діяти відповідно до того, - ми запопадливо, фурт і вцьовж займаємося "освідомлюванням" Заходу про те, хто ми, що ми і куди ми, і що йому (Заходові) конечно потрібна Українська Державність. Так, ніби Захід дійсно не знає про нас більше і докладніше, ніж ми самі про себе знаємо. І так, ніби Захід сам темперує свою політику стосовно нас і подібних, і

ставиться так, як ставиться тільки через свою недостатню в нашій проблематиці непоінформованість. - Це ж не сьогосвітня нісенітниця.

А яка наша поінформованість про тих, кого ми наставлені реінформувати? Ми в Німеччині перед 2-ою Світовою війною були? - Були. "Майн Кампф" читали? - Читали. Щось із нього зрозуміли? - Дуже мало, або нічого. Висновки якісь поробили? - Ніякі. Бо ми, всупереч усякій логіці, "контра спем сперо", вірили, що нам вдасться "освідомити" Гітлера про необхідність Української Держави для існування Великонімеччини, і що ми його принукаємо нас і наші державницькі намагання респектувати. А вийшов великий пшик.

Тут ми маємо нагоду запізнатися із тутешніми і всесвітніми "Майн Кампфами", доосновно їх вивчити, поробити реалістичні висновки і відповідно до них проектувати нашу політику, стратегію і тактику, діяти як зрілі, відповідальні перед історією і народом мужі. Наскільки, якою мірою ми це робимо?

Чи не слушне припущення, що в баченні і розумінні світової політики ми традиційно й аналогічно до більшості наших колишніх і теперішніх "політиків" з дитячою наївністю спостерігаємо ляльковий театр, що його влаштовують усякі ілюмінати, Сі-еФ-аР-істи,³ Билдербергери, Фабіянці, Трілятелісти, Інсайдери та всякі інші мафії, натхнутими різної масти космополітами і фінансієрою. І сприймаємо це як дійсний образ світової політики. Ми набожно трактуємо всякі державні вибори, прив'язуємо до них свої певні надії, приймаючи, що "демократично" вибрані уряди є дійсними виразниками і володарями даних країн. Нам важкувато зрозуміти, що

3 CFR - Council of Foreign Relations. - Рада Закордонних Відносин.

більшість тих урядів насправді є нічим іншим, ніж внутрішньою табірною самоуправою в концентраку, котра лише виконує директиви властимущих.⁴ Замість спостерігати ляльки на сцені, спробуймо заглянути під сцену: чіми руками, чіми пальцями ті ляльки порухуються, хто тягне за шнурочки, що рухають цих театральних персонажів. Щоб, добре приглянувшись тому політичному циркові, самим не опинитись у когось на шнурочку, як природжені раби і вічні лейстровики. Бо ж світовою політикою не "заварачивають" Регани, так як не "заварачували" Гітлери і Муссоліні. Вони часто тільки несвідомі пішаки інтернаціональної мафії, котра керує світом.⁵

Наші патетичні деклямації про москово-комунізм і розпачливі заходи остерегти перед ним "вільний" світ також не багато говорять про повне розуміння того феномену. Комунізм - не антипод, а байстрюк капіталізму, при чому другий використовує першого, як інструмент повільного, послідовного опанування світу під одним світовим - ще жорстокішим, ніж усі дотеперішні! - урядом.⁶ Має до того велику масу найрізноманітніших сил і агентур. Власне найбагатші з капіталістів зорганізували, зфінансували революцію в Росії⁷ (як і раніше турецьку, французьку⁸ та всі інші революції). Вони дали їй не лише матеріальну й ідеологічно-світоглядovu базу, вони дали їй мозок, голову,

4 Що так є в Совегах, зокрема в УССР, це навіть ми - за виїмком Енциклопедії Українознавства! - знаємо і признаємо.

5 Див. Antony C. Sutton: "Wall Street and the Rise of Hitler"; "Wall Street and the Bolshevik Revolution"; Gary Allen: "Non Dare Call It Conspiracy".

6 "The Ultimate World Order", by Robert H. Williams, Jr. Major, Military Intelligence.

7 Frank L. Britton: "Behind Communism", Liberty Bell Publication, Reedy, W.V., USA

8 Nesta H. Webster: "The French Revolution", Liberty Bell Publications, Reedy, W.V. USA

руки і ноги. Вони величезною мірою перепровадили, закріпили, і безскрупульно використовують її для своїх цілей. Самі з гордістю в своїх публікаціях до того признаються. (Є цінні ревеляції про зустріч царя Миколи II з Ротшильдом напередодні I Світової війни). Вони створили СССР і - помимо гри в ідеологічні і збройні антагонізми - весь час утримують його. СССР для інтернаціоналістів - це експеримент ч.1, а Китай - ч.2. Кожний з них сповнить згори заплановану функцію, і ті, хто їх створив, обернуть їх в грузи. Послідовність інтернаціоналістів - подивугідна.

Треба їм було загробити Рим - вони його розклали, здегенерували і кінець прийшов як єдиний логічний вислід.

Треба їм було позбутись монархічних тронів і аристократій, що тримали нації, - вони використали геній Наполеона, щоб опісля (по "мурин зробив своє") позбутись його самого. Їхні ж ідеї республіканства поглибили кризи національних держав.

Щоб остаточно знівельювати самі нації - вони створили комунізм. Будучи його творцями й наймаркантнішими пропагаторами, самі ніколи не були, не є і не будуть комуністами, а комунізм, як доктрину і систему, викінчать, коли він виконає свою місію нівеляції націй і опанування всього світу. Саме капіталісти свідомо довели Китай до комунізму, вони віддали Східню Європу (зокрема Польщу і Мадярщину) більшовикам, вони свідомо і пляново спустили кров з Кореї і В'єтнаму, як перед тим самі ціленамірено спровокували Перл Харбор. На усе це є документи.⁹

Церкву, як остою морального здоров'я і духового життя, дискредитують на кожному кроці, включно з Ватиканом, який - спершу інфільтрувавши з середини - на останньому Соборі поставили на коліна, і мають нині опанованим

9 Rear Admiral Robert A. Theobald, USN (ret), "The Final Secret of Pearl Harbour".

повністю.¹⁰ Не бракує документальних доказів і на те, що самі Об'єднані Нації - їхній твір - є розсадником лівизни у всьому ще не скомунізованому світі, що якраз вони, під оманливим фасадом людських прав та різних інших свобод і вольностей, пособляють нібито ліквідації імперії та кольоній. А насправді, кожна визволена з їхньою "допомогою" нація стала лівою, або опинилась в орбіті комуністичних впливів. Куба і спроби в Чілі - це південно-американські зразки такої діяльності і осягів. Африка також. Це в політиці. Аналогічні явища в освіті, релігії й культурі. Коли простудіювати осовий склад і дії ЮНЕСКО, стає безсумнівним, що це все одна шайка, включно з Світовим Об'єднанням Церков. Нема часу і місця, щоб наводити приклади, але документацій для зацікавлених ніяк не бракує.

Ціль одна й очевидна: Світова гієрархія династичних супер-багатіїв має намір посісти гльобальну контролю, здобути цілу плянету шляхом соціалістичних перемін і комуністичних революцій. Масонерія - їхня заслона, інструмент і невидима сила. Фінанси - засіб тримати усіх в залежності і послуху.¹¹ Так що комунізм є тільки відгалуженням багато більшої змови, конспірації. Одним з доказів містерійного супер-керівництва над комуністичним рухом може служити факт, що по Другій світовій війні, коли комуністична партія ЗСА у життєво важливих справах, що вимагали негайної уваги, не могла своєчасно отримати інструктаж з Москви, то вона (комуністична партія ЗСА) мала директиву у наглих справах і випадках звертатись до

10 Див. Мауріс Піней, "Змова проти Церкви" - є італійські, німецькі, австрійські, еспанські і американські видання, 700 сторінок, документованих!

11 Див. "Tragedy and Hope" by Dr. Quigley, the MacMillan Company, New York & London, 1966.

одної з трьох означених осіб у Валдорф Таверс (Нью-Йорк). Кожний раз інструкції, отримані від когось з тих трьох осіб були ратифіковані Москвою. Жоден з тих трьох не був ні москаль, ні комуніст, а екстремно багатий американський капіталіст.¹²

Повищими ствердженнями і прикладами ніяк не мається наміру відвертати увагу від нашого головного ворога, що ним була і є Москва. Цим у нас займаються, досить авторитетно пишуть, і джерел, доказів та компетентних праць не бракує. Тут тільки бажалось би загострити увагу на небезпеку від оцього одного із фронтів, що ним є масонерія та всякі інші інтернаціональні змови-конспірації.

Каже Леся Українка: "Хто визволиться сам, той буде вільний, хто визволить кого, в неволю візьме". Все ж трапляються у нас наївні, що надіються на допомогу масонерії в будові нашої держави. Петлюра був одним із них. І переплатив життям. Будучи членом київської масонської ложі (в Моркотуна), а відтак членом 20" варшавської ложі, він не переставав бути українським патріотом-державником. І за це його вбили. Бо масонерія є антинаціональна і антихристиянська, вона служить інтернаціоналізмові, - проти націй і національних держав. Релігійно вона по суті сатаністична. Кожний її член зобов'язаний страшною присягою виконувати накази і розпорядки масонської старшини. Для ілюстрації:

"Вірний французькому королеві Людовикові XVI державний скарбник Савалет де Лянж, переконаний монархіст, був проте масоном. Завжди був вірним королеві, і тільки раз, коли король наказав своїй швайцарській гвардії стріляти в штурмуючу голоту, Де Лянж переказав гвардії, як ніби королівський наказ, не стріляти, а розійтися. Так

12 "The Naked Capitalist" by W. Cleon Scousen, 1970.

вирішилася доля нещасного Людвика XVI, який і сам не був ворогом масонів, якого брати належали до льожі, а його жінка навіть спочатку боронила масонів! А от другий приклад, уже з нашої української історії. Пише о. Й. Жан, ЧСВВ у своїх споминах "Мое служіння Україні": "Наш делегат д-р Василь Панейко (колишній редактор "Діла") не пішов на засідання тієї субкомісії (Ради Амбасадорів, яка вирішувала долю Галичини) та пізніше, коли диктатор Петрушевич спитав його, чому він так вчинив, Панейко відповів: "Я масон і мушу підкорюватися своїй владі, що є вища за вашу!" Самі посли загнувалися на таке зігнорування їх д-ром Панейком, бо ж на прохання диктатора Петрушевича вони покликали були д-ра Панейка на засідання тієї субкомісії, - а він не прийшов. І тоді вони без зміни потвердили своє попереднє рішення (про віддання Галичини полякам) з 25 червня та післали його нам кур'єром не через Румунію, але через Польщу дня 10-го липня (Рукопис, стор. 12). Отже масон-українець, та ще й голова української державної мирової делегації д-р Василь Панейко в вирішальній для нашої держави хвилині, не послухав своєї власної української влади, а піддався рішенню чужої масонської льожі, якої був членом!

Так і в інших справах масон може несподівано дістати наказ зробити щось таке, чого він при присязі не знав, але присягнув слухатися масонської влади."¹³

Ще живі сучасники містерійних смертей (ліквідацій?) Дмитра Галичина, Гетьманича Данила, Григорія Драбата, І. Косаренка-Косаревича, д-ра М. Сосновського та інш., що можуть служити грізним застереженням кожному, хто посмів би не підпорядкуватися, або бути на заваді.

13 Адам Куновський, "Як Масони присягають" у журн. "Правда" осінь-зима 1972, стор. 294-295.

Ленін був масоном 31", Раковський - 25" ("лицар сталеві гадюки"), Пілсудський - 30", Масарик - 31", Діфенбейкер - 33"... Масонами були Драгоманов, гаспадин Керенський й уся його свита: - мало котрий президент ЗСА не був масоном. Перелік можна б продовжувати...

Бракує місця і часу, щоб розглядати ті справи ширше тепер. Але є маса документації і джерельних матеріалів для зацікавлених.¹⁴

КІНЦЕВІ ЗАВВАГИ

Усе подане вище, без уваги на тон і характер - це не критика, а вислів болю і турбот за стан речей у нашому житті. Нікому персонально не адресуючись, лиш хотілось би цим скромним причинком хоч якоюсь мінімальною мірою остерегти перед октопусом, що чимраз глибше запускає свої щупальця в наш організм.

Зваживши розміри дотеперішніх осягів, підступність і безоглядність, з якою інтернаціональні підпільні конспіратори діють, нам конечно усвідомити, що "пора ся великая есть", що насправді ми вже є у смертельному флірті за існування нації, - що інтернаціональна конспірація для глобального панування - маючи фактичну контролю над фінансами (отже й над урядами), над усіма засобами впливу на маси (пресові концерни, телевізія, радіо, й фільмова індустрія і ін.), над вихованням і мистецтвом (школи, університети, фундації) та над релігійною, духово-моральною сферою (церкви) - є нині старшенно реальна і трагічно близька до осягнення своїх остаточних цілей.

14 Англomовну літературу на дані теми можна дістати у: Liberty Bell Publications, Box 214, Metairie, LA 70004; Canadian Intelligence Publications, Box 130, Flesherton, Ontario, Canada. У них же можна дістати каталоги їхніх видань.

Про яку власнопідметність нашої політики може бути мова, якщо ми просякнуті - і то наскрізь! - масонерією, коли ми весь час збиваємо (або думаємо, що збиваємо) дрібнесенькі листочки з могутнього дерева, а придивитись до його стовбура, до його - не дай Бог - коріння ми ніяк, НІЯК не маємо часу. Ми запопадливо порпаємося як сліпі когути на смітниках еміграційних квазі-політичних базарів, а почуття відповідальності перед тими, що їх кістками вкрита наша свята земля, як і перед тими, що слідом за нашими оманними вогниками йдуть і нині на жертви і страждання, тієї звичайної людської відповідальності у нас нема. Ми дуже "бизі"! Вибираємо собі очі за порошок лайняку, а подивитися на якому фундаменті стоїть усе наше господарство, хто, звідки і як його підмулює - в нас нема ні розуму, ні часу, ні навіть бажання.

Ми безнастанно, до зануди бовтемося, товчемо воду в ступі на рівні "Народної справи" і "Дешевої книжки", і не перестаємо тарктувати світову політику як стареньку, добреньку, беззубу бабусю, що колись таки зглянеться на наші перманентні пхихькання, і завваживши бідну, всіма кривджену сиріточку, дасть нам бомбона у вигляді УССД. Тоді вже наші вожді і вожденята покажуть свою "державну виробленість" і "правдиву демократію"!

Світова політика - то не Суспільна Служба, щоб допомогати бідним, калікам і покривдженим! А серед нас покутує якраз таке її розуміння і трактування.

Велика шкода, що фундаментально вище порушеними питаннями тепер мало хто займається. Колись це робив бл. п. редактор О. Мох. Свого часу була добра стаття у "В.Ш." О. Боковського про "Інтернаціоналізм..." - Бжеський, Штепа, Садовський, Мартович, Гладун та ще дехто старались остерегти нас перед новими фантомами, фатаморганамі, ілюзіями і троянськими кінями. Нам слід би попередити Край, щоб не надіялись на ООН, бо це ембріон світового уряду, а т. зв. Хартія Свободи - це безвартісний шматок

паперу, - гірший, ніж були 14 точок Вільсона, - з котрої (Хартії) кепкували собі самі її (Хартії) творці-архибандити. В Краю за ту Хартію багато найідейніших ідуть на довголітні страждання.

Читайте "Масонерію" В. Ковалика, "Мафію" Штепи, "Масони" д-ра Бориса Гомзина, "Народ хоче знати правду" Каленика Лисюка, "Змова проти світу" Миколи Садовського, "Геєнна вогненна" Поль Половецького, "Проти Течії" Поль Половецького і інш.,¹⁵ то багато подій і явищ стануть яснішими, зрозумілішими.

Облишмо фейерверки, дивімся в коріння. І в совість, - якщо вона в нас є.

Увага! Ряд книжок на повищі теми є в Канаді заборонені, так що доставши їх, треба бути дуже обережним кому їх показувати чи позичати, щоб не потрапити в клопіт!

Примітка:

В. Гайдар (криптонім) провідного члена ОУН.

На замовлення Яр. Стецька цей Меморандум було написано перед 6-им Великим Збором ОУН на закордонні і передано на руки Яр. Стецька в липні 1980 року.

15 Є багато англійських джерел: "None Dare Call It Conspiracy" by Gary Allen; "Plot Against the Church" by Maurice Piney (Cardinal Ottaviani & Co.); "Behind Communism" by Frank L. Britton; "The Naked Capitalist" by W. Cleon Scousen; "Know Your Enemy" by Col. Jack Mohr; "Wall Street and the Bolshevik Revolution" by Antony Sutton; "Wall Street and the Rise of Hitler" also by Sutton; "The French Revolution" by Nesta H. Webster; "The Fearful Master" by Edward Griffin (про ОН) Реєстр можна продовжувати...

Й. Тереля. Мельборн, Австралія.

КОЛЬОРИ-СИМВОЛИ

Чому той або інший нарід вибирає тільки йому притаманні кольори і з тими кольорами прямує до Бога або в ніщо...

Містиккою кольорів ніхто не має права нехтувати. Кожна людина має свої кольори, які їй найбільше до вподоби, як і кожний нарід. Від чого залежить вибір кольорів? Яка сила заставляє нас вибрати саме "той" колір, а не інший? Іноді людина чи цілий нарід бере своїм символом колір залежно від психологічної ситуації даного часу, незалежно від уподобань. Наприклад, в 1943 році УПА у своїм прапорі мала два кольори - червоний (малина) і чорний (галка), Червоний - горішня барва, а чорний - долішня барва.

Хто впливав на вибір прапора, чому кольори були розташовані саме в такому порядку, а не інакше?

Наші предки Оріяни в прадавні часи, аж до 19 ст. жили дійсним природнім життям. Впродовж віків Оріяни-Українці витворили почуття краси та почуття пошани до божества. Ціллю людського буття для нашого прапращура було богово-чоловічення. Наші предки витворили і ідеальну філософію справедливості та людського обов'язку - брата перед братом. Всі чесноти нашого побуту були в свій час списані в наших стародавніх книжках Віданнях.

Сталося це приблизно за 17 - 18 соток років до народження Христа. Ми мали взірцеве родинне життя: героїчна любов і готовність на скрайню самопожертву, самовідречення в ім'я громадського ідеалу - (вояки повстанської армії мали всі ці чесноти і не раз дивували своїми поступками наших ворогів), вірність подружнім обов'язкам, слухняність своїм родовим вождям та царям. Існували в нашому народі і скрайні противенства і виключні суперечности - така вдача панує в нас по-сьогодні.

Ми дали світові розуміння добрих діл і зобов'язуючих повинностей, які конче потрібні для життя, - тобто, для

спасіння душі і тіла. В стародавніх книжках гімнах-віданнях маємо перші згадки про червоний колір, як прапор війни. І дійсно, всі оріянські роди і племена під час війни піднімали червоне знамено. Тут хочемо подати символіку кольорів.

Білий (срібний) - чистота помислу; чистота, ідея - святий дух.

Золотий - сила; священний колір богочоловіка; твердість.

Червоний - життя-кров, кров-війна, жорстокість буття.

Чорний - смерть; яма преісподня, ніщо... вічна темрява.

Зелений - надія, священна надія - спокій, релігійність, церква.

Синій - Божа ласка; колір мудрого-вічного; честь-святість; Божа сила - вічна сила, священна мудрість, сталість.

Користувалися наші предки, в меншій кількості ще й такими кольорами: жовтий, який означав у праукраїнців жалобу, багрянний і пурпуровий. Багрянний колір - це колір перемоги і колір добробуту, пурпуровий - колір влади.

Українці ніколи сірого кольору не вживали, взагалі оминали його, бо сірий найчастіше переходить в темряву - пекло. Чорний колір і сірий - близнюки. Із сірого є тільки один перехід - в чорне, а далі глухий кут. Із чорного переходу в інший колір немає.

Кривавився 1942-43-й, і психологічно і історично над всією Україною витав дух приречености. Войовничий песимізм ніколи не міг отримати оптимістичної візії, бо вона не була реально осягнута нашим розумом. Загальна світова непостійність і героїка самоспалення - масовий героїзм відчаю. Ось підсвідомі чинники вибору повстанського прапору УПА. Та доба просто не могла дати іншого прапору і вищевказані причини потрібно брати до уваги у майбутньому. Тисячу, дві тисячі, три тисячі років тому наші

прапращури, йдучи на війну, підносили червоний прапор із золотими знаками на ньому, і ми ніколи не знали, що таке поразка! Вже в часи Трипільської культури наші предки вповідаючи війну, піднімали червоний прапор війни. Проте чи бути війні, чи ні, перше слово мала Вічева Рада старійшин. Під час нарад, обов'язково під родинним дубом, або мамою-Липою, збиралися старійшини родів та племінні царі, а також вибрані вожді-кенеzi військового стану. На Раді підносився срібний прапор, прапор чистоти. Якщо рішення було прийняте - вповідалася війна. Бесисвященники освячували зброю і хоругву. Але військову хоругву потрібно було мати, її потрібно було "пошити"... Молоді воїни-коссаки приводили на галявину під священного дуба білого трьохлітнього коня. По відповідній церемонії один із бесів-священників колов коня мечем. Кров спускалася, а біла шкіра коня здиралася і натягалася на два дзвонки списів, а потім нап'ята шкіра фарбувалася червоною кров'ю. Ось з таким воєнним прапором військо вирушало в дорогу. Всі вояки підносили черлені щити, на яких були сріблом витиснуті родові герби, а вожді-кенеzi на черлених щитах мали золотом тиснені відзнаки племені-народу.

На все військо був ще один прапор - це була хоругва царського роду. Ця хоругва символізувала злуку Божої із богочоловічою владою на землі. Хоругва була синя, а на ній золотом списаний герб царського роду. За тисячу вісімсот років до нар. Христа наші прапредки під такими прапорами йшли на завоювання Єгипту. Ми - перша нація світу, що підняла синій із золотим прапор і не тільки підняла, але й усталила філософське значіння кольорів цього прапору.

Минали віки. Наш нарід поступово затирав у своїй пам'яті первісні образи-символи, а іноді сам руйнував матірні засади, підпадаючи під чужинецькі впливи собі на шкоду. Вороги завжди використовували у своїй боротьбі проти нас властиві характерні риси нашого народу - вони підмітили в українцях простодушну довірливість (дитячу довірливість).

Лютий ворог українського народу, ідеолог і творець першого голоду в Україні, Л. Троцький в одній із інструкцій агітаторам-комуністам писав: "... Тільки безграничне довір'я і поступливість, а також відсутність свідомості, необхідності постійного міцного зв'язку всіх членів держави не тільки під час війни, кожний раз нищили всі завоювання українців... Ці побутові особливості характеру українців необхідно пам'ятати кожному агітаторові і тоді його успіх буде забезпеченим."

А тепер загляньмо собі в душу і чесно скажімо, чи ми під час визвольних змагань виступили спільно під єдиним спільним знаменом? Мається на увазі конкретне знамено. Боролися ми, як леви - мужньо, хоробро, а що було нашим дороговказом, що?

Хочемо спитати, чи золотий колір і жовтий тотожний один одному? Ні! Золото - це символ держави, колір богочоловіка. Жовтий колір - це колір журби. Як уже було зазначено вище, жовтий колір у наших предків був кольором печалі - траурним символом. Чорний колір, як колір трауру, європейці, а за ними і українці, прийняли в 18 ст. Перейняли цей невідповідний символ від масонських лож. Масони в 18 ст., першими в Європі, застосували покладання поперев'язуваних чорними стрічками вінків на могили померлих...

Ми почали "завічати" на чорне, тобто, підсвідомо, не знаючи, що це є, накликали тьму на власне життя.

Вже 3.500 років тому ми мали доцільний, філософсько і релігійно обґрунтований знамено-прапор, основними кольорами якого були синій і золотий.

Церква в ПраУкраїні носила і вживала тих самих кольорів, що і загал народу. Не було в ті старожитні часи порізнення між народом на світських і несвітських. Релігійно-державна символіка була єдина для всіх. Всі були дітьми одного Бога, одної Матері. Бог в праукраїнців виступав в трьох особах, а його символом була пінака-тризуб.

Це пізніше наші вороги почали проповідувати різницю між світським і релігійним, бо так легше було підсовувати чужі символи, які від частого вживання приносили нам смерть...

Стародавні люди підмітили одну характерну особливість, якщо постійно вживати якийсь із вибраних символів - це приносило або користь, або нещастя...

Недаремно вороги винищували наші національні символи і знаки, а нам силою нав'язували ті кольори-символи, що руйнували наш дух та нав'ювали нам песимізм і відчай... Психологи довели, що постійне споглядання червоного й цегляного кольорів приводить до нервових розладнань, до руйнування психіки. Ці кольори підсвідомо дратують людину, вибивають із рівноваги. Знали про це і древні.

Тому прапор війни був червоним і використовувався для збудження, але тільки під час війни! Можливо, хтось зацікавлений дослідить барви і герби наших бойківських старожитніх княжо-боярських родів, основними кольорами яких були: синій, золотий, черлений і срібний та бордовий. Із Карпатського Краю бойки, лишаки і гуцули користувалися подібними кольорами, лемки не є автохтонами Карпат. Це поліське плем'я і їх кольори є дещо відмінними від автохтонів нашого краю.

Ми не згодні з пануючою думкою, ніби герби і прапори первісно були "тільки військовими відзнаками". Герби - це, в першу чергу, родові тотеми-знаки, які вказували на приналежність до того або іншого роду. Це стосувалося і до знамена - прапор появився значно пізніше. Знамено, хоругва, стяг, прапор - це не є одне й те саме. Ще є "значок" синього, черленого і срібного кольорів, який насувався на древко списа козацьких полків.

Кожен старожитній рід в Карпатах мав власне "знамено", на якому було нашито тотем роду (знак). Кожна бойова дружина бойків-бойцунів мала власний стяг, колір якого був родовим кольором. Хоругва мала на собі знаки Бога в

поєднанні з військовим знаком боярських родів. Прапор, як і хоругву (меншу, ніж прапор), попереду війська ніс прапороносець. На прапорі був знак Держави-царя і знак вічного-Бога.

Уважно пригляньмося до державних кольорів Європи і побачимо, що Європа вживає сім кольорів у своїх національних прапорах! Кольори діляться на металеві - це золото й срібло, і властиві - черлений (кіновар і мінія), синій (кобальт і ультрамарин), чорний, зелений, багряний (пурпуровий або фіолетно-червоний).

Треба знати, що металеву барву на металеву ніколи не накладається. Якщо приглянутися до барв на прапорах, то побачимо, що на властиву барву накладено металеву і навпаки - не накладається властива на властиву.

Древні карпатські бойківські роди бойцунів-боляр ще задовго до нар. Христа мали свої властиві барви на щитах та на стягах родів. Вороги наші, як мадяри, так і поляки пустили в обіг неісторичні казочки, що тільки в 15 ст. бойківська шляхта та княжо-боярські роди отримали від короля Польщі та короля Мадярщини герби і прапори... Це є неправдою. Бо наші боярські гербові роди є найстаршими лицарськими родами Європи взагалі. Карпати заселяли два основні лицарсько-боярські роди: Драги і Саси (не плутати із "сасами" швабськими та "драґами" волоськими!).

Після розпаду і розподілу нашого королівства між мадярами та поляками і литвинами частина нашої шляхти та княжо-боярські роди, щоб не втратити землі та родові герби і знамена, нобілітувалися в чужих монархів-завойовників, тим самим вони отримували право на свої родові посілости. Мадярські королі почали від себе надавати лицарським родам герби і прапори, але більша частина нобілітованих отримали тільки потвердження на свої родові відзнаки та посілости.

Так само поступали і польські королі: тих шляхтичів-русинів, що добровільно приймали васалітет короля-зайди,

король обдаровував привілеями та потверджував у правах королівською грамотою. Були такі роди, що ніколи не прийняли від чужинецьких королів нобілітації, справа нашого Монарха - в майбутньому потвердити новими королівськими грамотами давні привілеї і права цих старинних боярсько-княжих родів Карпатського Краю. Надзвичайно цікава доля одного із нащадків древнього боярського роду, Романа Шухевича - генерала Чупринки, який в сорокових та п'ятдесятих роках очолював УПА - широке поле для майбутніх дослідників.

Наприклад, на Закарпатській Україні, яка входила до складу Мадярщини, й з часом до Австро-Угорщини, крайові землі ділилися на жупанати - було 8 карпатсько-русинських жуп, кожна з яких мала власний герб і прапор. Які барви мали образи і клейноди карпатських жупанатів, населених нашими бойцями, лишаками (в ті часи їх не було - називалися бойки-долиняни), гуцулами?

Я походжу із Марамороської жупи. Народився в селі Келечин. Тут в 1874 році народився перший Президент Карпато-Української Держави д-р монсин. Августин Волошин. Колись, в давнину, наше село мало назву Бузьківець. Після мадярської окупації наше село було переіменоване в Келечин, що означає в перекладі на українську мову Бузьківець!

Образ і Клейноди Мараморощини склалися із таких барв: срібло, зелена, синя, черлена, чорна.

Угочанська жупа - основні кольори: золото, черлений, синій, зелений, чорний, білий (срібло).

Березька жупа: срібло, золото, синій, зелений, черлений.

Уг (Ужгородська) жупа: золото, срібло, синій, черлений.

Землинська (Земплинська) жупа: золото, срібло, синій, черлений, зелений.

Шариш (Шаришська) жупа: золото, срібло, синій, черлений.

Спишська жупа: золото, срібло, зелений, черлений, синій.

Абауй-Торнська жупа: золото, срібло, синій, черлений.

Боршодська жупа: золото, чорний.

Гемерська жупа: срібло, червоний.

Державним прапором Карпатської України, як і Крайовим прапором колишньої Підкарпатської Русі, був прапор синьо-золотий (жовтий). А в моїй рідній жупі, хоч в барвах жупи і не було синього і золотого - в 1855 році уряд Марамороської жупи прийняв за барви прапора синьо-жовтий (а має бути золотий!.. Й.Т.).

За яким правилом вибирається барва національного прапору? За міжнароднім Правильником Геральдичним устійнено, що кольорами прапору можуть бути лише основні барви герба. Як це виглядає? Наприклад, герб Галицько-Володимирського Королівства 14-15 ст. є золотий лев у блакитному полі, отже барвами прапору є синя й золота. Або, Закарпаття в своєму гербі має чотири кольори: синій і золотий основні кольори, червоний і срібний - властиві. Тобто, щит (поле) гербу Карпатської України, Образ (емблема, клейнод) були розташовані в такому порядку: Закон Ч-СР 252 від 30 березня 1920 р. в параграфі 5-му і 6-му постановив: "Герб Підкарпатської Русі є розколений щит, у правому синьому полі якого є три золоті бервена (смуги), а в лівому срібному полі - червоний ведмідь, що дивиться направо".

Отже, прапором Закарпаття є синьо-золотий кольори, які неправильно звикли називати синьо-жовтий.

Або, наприклад, в гербі Румунського Королівства до II-ї світової війни є такі кольори: у двох синіх і двох червоних полях - золоті орел, тур, лев і дельфін, барви прапора: синя, золота, черлена.

У гербі Польщі на черленому щиті - білий орел, барви прапора: біла і червона.

Королівство Бельгія в своєму гербі має такі кольори: чорне поле, на якому золотий лев з черленими пазурями й черленим язиком, барви прапора: чорна, золота, червона.

Із літописів довідуємося, що воевода і правитель Закарпаття Петро Петенко 1301-1321 своїм прапором мав синьо-золоті барви; Великий князь Федір Корятович (помер в 1414 році) також мав синьо-золотий прапор.

А королівська влада - мадярське міністерство внутрішніх справ - Указом під числом 103041 у 1905 році підтвердило вживання старого гербу для міста Ужгороду, який складався із синього щита, на ньому три лози з двома золотими гронами. Звідси барви прапора Ужгороду: синя і золота.

Цікавий із цього огляду герб Пряшова з 1558 року. Цей герб має почетвертоване поле. В першому і четвертому, синьому, чвертьполях є золотий лев з виложеним язиком, у скоці на срібну колону, на верху якої є золота корона. В другому і третьому золотих чвертьполях є половина чорного двоголового орла з виложеним язиком і суничною гілкою та трьома ягодами на ній в пазурях. Звідси прапор Пряшова: синій і золотий.

Дуже важливим для будь-якого народу є правильне вживання національних кольорів. Наприклад, підсвідомо (за злою традицією) ми, українці, вживаємо тепер прапор з таких кольорів: синій і жовтий. Тобто - це колір неба, воля-небо-Бог, а другий, спідній колір - колір журби, а не колір пшениці, як про це розповсюджують масонські інтерпретатори.

Про що віщує такий прапор? Бо кожний символ це не є мертві кольори, ні! Це, перш за все, психологічна настанова цілого народу, підсвідомо правда стану речей в певний період нашого життя.

Воля - журба, чи це є доречно? Коли має бути: Воля-Держава-Влада, тобто: Золото на синьому полі.

Дуже старожитнім і цікавим є герб Івана Виговського, гетьмана-переможця над москалями під Конотопом. На срібному щиті - чорний знак, клейнод у вигляді перевернутої літери "М" - "W". Срібло і Галка, чорна, були державними гербами древньої старохорватської держави, на чолі якої стояла легендарна королева Галиця, столицею якої був древній Галич. Гербом древнього Галича є срібний щит, а на ньому чорна Галка. Івана Виговський із дружиною походять з Прикарпаття, отже належали до староукраїнської шляхти і своїми родовими гербами мали кольори нашої древньої держави: срібло і чорне - держава згинула!

Внаслідок постійних війн, повстань і революцій наш нарід втратив дуже багато наших національно-історичних та культурних первнів.

Допомагали війнам нищити нашу старожитню культуру і псевдохристиянська, так звана "православна" монаша та священнича братія. Нищили все, що не підходило під мірку лукавих греків... Протягом шести століть із серця нашого народу випалювалися минулі традиційні знаки-символи. В Геройсько-монархічну добу ми мали своїм ідеалом, своєю остаточною ціллю, науку для знання і життя, для спасіння, і через відання - пошук остаточного властивого щастя. Основною нагородою навчання було посідання мудрости.

У праукраїнців-оріїв загальнообов'язковим, зобов'язуючим ідеалом було боговочоловічення, що є протилежним до ідеалу юдеїв. Юдаїзм є повне й dokonane противенство до оріянізму. За наукою юдеїв всі неюдеї не є людьми. Їх божок - це жорстокий, змисловий володар, який сотворив землю тільки для юдеїв. Їх віра одностороння і цілеспрямована, а їх божок Єгова - гнівливий і немилосердний, вимагав для себе кровні жертви, сліпої молитви і покори, а свій культ зберігав силою і пострахом та пімстою.

Через "розсіяння" жиди змонополізували торгівлю, а значить і владу в своїх руках, що витворило з них тип лукавої особистості, здібної до зради.

Нинішній світ наскрізь просякнутий фальшивими ідеями та ідеологіями юдейської настанови. Для того, щоб вижити і відновити власну Державу, нам потрібно очиститися від скверни юдаїзму та з'юдейчених оцінок цінностей, керуючись тільки Національним Принципом, оснований на нашій традиції.

А. Штефан. За волю і правду т. 1. 1973.

В. Рен Бойкович. Колиска культури людства. 1983.

Т. Лужницький. Українська Церква між Сходом і Заходом. 1954.

І. Кузич-Березовський. Березівське боярство на тлі історії України. 1962.

Ю. Русов. Душа народу і дух нації.

І. Кузич-Березовський. Праісторія України. т. II. 1973.

Магабгарата. Л-д, 1981.

*30 вересня 1987 р.
Перші хвилини в Канаді.*

Торонто. Прийняття родини Й. Терелі українською громадою.

ЗЕЛЕНА УКРАЇНА НОВА УКРАЇНА

Українські Далекосхідні землі розташовані на крайньому Сході московської імперії. Територія Зеленої України займає 2.100.000 кл. кв. - це удвічі більше, ніж вся материкова етнографічна територія України. Кордони Зеленої України (Зеленого Клину) мають великі морські території, понад 22.000 кілометрів; в морські території входять острови: північна частина острова Сахаліна; на Берінговому морі - Командорські острови, на Охотському морі - Шантарські острови, а також острови, що порозкидують в Японському та Охотському морях.

На півночі Нову Україну омивають води Берінгового, Охотського й Японського морів. Берегова приморська зона має пригожі затоки і лимани, де є добрі стоянки для пароплавів. Колишній лиман - гавань "Імператорська" - тепер "Советська Гавань", добре відомі із мемуарних спогадів советських політв'язнів...

Повздож морської берегової лінії тягнуться гірські хребти Сіхоте-Аліня, а від Сибіру та Якутії землі Нової України відокремлені горами Станового та Яблонового кряжів.

Західні кордони Примор'я тягнуться від лиману Посьета попри кордон Манджу-Ті-Го (Манджурії), частково відокремлюючись від неї в північній її частині річкою Уссурі, яка впадає в ріку Амур. Від місця впадіння Уссурі кордони Нової України проходять рікою Амур до найдалше висуненого на захід місця притоки Амура, річки Урн, яку перетинає лінія Амурської залізниці біля ст. Єрофей Павлович. Як бачимо, Зелена Україна оточена з усіх сторін добрими і вигідними природними кордонами: гірськими кряжами, великими ріками та морями.

Чи можемо передбачити, що буде через десять років на цих велетенських територіях, що заселені в основному

українцями? Наші передбачення про створення Української Держави в Новій Україні не є нереальними. Інша мова, на яких територіях відбудеться формування Української Держави Далекого Сходу? Те, що Українська Держава неминуче буде сформована - факт невідворотний. Можливо, що найбільш заселені українською людністю території і ввійдуть в майбутню Державу далекосхідних українців. Це округи: Владивостокський, Хабаровський, Амурський, Зейський, Миколаївський та Сахалінський.

Але якщо така Держава буде створена, то закономірно, що геополітичні зацікавлення українців повинні б сягати і на землі Камчатки, Колими, Алдану, а також Забайкалля.

На всіх цих землях проживає порівняно невелика кількість населення. Увесь Далеко-Східній Край має 4.368.000 кв. км і на цьому велетенському клаптеві землі проживало на 1926 рік 2.407.557 душ людности, більшість із яких українці. Сьогодні близько 5.000.000.

Я вже бачу скептичні вирази обличчя в "патріотів", що завжди жили і живуть чужими думками і для чужих інтересів. Ця стаття пишеться для прийдешніх українських Мазеп і Хмельницьких!

Завжди, в періоди бурхливих великих змін та спровокованого хаосу, сили світового космополітизму старалися зруйнувати консерватизм, щоб можна було легко викликати розперезані юрбові настрої. Нинішні часи новомодерих технічних цивілізацій є ідеальними для зарази юрбовости. Саме доступні і легкі засоби комунікацій дають можливість поширюватися різним "соціальним інфекціям", які збуджують психіку мас. Внаслідок чого маси повністю втрачають орієнтацію. Тобто, те, що знають наші вороги, повинні знати й ми... На жаль, так воно не є.

Ворог використовує всі можливі засоби для поширення та реклами своєї "правди." Постійно при цьому повторюючи власні примітивні "правди". Космополіти уважно слідкують, щоб їх пропаганда всмоктувалася в розум збуджених й

наелектризованих мас і вела їх від одного поневолення до іншого. Ефект всієї їх "праці" - постійне повторення брехні, аж до того часу, поки навіть скептик не навчиться сприймати все на віру. Космополіти створюють юрбове наставлення, коли нав'язана духовна манія, поширюється на цілі народи і нації.

Саме тепер ми є свідками того, як космополіти різних мастей нав'язують облудну духовну манію-візію (еволюціонізм, світова держава) нашому народові через своїх прислужників. Мітинги не дають народові зосередитися на основних проблемах, на проблемах реального, доцільного.

Українська мета - це майбутня Українська Держава. Що в свою чергу витворить цілий ряд проблем із цим пов'язаних. Бо доцільність і кінцевість національного принципу говорить до нас: не тільки відновлення традиційної держави закладеній на українському фундаменталізмі, але й, що важливо, - це створення цілого ряду Держав Української Співдружності на всіх землях по всьому СРСР, де проживають українці, хай навіть вони сьогодні і не розмовляють рідною мовою.

Допоки українці не збагнуть високі прикмети нашої національної вигоди та доцільності, ми ніколи не відновимо нашої держави. Містика образу великої об'єднуючої ідеї приведе нас до перемоги. Українська візія - це відновлення Української Держави та створення Держав Української Співдружності, як гаранту існування матірної України. Адже невдози нам доведеться говорити про декілька Україн. Україна - Зеленого Клину (Нова Україна); Україна - Киргизії, Казахстану, Сибіру, Уралу, Поволжжя та Північного Кавказу.

І не потрібно боятися, що скажуть на це наші вороги. Бо в нинішньому світі ми маємо більше ворогів, ніж друзів. Першими піднімуть вереск сіоністи, а за ними - "християнська" Європа, та Європа, яка в 1931-1933 роках не реагувала на злочини Москви проти українського народу, бо

вислужувалась перед дикою Москвою. Абсурдними є просторікування московських пропагандистів про єдиний російський народ, бо такого народу, в принципі, немає, - є, властиво, московський народ і є народи, що розмовляють російською мовою, але до аборигенних москвитинів вони не мають жодного відношення, бо за походженням більшість з них є української крові.

Коли українці почали заселявати Нову Україну?

В 1581 році український козачий отаман Єрмак завоював із жменькою козаків, озброєних вогнепальною зброєю, Сибірське царство. З цього часу й починається заселення Сибіру та Уралу українцями та москвитинами.

Масова колонізація Сибіру та Далекого Сходу розпочалася з другої половини 19 століття.

Першими поселенцями на землях Зеленої України були козацькі ватаги, які служили в прикордонних сторожових вартах московського царства. А перший український бранець, що був висланий в Зелений Клин, - гетьман Де'мян Многогрішний. Сталося це в 1672 році.

Спершу невільник, невдози стає комендантом кріпости в Нижне-Селегінську і на цій посаді добре прислужився московським царям: вів безпощадну боротьбу проти місцевого населення - якутів, голдів, ороців та ін.- за утвердження панування над ними московського царя.

Московські царі широко використовували українське козацтво для заселення і утримання ладу в завойованих землях Далекого Сходу. Козацькі залоги будують остроги - військові осередки московської колонізації. Декілька десятків козачих осель з острогами-кріпостями повстали наприкінці 17 сторіччя над річкою Шилкою та Аргунью, аж до озера Байкал.

Ці козаки отримали й офіційну назву Забайкальські Козаки. Були це козаки Запоріжжя та Дону.

Але в Сибір тікали від релігійного переслідування й московські старовіри, а звідтам на Амур. За короткий період

1857 до 1863 року на Амур було переселено 13.397 козацьких душ, що обсадили вздовж ріки Амур 67 станиць і 27 станиць на річці Уссурі. Одночасно з тим губернатор Амуру граф Муравйов випросив у тодішнього військового міністра, щоб на Амур було переселено 15.000 тисяч вояків із карних "лінейних батальйонів", що і було зроблено, бо козаки не дуже хотіли "добровільно" переселюватися на край світу.

Першими добровільними поселенцями Далекого Сходу були зубожілі селянські родини з України та півдня Росії. Були це сектанти: плигуни і молокане, які походили із Таврійської та Самарської губерній.

Масове переселення українців бере свій початок з 1859 року. Це були організовані переселення українців на землі Зеленої України. Від 1883 до 1897 року з України в Примор'я переселилось понад 29 тис. душ. В той самий час до цілого Далеко-Східнього Краю переселилося українців 68,572 тисяч душ. Третина з них осіла в Амурщині, а дві третини - в Приморщині. З 1900 року і до початку японо-російської війни в Приамур'я було переселено з Таврії, Херсонщини та Харківщини 42.500 душ, а вже в 1907 році "Переселенческое Управление" вивезло на Далекий Схід із України 76.600 душ. Починаючи з 1913 року, щорічно на Зелену Україну переселяється понад 20.000 душ українських родин. Головна маса переселенців осідала в поселеннях по річці Зеї та її притоках.

За офіційним переписом 1926 року советська адміністрація Далекого Сходу подає таку цифру: 315.000 українців. А Етнографічно-географічне управління в Читі подає склад населення Приамурщини і Примор'я - українців - 81 відсоток і 19 відсотків припадає на росіян та інш.

Советська статистика скупіше подає точні дані про національний склад населення Далекого Сходу. Із відомих нам джерел знаємо, що найбільші переселення української людности відбулися біля 1941 року. Тільки в 1941 році в Приамур'я та Причорномор'я було вивезено з України

500.000 душ. Починаючи з лютого 1945 року в Зелену Україну НКВД почало звозити десятки тисяч українців і до 1947 року було переселено 1.300.000 українців!

Українці творять абсолютну більшість населення в Зеленому Клині, так в Уссурійському Краї 70%, а в Амурщині 80% та в незначній кількості в Забайкальському Краї. Москалі в Зеленому Клині зосереджені тільки у великих містах та селищах промислового значення. Не слід зачислювати до росіян забайкальських та амурських козаків, які побутово і політично різко відрізняються від москвитинів. Але саме козаки творять близько половини всієї "російської" людности в Забайкальському Краї та третину на властивому Зеленому Клині, тобто росіянами називають людей, що є нащадками запорожців!

Від числа росіян потрібно також відчислити "сімейних старовірів" - 75.000, які ще перед 150 роками переселені сюди із польських земель після розподілу Польщі, і які і посьогодні вважають себе поляками.

Окрім українців, козаків та росіян, проживають в Зеленій Україні близько 40.000 білорусинів, 8.648 бурятів, 166.238 корейців, 61.930 хінців та понад 60.383 інших народів Далекого Сходу, мається на увазі корінного населення. Чи нинішня, так звана, перестройка чимось поліпшить культурне і політичне життя українців Нової України? Чи є надії на відродження українського національного життя на Далекому Сході? - Побачимо!

На початку 20 сторіччя поселенці із України постворювали багато товариств та освітніх організацій. У 1907 році в м. Харбіні було створено "Український Клуб" - порядки царської адміністрації в Сірому Клині були дещо м'якші, ніж в Зеленому Клині. В 1908 році у Владивостоці було зорганізовано "Студентське Товариство Українців". Починаючи з 1909 року, по всьому Примор'ї студенти дають шевченківські вистави. А вже в 1910 році в місті Лико-польськ-Уссурійську створено першу "Просвіту". Статут

цього товариства був поданий на затвердження владі, але царська адміністрація його не затвердила. І товариство існувало нелегально.

У 1911 році в Благовіщенську затверджено властями статут "Українського Клубу", але у Владивостоці власті ніяк не хотіли легалізувати цю організацію. Уже в перші місяці революції в Росії українці Далекого Сходу починають творити свої національні громади. Громади було створено в таких містах: Свобідному, Хабаровському, Благовіщенську, Владивостоці, Іманенікольськ-Уссурійську, Харбіні та інших менших українських поселеннях.

11 липня 1917 року було скликано Перший Український Далекосхідний З'їзд, який порушив питання національної автономії, національного війська, національних кооперативів та інших важливих галузей українського національного життя та політики.

З'їзд поклав початок боротьби за Українську Державу на берегах Тихого океану. Відбувався З'їзд в м. Нікольськ-Уссурійську три доби, від 11 до 14 липня - на ньому було 53 особи, уповноважені від кооперативів, військовиків, вчителів, хліборобів та різних просвітних організацій Нової України. Головою Президії з'їзду було обрано А. Романюка, а його заступником - О. Ступака. Було опрацьовано Проєкт статуту Далекосхідної Української Ради, як адміністративного устрою, політичного та громадського, для всіх українців Зеленої України.

Було засновано Секретаріат Української Ради Зеленого Клину та його Виконавчий Комітет, головою якого обрано Ступака, замісники - Попович, Ігнатенко. Одночасно з тим почали творитися українські військові полки, сотні й дивізії.

У жовтні 1917 року поручник Твардовський організовує перший український військовий відділ, якому 10.000 українська зреволюціонізована маса народу вручила національний прапор України - синій із золотим!

На превеликий жаль, сьогоднішня ситуація набагато гірша, аніж це було понад сімдесят років тому. Як не дивно, але той самий диригент, що і в 1917 році пробує надавати тон всім політичним перебігам, що мають місце в нинішньому ССРСР.

Всі нинішні "українські" організації та партії, що є фінансовані із-зовні зацікавленими сторонами, виконують волю не українського народу, а міжнародної капіталістичної мафії. І відбуваються секретні, за зачиненими дверями, домовленості від імені українського народу з особами, що представляють вузьку партійно-аморальну групуку самозванців, що є цілковито на послугах світового космополітизму. Більшість із них є переконаними антихристиянами, без любові і милосердя, жорстокими самолюбцями собі на користь і немилосердними до власного народу.

Бережіться таких!

1987 р. Конгрес ЗСА

Бонн. 1988 р.

ЩО МИ ЗНАЄМО ПРО КУБАНЬ?

Олена Уманець-Тереля

Дивлячись на східньо-південні кордони нашої етнографічної карти України, бачимо велику кількість українсько-російських мішаних просторів. На цих змішаних просторах проживає два неозначені елементи, які на етнографічних картах носять загальну назву "Юг Росії" - тут проживають Донські та Кубанські козаки - "чорноморці." Чорноморські козаки це безпосередні нащадки наших запорожців, які після зруйнування Січі в 1775 році започаткували кольонізацію східнього берегу Озівського моря. На сьогодні не всюди збережена рідна мова, але українська християнська культура збережена козаками і збережений дух волі, бажання звільнитися з-під московського ярма. Політичний сепаратизм проявився в 1918 році, який не вдалося реалізувати. Героїчна оборона Кубанської Козачої республіки проти червоної і білої Москви скінчилася невдачею... Ми повинні робити всі потрібні заходи, щоб віджити українсько-козацький союз. Координація визвольних змагань вимагає обопільної доброї волі та обопільного пізнання. Поміж Україною і чорноморцями простяглися території Війська Донського. Донці - це окремих народ, один із поневолених Московією народів якого автономію знищив московський імперіялізм. Колишня царська Росія складалася з таких Козацьких земель: Амурське і Уссурійське козацтво на Далекому Сході. Забайкальські, сибірські та семиріччинські Козаки в Азії. Оренбурзькі Козаки на Уралі, а також уральські Козаки по річці Яік-Урал. Астраханські, терські, кубанські, донські на порозі Малої Азії. Всі нинішні території козацьких поселень входять до складу РФСР і припадають на такі адміністративні райони Російської Федерації:

Ростовська обл. 93,6 тис. кв.км.
 Волгоградська обл. 138,4 тис. кв.км.
 Краснодарський край (без Адигейської обл.) 85,6 тис.
 кв. км.
 Осетинська АССР 88,6 тис. кв. км.
 Калмицька АССР без гірських авт. обл. 74,2 кв. км.
 Уральська обл. (частина Зах. Казахстану: Гурієвська та
 Актюбінська обл.) 255,9 тис. кв. км.

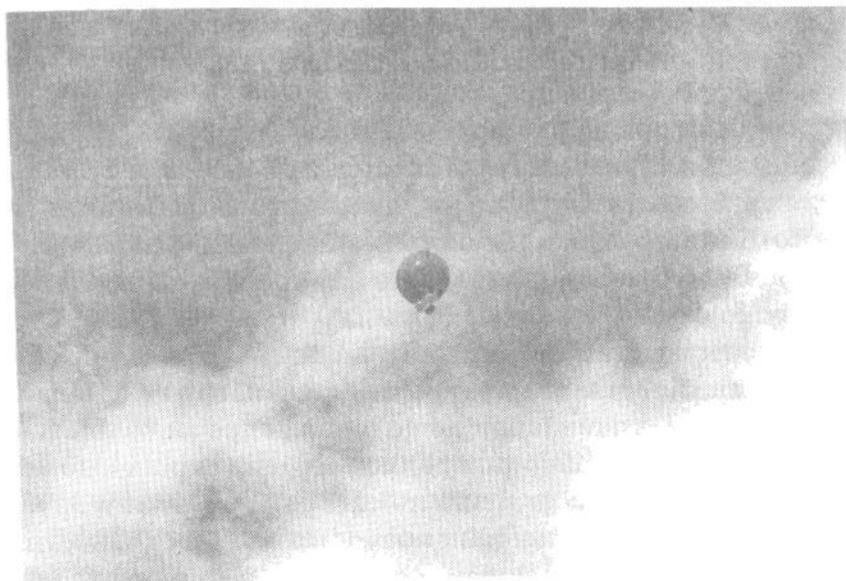
Перед революцією козаки заселяли вищевказані землі вузькими смугами вздовж рік. Трудно нині вказати на точний національний склад населення козацьких земель... Приходиться користуватися переписом 17.12.1926 року, бо перепис населення 17.01.1939 року і по сьогодні засекречений, а перепис 1989 р. не дає ясної картини.

Козацькі округи:	Всього	Українці	Росіяни
Авмавірський	927.392	305.126	552.176
Донецький	374.710	206.520	159.063
Донський	1,132.270	498.287	519.355
Кубанський	1,489.058	915.450	498.102
Майкопський	330.135	94.322	212.549
Сальський	471.890	207.195	246.863
Ставропольський	727.589	245.755	454.551
Сунженський	34.888	2.522	31.202
Таганрізький	268.994	191.771	58.798
Шахтинський	540.376	70.686	461.190
Терський	643.390	194.083	375.327
Чорноморський	291.437	103.922	96.169
Калмицька АССР	141.594	14.606	15.212
Астраханська	510.389	13.926	380.026
Волгоградська	1,408.419	140.853	1,221.997
Камишинська	200.850	57.607	139.836
Уральський	638.021	25.445	127.388

За царату про Кубанських Козаків та про Дон Великий було видруковано декілька серйозніших досліджень: історичних, етнографічних та військово-мілітарних.

- В 1863 р. Ф.А. Щербина "История Кубанского Казачьего Войска"
- 1868 р. П.Г. Бутко "Материали к новой истории Кавказа с 1772 по 1803 г.", а в Берліні видається в
- 1860 р. історична розвідка "Ді Козакен"...
- 1869 р. виходить II-й том "Материалов к новой истории Кавказа" П.Г. Бутко.
- 1887 р. в "Киевской старине" ч.9, видруковано статтю І. Уманець "Потемкин и черноморці"
- 1891 р. Ф. Щербина "Антін Головатий" - Львів.
- 1884 р. "Киевская старина" ч.2, "История самоуправления кубанских казаков",
- 1889 р. у газеті "Правда" під крипт. С.Ж. видруковано статтю "С истории колонизации Черноморья".
- 1922 р. П.В. Оль "Иностранние капиталы в России".
- 1933 р. О. Лотоцький, Варшава, "Сторінки минулого".
- 1926 р. П. Сулятицький, "Нариси з історії революції на Кубані", т.І, т.ІІ.
- 1955 р. А. Немейток "Про Кавказ" Мюнхен.
- 1919 р. Г. Кезелі, "Из близкого прошлого Азербайджана", Баку, март.
- 1925 р. Прага, економічний нарис "Кубань" І. Іванис.
- 1924 р. А. Денікін, т.ІІ, "Очерки русской смуты".
- 1917 р. "Донская Летопись", В. Харламов, "Юго-Восточный Союз".
- 1923 р. "Архив русской революции", т.9; Берлин, приложение 2, "Отчет о командировке из Добровольческой Армии в Сибирь".
- 1922 р. Берлін, "Архив русской революции", т.5, "Всевеликое Войско Донское", П.Н. Краснов.
- 1923 р. В. Покровський, "Денікінщина", Берлін.
- 1926 р. Ген. А.С. Лукомский, "Из воспоминаний", "Архив Русской Революции", т.8.
- 1918 р. "Стенографічний звіт Кубанської Ради".

- 1919 р. 3 вересня "Звіт Статистично-економічного відділу Міністерства торгівлі і промислу" на Кубані.
- 1918 р. Краснодар, "Накази й циркуляри кубанських крайових правлiнь за 1918 р." вид. I.
- 1921 р. Берлін, В. Фон Дрейер, "Крестний путь во имя родини"
без дати видання. М.С. Моргулієс. "Год интервенции", т. II.
- 1923 р. Београд, "Новое Время", А.Ф. Историческая справка к сведению Кубанской Рады". 1921 р. Прага, Н.Воронович, "Архив Русской Революции" т.8, "Зеленая книга", а также "Между двух огней" (Записки зеленого).
- 1951 р. Нью Йорк, Г.А. Токарев, "Усмирение Северного Кавказа", март, "Социалистический весник".
- 1960 р. В. Іванис, "До проблеми Кавказу"
- 1863 р. В. Антонович, "Последние времена козачества на правой стороне Днепра", Архив Юго-Западной России", Київ.
- 1945 р. "Кубанское и Донское Козачество" двомовне. Л. Мартович, Дипломатична бібліотека, Укр. Гол. Визвольної Ради, ч.4.
- 1946 р. Женева, на правах рукопису, "Чорноморський збірник", ч.41, книга дев'ята, видавець Український Морський Інститут, цинкогр.
- 1973 р. Нью Йорк, А. Каценко "Оповідання про славне військо запорожське низове".
- 1950 р. Торонто, "Козацтво і Україна" О. Болотенко.
- 1983 р. Нью Йорк, Наукове Товариство ім. Шевченка, Нестор Король "Українське козацтво - родоначальник кінного війська Московії-Росії".

Угорщина. 1988 р.

З ІСТОРІЇ ПРЕСИ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ

Перегляд преси, як української так і неукраїнської, що виходила на землях України дає нам можливість заглянути за рихтовання суспільно-політичних та економічних рухів, які так чи інакше впливали на наше життя. Було б наївно думати, що вся преса була на службі народу. Звичайно, що так не було...

Як не гірко, але факт, що саме чужинці першими почали друкувати свої газети та журнали для власних потреб на наших землях, в яких іноді "дещо писали і про автохтонів..."

Першого січня 1776 року вийшов у світ перший номер тижневика "Газетте де Леополь". Це було початком друку періодичної преси на українських землях. Газета виходила французькою мовою. Видавав газету львівський торгівець Осуді, людина, що мала зв'язки у цілій Європі. Осуді походив із грецько-вірменського роду, що замешкав у Львові ще за Богданових воен. Газета подавала переважно передруки із європейських газет, в основному - французьких. Ця газета проіснувала неповний рік.

До 1812 року місто Львів було самотнім на всю Україну, де друковано періодичну пресу. Львів'яни випередили інші українські міста на цілих 35 років!

Шість років Львів був без газети, а в 1783 році знову чужинець, Франц Шіц, починає видавати газету польською мовою.

Газета називалася "Пісмо Ув'ядам'яйонце Галіції", але через рік в 1784 році газета міняє назву на "Львовске Пісмо Ув'ядам'яйонце". В листопаді 1784 року Франц Шіц припиняє видавати газету - цілий 1785 рік у Львові немає жодної газети. В лютому 1786 року дружина львівського друкаря Піллера починає видавати дві газети: одну польською мовою, а іншу - німецькою. Газета польською мовою в 1787 році припиняє своє існування, а німецькомовна

виходить цілих десять років. Пані Піллер була напрочуд рухливою і комерційною жінкою. Газета друкує різні звідомлення та новини з цілої Австрійської імперії, а також із інших країн Європи. Газета називалася "Лембергер Вехентліхе Анцайген" - "Львівські Тижневі Вісти".

Восени 1792 року група польських інтелектуалів: адвокати, лікарі та службовці і викладачі вищих шкіл Львова починають видавати "Дзеннік патріотичних політикуф". До 1794 року газета виходила як тижневик. А з Нового 1794 року газета виходить як щоденник редактором якої був український національний діяч і гарячий патріот о. Михайло Гарасевич.

У 1795 році у Львові починає виходити перший ілюстрований літературно-науковий місячник: "Збюр Пісм Цекавих, служонци до познання ружних народуф і краюф, виенти з Дзеннікуф і інних дзел періодичних".

В 1802 році появляється у Львові фаховий часопис "Мілітеріше Цайтшфірт", тобто "Військовий часопис", а також правничі часописи.

У 1811 році виходить русинською мовою "Газета Львовська", яка виходила з того часу безперервно аж до приходу на Галичину російських окупаційних військ Сталіна...

Перша газета на Великій Україні почала виходити у Харкові, сталося це 1812 році. Харківський "Єженедельнік" виходив російською мовою і був органом друку цілої Слобожанщини. У 1816 році з'являються у Харкові два часописи: "Український Вісник", редактором якого був Грицько Квітка-Основ'яненко та "Харьковскій Демокрит" - це сатиричний місячник і виходив всього один рік. З 1817 року Харківський Університет під редакцією Вербицького видає тижневик "Харковскія Известія", який виходив до 1822 року. В 1817 році почали виходити "Труди Общества Наук". Ці часописи писані російською мовою, але за своїм змістом та редакційним складом вони чисто українські.

В 1824 році Гулак Артемовський видає під своїм редакторством "Український Журнал" - виходив до 1826 року, - це був кращий провінційний журнал того часу.

Починаючи з 1820 року в Одесі виходить французькою та російською мовами часопис "Вісник Южної Росії", останній почав виходити з 1821 року. Часопис існував аж до 1828 року. В 1828 році його переіменовано на "Одеський Вісник" - цей часопис виходив рівно 65 років, аж до 1892 року - це перший щоденник у Великій Україні.

Перша газета в Києві появилася в 1835 році під назвою "Київські Об'явлення", а в 1837 році, як додаток "Воскресное Чтеніє".

У 1838 році царська канцелярія видає Указ про обов'язковість видання по всіх губерніях "Губернські Ведомостей". Тоді починають виходити "Губернські Ведомості" - Київські, Волинські, Подільські, Полтавські, Харківські, Таврічеські, Луганські, - всі вище вказані "Ведомості" виходили до 1917 року.

Перший Український Національний Часопис рідною мовою з'явився у Львові. Сталося це 15 травня 1848 року. Це була "Зоря Галицька". Всіх друкованих чисел "Зорі" появилася 33, останнє число появилася 9 квітня 1857 року. В 1842 році появляється часопис "Дневник Рускій" - це був орган "Собору Руского". Пізніше появляється редагований Миколою Устияновичем "Галичо-Рускій Вісник", а Гушалевич видає свою політичну газету "Новини". А першим періодичним літературно-науковим журналом став "Почола". У 1850 р. "Вісник" припиняє виходити у Львові, у тому ж році "Вісник для Русинів Австрійської Держави" почав виходити у Відні, багато старань приклали, щоб "Вісник" виходив русини-українці Закарпаття. Цей часопис був загальним часописом для всіх Русинів Австро-Угорщини.

В 1856 році у Будині почала виходити "Церковна газета" під редакцією Івана Раковського - видавці газети: "Общество св. Стефана". Газета була вкрай москвофільська і тратила

один за одним своїх читачів, - редактор Раковський вперто русифікував мову часопису із-за чого передплатники не хотіли її.

3 липня - 22, 1858 року почав виходити "Церковний Вісник для Русинів Австрійської Держави".

Перший Місяцеслов в Ужгороді видало "Общество св. Василя Великого" в 1864 році, був це Місяцеслов на 1865 рік. У 1867 році в Ужгороді виходить часопис "Світ", який було переіменовано на "Новий Світ" редактором якого був о. Віктор Габей.

В 1877 році виходить в Ужгороді часопис "Сова", в 1867 році "Учитель". Починаючи з 1868 по 1873 роки виходить часопис "Газета для молодих учителів", друкується цей часопис у Будапешті. В 1873 році під редакцією о. Миколи Гомічка виходить в Ужгороді часопис "Карпати". У 1885 році почав виходити український часопис "Листок" під редакцією Євгена Фенцика, а з 1891 року "Додаток до Листка. В лютому 1897 року почав виходити часопис "Наука" ред. якого став о. Августин Волошин. З 1897 року о. Августин Волошин починає редагувати додаток до "Науки" - "Село", а з часом "Неділя" (1898 р.).

У 20-му столітті в Україні появилось велике число газет та журналів, що друкувалися українською мовою.

Не треба забувати, що окупаційні уряди робили всі заходи, щоб українська преса не розвивалася - це робили москалі, поляки і угорці.

Боротьба за українську пресу велася вперта і самовіддана з великими матеріальними жертвами поодиноких українських свідомих гуртів та осіб.

Першою українською газетою нового напрямку на східньо-українських землях, писаною українською мовою, був "Хлібороб". Вона видавалася в Лубнах на Полтавщині свідомими українськими громадянами під керівництвом братів Шеметів. Почав виходити "Хлібороб" з 12 грудня 1905 року. Вийшло тільки 5-ть чисел, з них 4-е було

skonfiskovane. В Києві виходить щоденна газета "Громадська Думка", а в Полтаві вийшло єдине число тижневика "Рідний Край" (24-12)

Новий 1906 рік був ще упертішим роком боротьби за нашу національну пресу, а в Галичині в цей час преса підупала, така ж ситуація на Закарпатті. Царський уряд недивлячись на Маніфест, видає заборони на той або інший часопис чи журнал, але на місці забороненого появляється інший. І тому, без огляду на репресії, на Великій Україні виходило в 1906 році 23 пресові органи. А починаючи з 1914 року розпочався новий наступ на українську пресу. Від 1914 року до 1917 р. українське друковане слово було повністю заборонене! В 1919 році в нас було 154 часописи та 39 журналів.

И. Терещ.
Сюжет, Асмпариц

БЛУДНІ СИНИ, ЧИ ДІТИ БЕЗ СЕРЦЯ ?

Яка віра, який "хтось" змушували рідних дітей кидати свою матір і йти у світи на поклін до чужої?

А можливо, це діяв моральний параліч душі, в якій переставав існувати фактор недробимости, і "блудні сини", втративши інстинкт моральної орієнтації шукали самі себе там де їм легше було себе виявити... Чи ці "свідомі сироти", втративши власну дорогу, можливо шукали чужинами правду й життя?

Бути Предтечами свого народу вони не наважувалися, для цього потрібна була щиросинівська любов до своєї пониженої матері, а вони її стидилися... Гуманний егоїзм скеровував їх мудрість і талант на благо чужої ідеї, чужої віри, чужої невлаштованості.

Кому служив своєю геніальністю Илько Репія? Хто він: зрадник чи блудний син?

Кому служили Гоголь і Достоевський, Короленко та Кукольніки - батько і син? Ці великі сини бідної розтерзаної матері...

Гріх москалям нарікати на вчителів своїх! Україна влила в дику незгідливу московську душу-хімеру світло чистоти і християнської любови, але москвини у масі своїй так і не прийняли науку добра й життя від своїх вчителів...

Москвитини люблять хвалитися і підносити себе до "небес". Так хвалиться знівечина душа-покруч, щоб прикрити перед сторонніми свою меншевартість. Хочеться запитати: чи москвитини дійсно створили московську культуру? Якщо так - тоді, що це за культура?

Відразу потрібно сказати, що основна маса народу завжди була відірвана від "панської" московської культури, яку творили в основному немосквитини, - це були два різних і протилежних собі світи.

Наприкінці вісімнадцятого століття в Північну Пальмиру (так москалі самоназвали Петербург) із далеких синіх

Карпат прибув син Срібної Землі Закарпаття Михайло Балудянський (1789-1847), який з часом став першим ректором Санкт-Петербурзького Університету... А рідна сторона повільно гинула під малярською п'ятою.

Його слідами пішов й інший син окраденої і пониженої матері Іван Орлай, - вчитель геніального Гоголя. Орлай був директором Нижнєського Ліцею та виховником царських дітей.

Чи ми повинні гордитися цими збігцями з рідної землі - русинами-українцями, чи виректися і забути їх імена?

Якби ми собі не перечили, більшість із "блудних синів" служили чужому цареві на совість і творили основи для чужої культури. Інша справа, що та "культура" складалася із різноманітних клаптиків чужої духовости, яка московською була тільки по мові, але не по духові!..

А якою була трагічною доля "руських" музикантів-композиторів: геніального Бортнянського, талановитого Березовського та Веделя, які згинули від рук зрадливої північної повіі...

В той сам час великий італієць Растреллі будує свої чудо-будівлі, - перлина його праці, - Андріївський собор у Києві.

Ренегат Теофан Прокопович зрадивши українського монарха Мазепу перекинувся на сторону нашого відвічного ворога і служив йому вірою і правдою, на яку здатний тільки яничар. Він закладає основи московської драматургії, а німець Даль своїми фундаментальними працями закладає основи московського мовознавства. Геніальний син Срібної Землі, уроженець Ужгороду своїми чудовими мистецькими творами прославив лукаву Московію на цілий світ. Ігор Грабар був не тільки талановитим і відомим малярем, але й вченим істориком архітектури, - це він створив п'яти томову Історію Архітектури Росії та України. Говорити про творчість Илька Рєпіна та Ігора Грабаря потрібно окремо.

І все таки всі вище вказані таланти були збігцями від рідного народу. Так і хочеться сказати: ошукані ошуканці!

В більшості своїй вони творили "культуру для культури", а в культуру москвитинів вони привносили елементи своїх національних культур, часто підсвідомо.

Цією культурою московський народ ніколи не користувався, нею користувалися кілька тисяч вибраних аристократів... Західній світ, за поганою звичкою, уважає багатьох представників московської літератури та мистецтва, науки і медицини "русскими", хоча в більшості своїй ці особи не належали до московської нації. Вони були взаємно чужими собі.

Те, що ми нині називаємо московською культурою творив не російський народ, не з його лона виходили творці їх поступу, - це були чужинці, які ні расово, ні психологічно з московством нічого спільного не мали.

Іноді можна почути таке: "Московський нарід не мав можливости розвиватися органічно..." Та ж, що більше, - він просто не бажав цього розвитку! Вірніше буде сказано: такого розвитку.

Обмосковлені ошуканці були творцями їх "елітарної" культури...

Не без причин москалі ховають від цілого світу власну історію, що більше, - історія ховається і від власного народу!

В Московщині ніколи не існувало лицарського духа Європи. В епоху середньовіччя, коли європейські лицарі, в тому числі й українські, проливали кров за ідею Христа, - москвитини разом із своїми великими князями навколішках носили ганебне ярмо, накинута їм татаро-монголами.

Ні один монарх Європи ніколи б не погодився володіти своїм королівством на тих умовах, що їх накинули були москвитинам монголи. Радше загинути і втратити корону, аніж принизити королівську гідність самостійного суверена! Москалі були і є "татарськими людьми"...

"Росія постала вчора, її історія багата лише обіцянками" - так писав французький письменник і дипломат дев'ятонадцятото століття Астольф де'Кюстін.

На пам'ять приходять слова, сказані Ісусом: "Всяке дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане і кинуте у вогонь". Московське погане дерево плодоносить злі плоди і вже недалекий той час, коли Боже провидіння руками покривджених зрубає його і кине в огонь справедливого гніву.

Навіть ми, українці, найближчі сусіди Москви не знаємо душі цього народу-покруча. І, як не дивно, але навіть власну історію трактуємо за "підказкою" старшого брата... Замість того, щоб сприймати москвитинів такими, якими вони є насправді, ми, а за нами і народи світу будують своє відношення до них на підсунутих нам московських мітах, пишуть щось іншого, аніж то є насправді. А ті одиниці, що писали правду самі про себе, мало впливали на загальну масу свого народу...

Чи думав коли небудь німець Греч, коли творив для москвитинів першу науково опрацьовану граматику, що державна мова московської імперії стане ще однією зброєю північного агресора...

Або син молдавського господаря-монарха Кантемир - творець сатири та літературної мови, що за сатиру в цьому північному Вавилоні, будуть карати немилосердно і жорстоко.

Козацький онук Василь Ломоносів творив московську хемію та науку. А онук татарського хана Багрім Мурзи Державін стався придворним поетом і батьком московської поезії, сам Державін так про це пише: "Забудеться во мне последний род Багрима".

Інший татарин, син татарського князя Кара-Мурзи творить москвитинам першу їх історію - "Історія Государства Російского", відомий нам Карамзін і, що перші історичні поеми такі, як "Росіяда" та "Владімир", пише

обмосковлений румун Херасков. Письменник Хемніцер - німець із Саксонії. А славний Фонвізин - це нащадок німецького ливонського лицаря, барона Петера фон Візина, - закладає підвалини московської комедії. Брат Пушкіна, Льова, в одному з листів пише до брата: "Цей нехристь фон Візин і далі продовжує підписувати свої листи фон Візин, а не Фонвізин".

Хіба Наріжний, Капніст, Богданович, Рубан та брати Білевичі працювали для рідного народу? Ні, вони віддавали всі свої сили для зміцнення московської потуги...

Не був московського походження і класик-поет Жуковський, не всім відомо, що Жуковський син рабінтуркені Сальхі, яка потрапила в Московію, як бранка... А відомий російський письменник Багіров був сином польського патріота, який вбив царського генерала Воронцова в 1796 році, за що був висланий на заслання в Сибір. Інший російський поет Фет був вихрестом, про себе писав, що походить із німецького роду...

Властивим творцем нової московської літератури вважають О. Пушкіна, хіба насправді він ним не був - творцем нової московської літератури був Нестор Кукольник, а Пушкін, хоч і талановитий, тільки привласнив собі те, що належало іншому - також не був за походженням москвитин. Він походив із змішаної німецько-румунсько-негритянської родини. Пушкін був закінченим ляїком і атеїстом.

А Достоевський пише про нього, як про вбивцю, який на дуелях вбив двадцять шість осіб!

Автор московських історичних романів Загоскін є нащадком раба, що вимандрував із Золотої Орди. І тому немає нічого дивного в тому, що Карамзін писав: "Московське государство є продовженням Золотої Орди". Поет-класик Лермонтов - шотландець, а поет і громадський діяч Михайлов - кіргіз.

Відомий московський вчений-славіст і палеограф, дослідник слов'янських мов, німець Остернак, знаний нам як А. Востоков!

І цей перелік можна б вести до безконечности.

А ми, українці, чи маємо право нарікати на москвитинів, коли наші "рідні" ренегати були основними творцями московського ортодоксального поступу. І хто ж тоді вони, діти без серця: зрадники чи блудні сини?

...Україна вилонила Милославських, Прокоповичів, Драчів, Іскрів, Павличків, Кочубеїв, Галаганів, Яворівських, Гладких, Винниченків, Паліїв та Шелестів і число їм легіон!

"Кожному відомо, що державу будують патріоти, які з любови складають на вівтар волі своє життя і майно", - Іван Кузич-Березовський, "Жінка і Держава", стор.340.

Скільки серед нас є таких?

Рим-Ватикан.

ЛОЖКА МЕДУ В БОЧКУ ДЬОГТЮ, АБО: "БЕЗ БОГА НІ ДО ПОРОГА"

Жодна ідея, чи ідеал не можуть бути великими, якщо за них не пролита кров, яка б їх освячувала. Немає потреби говорити, що такою Ідеєю є Християнство, яке освячене кров'ю Спасителя. Кінець 20-го століття, - людство втомлене і розбите на велику кількість вземно поборюючих себе політичних суспільств, виплеканих егоїзмом, оцим предтечею атеїзму, й соціалістичними доктринами.

Де ті ліки, що оздоровлять і омолодять людське життя, надавши йому оптимістичне бачення суцього? Одиноко віра в Христа і Його ідеали зможуть очистити і оновити розбите паралічем страху притомлене людство і в тому наш нарід. Христос навчав, що віра двигает гори.

Правда, це буває тільки тоді, коли наша віра основою свого розвитку має Правду, з якої витворюється суспільна наука християн.

Основа суспільної науки християн - це совісне, з самопожертвою виповнення обов'язків брат до брата та позитивна праця для загалу, в даному випадку, для народу.

Що є причиною людського горя?

Звичайна людська злоба. Гріх чоловіка і чоловічиці, які призабули, що людина має мати і почуття відповідальности, в першу чергу перед Богом.

Немає потреби доводити, що в наш час найбільшим злом є Неправда. Сили антихриста-Леніна прийшли до влади шляхом неправди і злочину...

І ці ж сили знищили й нашу з Вами Державу. Для прикладу візьмено таке: "Україна в 1917 році пережила Велику Національну Революцію". Так заявляють всіх мастей соціалісти, прихильники УНР. Чому всупереч історичній правді нинішні, як і вчорашні прихильники соціалізму розповсюджують неправду? Бо їхня неправда плекана була егоцентризмом.

А їхня "правда" за основу мала атеїзм. Відкинувши Бога, наші соціялісти свідомо виконували волю чужинця...

Історична правда стверджує, що в 1917 році з Росії автоматично перекотилася в Україну загально-імперська протицарська Всеросійська революція, яка своєю волею, через накази-прикази різних соціялістів спонукала до "творення" революції і в Києві... І, що саме українські соціялісти та большевики, а також інтернаціоналістські сили, що були зорганізовані в другій Українській Центральній Раді соціялістичного напрямку знищили Першу Українську Центральну Раду, яку заклали наші самостійники.

Спонтанно, не зважаючи на винниченків та грушевських, український нарід, що був пов'язаний історичними традиціями і духом рідної Землі Української, почав творити антиімперські об'єднання і союзи.

Почалося творення українського війська всупереч волі соціялістів. Масове творення Українського Вільного Козацтва, творення різних клубів та учительських з'їздів... Які завзято були поборювані, як чужими, так і нашими соціялістами.

Навіть так звані Українські із походження соціялістичні партії, що з самого початку включили себе в єдиний фронт Всеросійської революції, як визнавці комуністичних ідей, перманентно стреміли скерувати Україну у вир соціялістичної революції, стараючись якнайбільше поглибити клясову боротьбу на Україні і будь-якою ціною утримати Україну в державно-імперських обіймах.

А тому міт про те, що ніби наші соціялісти готували "національну революцію" не відповідає правді, - бо наша "рідна" революційна соціялістична братія ніколи до національної революції не готувалася. І то не тільки в 1917 році!

Чи не така ж ситуація назріла і сьогодні? Коли комуністи-безбатченки, отримавши накази згори, почали

творити "перестройку" всіма силами і засобами поборюючи національно-творчі сили...

Так на з'їзді УСДРП у жовтні 1917 року Б. Мартос, полемізуючи з Поршем, говорить: "Чи не пошкодить самостійність інтересам пролетаріату і коли швидше можна дійти до соціалізму: чи тоді, коли Європа буде поділена на багато держав, чи тоді, коли їх буде зовсім мало?" (Д. Дорошенко, Іст. України 1917-1923 рр. т.І, стор. 156)

Хіба нинішні перестроєчники не того самого воза тягнуть, що і в 1917-20 роках? Манірно прикриваючись національними гаслами, як тоді, так і тепер комуно-соціялісти тягнуть націю, одні в об'єднану Європу, інші до "оновленого" СРСР...

Не відставав від Мартоса і С. Петлюра, - так на II з'їзді УСДРП в Галичині, який відбувся у Львові він у своїй промові казав: "... партія мусить боротися шляхом усної і літературної пропаганди проти розвитку шовінізму і нести народнім масам справжнє пролетарське розуміння національної ідеї. Вона мусить вияснити, що ця ідея може бути в інтересах робочих мас переведена в життя лише при соціялістичному устрої, що національний гніт, як один із проявів панування буржуазії, може бути усунений при усуненні капіталістичних відносин... в ім'я соціялізму, як вищої форми життя, що виключає всякий гніт, а між іншим і національний" (С. Петлюра, Статті, листи, документи. Вид. УВАН у Нью Йорку. 1956, ст.208).

А інший "вождь" соціялізму в Україні М. Грушевський в 1920 році перебуваючи у Відні писав до видання "Борітеся - Поборете": "Які б не були хиби большевицької політики в українській справі, ми не повинні спускати з ока, що все таки скорше з ними, ніж з яким небудь іншим російським урядом як партією, можемо сподіватися порозуміння." Але ж про те саме торочить і український яничар Яворівський та іже з ним "пекущіся" про "долю народу"...

Комуніст Винниченко, виголошуючи промову з нагоди прийняття 4-го Універсалу, що був прийнятий Центральною Радою під тиском українських вояків-самостійників, патетично заявив. "...Українська демократія, ведучи лінію соціалістичного будівництва, набула собі багато ворогів..., щоб цей Універсал був твердим фундаментом під нашим будинком соціалізму, якого - я певен - прагнуть усі партії і фракції, які тут є. Я певен, що основи Універсалу приведуть нас до Федерації Соціалістичних Республік всього світу". (Д. Дорошенко, т.І, ст. 269).

Промова Винниченка викликала бурю овацій та оплесків! Центральна Рада вітала однозгідно свого висуванця...

Говорити сьогодні про те, що в 1917 році творилася Велика Національна Українська Революція - це говорити проти правди, що є цинічною наругою над українськими святощами національних ідеалів!

Придивіться з якою настирливістю і швидкістю злочинна братія з КПСС почала переладовуватися, напинаючи на себе національні свитки - мета прозора, як сльоза: затерти власні злочини і прилаштувавшись в будь які "лідери", лишитися при владі, а їм у цьому допомагають "рідні" дисиденти-антицерковники, які при потребі хрестять свої атеїстичні лоби і сміються в очі цілій Україні.

Торонто. 1987 р.

КАМО ГРЯДЕШИ?

*"Завоювавши Ханаан, жиди обернули ввесь ханаанський нарід в державних рабів."
Роберт Паклен, 1943 р. Харків.*

Світову рівновагу втрачено не сьогодні!
Кастровані "ідеали" сьогодення аж ніяк не можуть з'єднати безособові маси. Хлібодателі двох, нібито ворожих, таборів, підсовуючи народам "об'єктивні точки погляду", крадуть в них чітко визначену мету поступу. Напрошується питання: чи має людина 20-го століття завтрашній день?

І що принесе той, завтрашній, день нам українцям, коли хаос московської перелицьовки немилосердно винищує прояви здорового традиціоналізму.

Якщо уважно приглянемося до виступів "чільних людей" в Україні перед масами мітингуючих, зауважимо один важливий деталь: відсутність аргументації і брак будь-якого розумування - їх мова штучна, а їх твердження повні самозарозумілості, незаперечної "правди", яка витісняє з голів збудженої маси думку про можливість непогодитись із твердженням дисидентів-демагогів.

В більшості своїй їх твердження є маловартісними, але постійне повторювання "корисної" неправди з певними варіаціями не дають масам народу правильно зорієнтуватися. Настирливе повторення "корисної" неправди конопляними "революціонерами", які зорієнтувавшись в ситуації, почали вживати слово "самостійність", дає їм тимчасову можливість впливати на запаморочений нарід.

Як колись так і тепер, клич "Свобода народам, свобода людині" зрозумілий кожному із нас і... одночасно незрозумілий для багатьох.

Чи після II Світової війни народи земної кулі отримали свободу?

Навпаки, ми є свідками того, коли переслідування за расову приналежність, за віру батьків, за бажання жити у

власній хаті побільшилися. Число поневолених у світі аж ніяк не зменшилося. Україна поволі стає велетенським цвинтаріщем із волі та вини комуністичних безбаченків. Брутальний потік наклепів невпинним потоком спадає на голови Українців. Проти нації ведеться боротьба, як тут, у так званому "вільному світі", так і на рідних землях.

Гонор. Заздрість. Престиж...

В істерії злоби і ненависті різні безродні інтернаціоналісти кричать: Розпни Її! Розпни Її!

Закордонні знавці слов'янщини та різних гатунків політологів подають препаровану напівправду про Україну та український націоналістичний рух спротиву московським окупантам.

Перед нами глибоко законспірована змова проти поневолених націй, що мають "честь" бути під чоботом Москви і, в першу чергу, проти України. Справа Івана Дем'янюка є однією із продуманих ланок повного винищення української нації. Хресні батьки комунізму роблять все можливе, щоб система червоних терористів проіснувала якомога довше. Проти України виступила світова потуга, яка ніби роздвоєна на дві ворогуючі сили, має одну мету - знищення нас як народу, а разом із нами і всіх націй та народів земної кулі, щоб на наших кістках створити Світову Супердержаву під правлінням племені Єгови...

Боротьба проти московських безбаченків, моральних та фізичних байстрюків, ніколи на Україні не припинялася. Наприкінці п'ятдесятих років в Україні почали творитися різні молодіжні націоналістичні групи та організації. Ці молоді ідеалісти не мали зв'язків із підпіллям ОУН, але беручи за взірець героїчну боротьбу ОУН-УПА, творили свої підпільні групи на їх подобу, адже в більшості із них їх брати і сестри та батьки були учасниками Повстанського руху України.

Регіон Карпат був найбільш ідеальним місцем для творення нового підпілля. Що цікавого - в Карпатах, а саме в

районі Славська та Скольного, а на Закарпатті в місцевостях Голятин-Новоселиця-Торунь, тобто в стародавніх поселеннях королівсько-боярських та княжих родів, почав відроджуватися рух монархістів-легітимістів. Всі групи діяли за одним шаблоном із незначним відхиленням. Боротьба розвивалася за таким неписаним правилом:

- а) збирання зброї;
- б) диверсії - палення колгоспів, залізничні аварії, шкодження комунікацій;
- в) одночасно із тим збиралися картотеки на комуністів та сексотів КГБ.

"Писаної" ідеології ці групи не мали та й ігнорували канцелярщину. Їх ідеологія була, на диво, всім зрозуміла: Геть москалів з України!

Окупанти занепокоїлися. Реорганізоване МГБ в КГБ турбувало це не нове для окупантів явище. Особливо непокоїло окупантів тяглість молоді до монархо-націоналізму, що мав опертя в Традиціях Народу, ідейно опертий був на католицизм та монархічну концепцію, а бойову моральну основу взував з боротьби ОУН-УПА.

Для прикладу візьмемо Український Національний Фронт. Багато свідомих неточностей понаписувано на закордонні про УНФ.

Закордонні советологи звузили діяльність УНФ до теренів однієї області... Перші арешти по справі "УНФ" відбулися на Донбасі, потім у Львові, Кіровограді та Івано-Франківщині. Я в той час перебував на нелегальному становищі після чергової втечі із московського концтабору. Про діяльність УНФ довідався у Луганську, де жив тоді і працював в Сільськогосподарському Інституті під прибраним прізвищем Ковач Іван Федорович.

КГБ та їх закордонні опікуни почали опрацьовувати Плян Інфільтрації та поступового усунення націоналістичних принципів боротьби в середовищі молодих націоналістичних сил України. Початком явища, якому я умовно дав

назву "орієнтація", був арешт Данієля і Синявського, в 1965 р. це було початком дисидентства в СРСР. Ненависть до комуністів була непогамована.

Бунти і повстання прокотилися по всіх великих економічних районах України - від Новочеркаська до Кривого Рогу та Нікополя... Селянство все більше почало нарікати на советські кібуци-колгоспи, створені бувшими членами Бунду та большевиками, які ніколи не мали нічого спільного із слов'янами... Розмови велися про притягнення до кримінальної відповідальності ще живих тоді начальників НКВД, що були відповідальні за будівництво "Біломорканалу", "Москва-Волга" та "Волго-Дону". Ім'я Лазаря Кагановича, оберката України, все більше згадувалося, як керівника акції Голод в Україні...

Щоб зрозуміти події вище описувані та проникнути в спосіб думання Світової Мафії наведу цитату українського політолога М. Тимофіїва: "Безконечний період війн і революцій по цілому світі - колотнечі позбавлені всякого морального змісту і всякого ідейного підйому, бо кермовані лише мотивом жадоби до грошей, погонею за процентом та ненавистю до конкурента - війна за хазуку - це ті найреальніші перспективи, які відкриваються перед нашою, так глибоко Ожидовленою Епохою і саме, внаслідок цього ожидовлення." (М. Тимофіїв, "Жиди і народне господарство України").

В 1975 році нації і народи СРСР отримали Гельсінську угоду, яка ніби захищала їх рабське положення, а насправді - це був зашморг на наші шиї... Узаконюючи недоторканість кордонів СРСР, Гельсінська угода давала можливість московським комуністам, при певній незначній поступливості, розправлятися із націоналістичними повстанцями, лишаючись при цьому "демократами"... Але основна ідея - це переорієнтація уваги мас на Сталіна, опускаючи при цьому основних винуватців масового винародовлення нашого народу й інших народів СРСР.

Не Микола Данілович Руденко, бувший майор НКВД, особистий охоронець Сталіна, військовий комісар та секретар КПСС Спілки Письменників України придумав створити "українську гельсінську групу...", така вказівка була отримана в Москві після цілого ряду консультацій із такими особами: А. Гінзбург, Єлена Бонер, Валентін Турчін, ген. Пйотр Грігоренко та А. Сахаров. Як це сталося - знали три особи - покійний ген. Грігоренко, М. Руденко і я.

Саме в ті "історичні дні", коли в кулуарах масонських лож Москви готувалися рецепти нашого повного знищення, я отримав "предложеніє присоединітс к братам..."

Як на Заході, так і в СРСР ведеться настирна пропаганда поеднання християнства з юдаїзмом та безбожництвом, видаючи цей "коктейль" за верх демократії... Хто є проти - той "фашист", "націоналіст", "екстреміст"...

Наслідки такої промивки мозків не забарилися - католики отримали ІІ Ватиканський Собор, а щоб християни-католики не повставали, світова мафійна преса пропагує аркалійний гуманізм, прикритий християнським всепрощенням, але тільки не для християн... Всепрощення та милосердя до безбожників.

По Україні димлять Чорнобилі, глибини океанів стрясають атомові вибухи, армії двох, нібито "ворожих", сил окупантами осіли на невизначений строк по всій Європі. Бо саме християнського очищення від ляїцизму і масонерії та національного відродження України бояться суцці в розсіянні...

Нас постійно лякають війною, щоб спаралізувати нашу волю до спротиву, для того, щоб зробити із нас слухняних паяців. Страх, непевність, відчай - це тільки початки увертюри до симфонії, яку чомусь названо "миром..."

І всюди чуємо кличі: демократія, мир, воля. А в той сам час, не тільки в нас, а в цілого людства вже давно відібрано і демократію, і волю, і мир.

Як не парадоксально, але боротьба за волю України тісно пов'язана із наступом світового безбожництва проти Христової Церкви. Народам світу послідовники Єгови настирно нав'язують думку, що Націоналізм - це пережиток, а саме Християнство мусить "оновитися", щоб статися "дійсно інтернаціональним".

Засоби масової інформації творять із людини постійно сумніваючогося типа, споживача сьогодення, без думки про завтрашній день, без власної традиції.

А якщо хтось і думає про завтра, то тільки як про невблаганне прийдешне зло...

Антихристиянізм захлинув цілий світ. Безбожництво шкодить життєвим інтересам кожної-одної нації. Жодна здорова національна одиниця не повинна вагатися відкинути принцип, який перешкоджає її існуванню, це у великій мірі відноситься до національної держави.

Після останньої світової війни "демократіями" Заходу була широко реклямована книжка В. Котшніга "Проблеми освіти по війні". Основою книжки є переваги космополітизму над націоналізмом...

"Економічно, культурно, політично всі держави цілої земної кулі так тісно тепер пов'язані, що нині приходить доба, коли цілком незалежні, суверенні держави доживають свого віку" - так писав В. Котшніг.

Інший автор подібної за напрямком книжки А. Райт писав: "Треба буде подбати, щоб не відновити національні уряди, бо зробити так, значить відродити поняття державної незалежності, а останнє буде великою перешкодою створити всеєвропейські світові інституції" (Книжка: "Політичні обставини переходового періоду").

На закінчення хочу повісти: потрібно бути безоглядним легковіром, щоб базувати свої надії і прагнення про волю і незалежність, сподіваючись, що характер і духовність світового імперіялістичного світу колись зміниться на краще. Думати, нібито чужі Конгреси та Парляменти тільки

те й роблять, що домагаються вищої справедливості для порабованої України. Ті з нинішніх політиканів в Україні, які тягнуть Україну в болото світового зрадництва, говорять, що "тільки" Захід нам допоможе, е свідомі свого зрадництва - це нові "петлюри" і "винниченки"...

Використана література:

Д-р К. Костів. Конституційні Акти Відновленої Української Держави 1917-1919. Торонто, Канада, 1964 р.

П. Штепа. Мафія. 1970 р. Торонто, циклостиль.

Д-р Р. Бндик. Дмитро Донцов - ідеолог українського націоналізму. "Українське видавництво", Мюнхен, 1955 р.

*Торонто, 1987 р. Роддина: Павлик, мама, Маріянка, Калинка Тереса.
Роял Йорк.*

1989 р. Едмонтон.

ВОРОГИ

I Частина

"Московський нарід протягом чотирьох останніх віків, очолюваний у великій мірі не московським елементом, кілька разів міняв політичні ідеї, якими послуговувався, стремлячи до панування над світом.

Останньою такою ідеологічною зброєю є комуністична ідея.

Під оглядом двулличности, фальшивости підступности політика москвинів набагато перевищує політику будь-яких інших націй.

Усунення ж сталої небезпеки, що мов "дамоклів" меч висить над ще вільними народами, є неможливе без обеззброєння цього народу-галапаса."

Проф. Роберт Паклен. Біла Книга. 1943 р.

Космополітизм прямує до створення своєї вимріяної Пан-Європи, а згодом і до розбудови всесвітньої Супер-держави на чолі із юдейським царем-президентом. Ось чому адепти цієї політичної доктрини так жорстоко і цілеспрямовано поборюють націоналізм, зокрема монархо-націоналізм, а борцям за національну честь підсовують різні еволюціоністські "ідеї".

Якою повинна бути Україна завтра і якою ми хочемо її бачити?

Або традиційно-християнська Україна, або масоно-поганська...

Наші противники добачають нашу силу в нашій вірі та національному традиціоналізмі. Проти цих проявів національного духу ведуть наступ комуно-масони не тільки Московщини, але й всього світу.

В нинішніх часах вони підлаштовуються під "оборонців" віри Христової з тим, щоб розкладати нас зсередини і не дати нам можливості сконсолідувати свої сили навколо вищого

авторитету, яким у кожному здоровому національному організмові є Монарх.

Кожний український патріот, що бажає волі своєму народові, повинен без емоцій, опираючись на здорову мораль, спитати себе: а якими ми хочемо і маємо бути? Що нас повинно вести до ціли? Практика показала, що тільки ВІРА є тим фактором, навколо якого об'єднується здорове зерно, з якого може народитися правдивий національний ДУХ Єдності

Що, наприклад, можна чекати Україні від "лідера", який заявляє: "Я - атеїст православної орієнтації...?" Якою мораллю живиться такий атеїст? І куди дійде Україна під проводом таких "вождів"...? Безперечно, що краще б було не чіпати питання віри "товарищу" Чорноволу, бо він, як і більшість затеїзованих дисидентів, про віру не має жодної уяви.

Питання віри і віросповідування народу - справа поважна і непроста, як дехто думає: "Дамо їм (народові) якогось об'єднуючого бога, створимо національну Церкву і будемо мати державу". Це я цитую одного закордонного політикана.

Не так давно, у колах організованого українського націоналізму (який мав орієнтацію на зовнішні сили, як нинішні укр. дисиденти), переважала думка, що, мовляв, релігійно-церковне питання є небезпечним для практичного націоналізму... Саме в цих колах зародився рух неопоганства, який привів наші визвольні змагання до катастрофи, із якої ми не вибралися і донині.

На закордонні понаписувано кілька загумінкових історій України, повні блудів та історичних перекручень.

Вчорашніх ворогів України та свідомих зрадників українська масонерія висуває нам в герої і провідники, щоб знецінити добро і не дати молодому підростаючому поколінню виробити в собі принципові відношення до зла і до добра.

Так, масонські історики українського походження нав'язують нам думку про одне Хрещення, а історія промовляє до нас фактами Трьох Офіційних Одержавлень віри Христової: часи Аскольда, короля-імператора Ігоря та Володимира Великого.

Нинішні католицькі богослови, так і православні оминають той факт, що Українська Церква створила була власний обряд, а в часи Володимира та Ярослава переживала найвищий розквіт української духовності та державного будівництва. І Москва сьогодні хоче, щоб українці йшли до Бога через безособову, морально опущену, Москву. І як гірко чути, коли інший український дисидент, талановитий публіцист і поет, пише, ...що і через іржаві труби московського православ'я можна отримати якусь духовність (довільна цитата, по пам'яті).

Це ще раз говорить, що навіть люди добрі і щирі не завжди здають собі справу про що йде мова і де зерно основи релігії народу. З іржавих труб можна отримати тільки отруту...

Як Рим так і Москва, а за ними анемічний Царгород роблять все можливе, щоб ми ніколи не хотіли мати бажання відтворити український національний обряд, щоб ніколи не створили сильної наповненої місійним духом, Апостольської Христової Церкви. Врешті, тільки українці мають непорушний духовий і фізичний зв'язок із самим Ісусом Христом, який був сином нашого народу. (І. Кузич-Березовський, "Оріяна" т. I.)

Нині вже не виникає заперечення про те, що 1.800 років до Христа староукраїнський король Киян заклав місто Руса-Лель, де мешкали тоді українські племена палистих сірих, або, як їх ще називали галати і самаряни.

І що Галат-праукраїнець Ісус Христос дав світові нове розуміння Бога-Отця, і всього релігійного поступу, який ми нині називаємо Християнством.

Саме послідовники Юди-Гада безупинно переслідували і винародовлювали галат та самарян, які для юдейського царства мали меншу вартість, ніж вартість ягняти або осла...

Вуйко Ісуса Христа Іван Хреститель говорить про юдейських фарисеїв та саддукеїв: "...вони є кублом ядовитих змій".

Український патріот-історик в своїй монографії про Сумерію так описує ту добу:

"...Жиди в тих часах самі нічого не творили, але училися й перебирали все від високо-культурних вже аріїв і їх наслідували. Наші предки дали людству сильні основи для дальшого розвитку культури й цивілізації, їхні теологи створили доктрину-догму Божої творчости світу, яка лягла в основу всіх вірувань, а що дали людству жиди?"

В. Рен Бойкович, "Колиска культури людства", 1983, Нью-Йорк.

Хочемо нагадати нашим читачам II-й лист апостола Павла до тесалонців, де апостол пише: "Не дайте себе ошукати жодним способом, бо день Господа не прийде раніше, доки не здійсниться відступництво" (2:3).

Розгляньмося довкола. Скільки людей опущених та байдужих і саме ці опущені відступники творять нові і нові "релігії"... А апостол Лука говорить: "А коли Син Чоловічий прийде, чи думаєте, що знайде Він віру на землі?"

Кінець XX століття підводить людському родові червону тучну риску смерти його аморального поступовання. Земля хвора не тільки духовно, але й фізично.

Ріки занечищені, земля бідніє і втрачає лікувальні якості - це вже не мати-землиця, з якої, приклавши до рани, людина отримувала полік, а земля-отрута.

Людство опутане брехнею, як велетенським спрутом, який плодить для збайдужілих мас фальшивих пророків та христів.

Світ дедалі більше наповнюється відступниками.

Чи зможемо ми, українці, спромогтися на переоцінку цінностей?

Тих "цінностей", які були нав'язані українцям чужинецьким елементом, що був завжди ворожим для нас. Поступово в умах сильних духом індивідумів така переоцінка минулих цінностей відбувається. Ми стоїмо на порозі якісно нових, опертих на традиції, відносин - тобто ми переживаємо добу очищення.

Вже тепер зарисовується могутня Українська Апостольська Христова Церква, яка має величезний моральний капітал і через яку поступово очиститься і відродиться всесвітнє багатонаціональне християнство.

Не греки (вічні наші вороги), не Рим із його лукавою поставою та юдейським лицем є нашими дороговказами. Наш поступ в нашій традиції та українській релігійній філософії, яка дала найбільше чудо і прояв Божої волі та духу - Ісуса Христа!

Більшість дотепер понаписуваної церковної літератури обох наших Церков є оперта на пофальшованих історичних фактах та масонських інтернаціональних доктринах.

Ісус Христос, як носій старокультурних традицій нашого народу на перше місце висував особисту свободу та "народження згори", тобто - духовне переродження людини; і це, в першу чергу, через любов до ближнього. Любов до батька і матері, як першооснова любові до рідного народу. Саме Ісус підкреслив, що особиста свобода є творцем всієї культурної суспільності, є її творчою силою. Де одиниця із народу добровільно бере на себе обов'язки відповідальності за долю всього народу. Ісус вказав на ще одну рису, притаманну свободній особистості - це вартість людини перед Творцем.

Ісус, а за ним і апостоли, більшість із яких були вихідцями із праукраїнського племені, вчили: кожна людина є Божою дитиною! І що ця Божа дитина має невідкличні права і відповідальність перед Богом за іншу людину.

Ми повинні собі раз і назавжди усвідомити, що культурний принцип особистої свободи та добровільне зобов'язання мусять переважати у відношеннях брата до брата. Це саме має стати філософією поступу цілого нашого життя. Щоб радість та оптимізм вели нас до мети Божого творіння.

Дмитро Донцов так писав про це:

"Радість життя творить естетику сили. Втома життя - естетику упадку".

1. Іван Кузич-Березовський. "Жінка і Держава", 1970, Варрен, Міш., накладом Анастасії і Йосифа Білоусів.
2. Володимир Рен Бойкович. "Колиска культури людства", 1983, Нью-Йорк.
3. Роман Млиновецький. "Історія українського народу", 1953, Українське Наукове Видавництво.
4. Петро Веселовський. "Монархія в прикладах", 1959, "Ukrainian Publishers Ltd."
5. Проф. Роберт Паклен. "Біла книга", 1943-1948, Видавництво "Український політик".
6. John Stojko. "Letters to God's eye", 1978, Published by Vantage Press, Inc.

ЗСА. Білий Дім. 1987 р.

Королівство Нідерланди. 1987. Парламент.

ХТО ВОНИ ТАКІ?

(Із циклу статей "Вороги")

I.

Використовуючи найпримітивнішу форму брехні, московські правителі піддали для Заходу корисну для себе думку: "Кремль зрозумів свої помилки і почав заводити докорінні зміни..." Політики Заходу забули, що в Московщині існують тільки правителі і підлеглі!

Як тільки в імперії доходить до політичної, економічної та релігійної кризи і держава стає на грані розпаду, відразу психіка москвитина починає шукати сильну владу. Дух автократії перемагає і Московщина, вже перелицьована, стає грізною і войовничою - горе зовнішнім ворогам, але не великим, а безборонним малим народам...

В 1917 році більшовики-комуністи замінили здемоновану, розкладену масонерією царську адміністрацію. Ядром большевицького запілля були світові ошуканці, очолені жидами. Логіка говорить про те, що москвитини повинні б всі, як один, піднятися і знищити жидівського "троянського коня"... Ми є свідками іншого поступу: 80% офіцерів старої царської армії пішли служити більшовикам... Тобто на службу до більшовиків пішли виключно кондові москвитини! Основою білого руху були не родовиті москвитини, а зросійщені хохли-малороси та інші нацмени, які добровільно виреклися свого роду й перейшли у московство за титули і привілеї...

Нинішня перелицьовка мало чим відрізняється від такої ж перелицьовки 1917 року. Як тоді, так і тепер москвитини використовують світові сили фінансових тузів для свого спасіння. Гра небезпечна, але Москва показала, що вона може бути терпеливою і лагідною до того часу, поки в неї не відростуть залізні пазури... Горбачова підтримують світові жидівські банки, яким аж ніяк не можна допустити до

розпаду імперії. Якщо не імперія ССРСР, то хоч би Об'єднана Європа.

І нема нічого дивного в тім, що малороси та інші нацмени є такими послідовними ворогами націоналістів. Яничари різних націй є переконаними оборонцями єдиної-неделімої... Допомагають їм у цьому космополітичні сили, кермовані московськими жидами, які як колись, так і тепер вперто захищають комунізм в ССРСР. В них іншого вибору немає. Адже мозком марксистсько-ленінської гідри були жиди, які писали про це:

"Більшовицька революція в Росії була твором жидівського розуму, жидівського невдоволення, плянована жидами, чиєю метою було побудувати новий уклад у світі" (Жидівський журнал "Американ Гебрю", 10 вересня 1920 року).

І це писалося в той час, коли жиди-комісари масово розстрілювали безборонних селян і робітників... Починаючи з квітня 1920 року і до вересня 1935 року жидівські рабини отримували офіційну платню від уряду Сталіна - чи хоч один жидівський рабин засудив штучний голод в Україні? Ні!

Рабин Філіп Р. Альзат в газеті "Джувіш екзамінер" за 6 вересня 1946 року писав: "(рік третього штучного голоду) Жидівські рабини отримували платню від уряду ССРСР з 1920 по 1935 рік".

А українських священиків масово розстрілювали жиди-чекісти... І сьогодні ссучені "драчі" та їх "вболівальники" за долю народу поспішили непрошеними злизувати кров нашого народу з рук жидівських катів... Українські зрадники, наввипередки один перед одним, пхалися в КПСС, щоб приподобитися ворогам України. А в той сам час запеклий атеїст, жид Луначарський в екстазі ненависти до всього людського писав:

"Ми ненавидимо християн і християнство, навіть найкращий з них мусить рахуватися за нашого найбільшого ворога. Вони проповідують любов до ближнього і жалість,

що є протилежністю до наших принципів. Геть з любов'ю до ближнього! Що ми хочемо, так це ненависти. Ми мусимо знати, як ненавидіти, бо лише такою ціною ми зможемо завоювати світ”.

Ситуація, що склалася в ССРСР внаслідок нової перелицьовки соц-імперії, повна дезорієнтації та хаосу. Перед жидами постала дилема: або всім виїхати за межі ССРСР, або при підтримці юдейсько-фінансової мафії перелицювати ССРСР з тим розрахунком, щоб можна було в майбутньому заштовхати ССРСР в Пан-Європу.

Хто переможе, покаже час.

В Україні поступово, але невпинно, відроджується національний традиціоналізм. Покищо в Україні верховодять вчорашні комуністи та інші перевертні, які враз, хором поприкривалися синьо-жовтими хоругвами, але нутро в них отруйних гадюк, які і далі плюються червоною отрутою. Дехто думає, що червоні - це тільки комуністи...

Ні комуно-дисиденти в Україні, ні перекиньчики з КПСС ніколи не виведуть націю з лабет окупації, бо в них не це на умі. Вони й далі продовжують дурити нарід і брехати “в живі очі”! А сказати всю правду - це зачепити жидів, як московських посібників, які поповнили страшні, небачені досі злочини. Хто скаже правду? Хто не побоїться так званої “світової думки”, а сміливо поведе націю до волі, до вільного життя? Хто?

Як Москва, так і Вашингтон уважно слідкують за перебігом націоналістичних змагань в ССРСР, не лише слідкують, але й надають цим змаганням ті форми, які конечно потрібні для їх існування.

Але в Московщині здорові національні сили також відроджують національний традиціоналізм - тобто, прямують до відродження Монархії. Має такі сили й Україна. Як російські монархісти, так і українські, можуть в один день об'єднатися проти сил космополітизму, а з'єднавшись, помститися всім марксистам за сто мільйонів

вбитих своїх братів і сестер. До цього світові ошуканці стараються не допустити.

Монархісти Руси-України є свідомі того, що спільний хрестовий похід всіх монархічних сил Європи та поневолених націй і народів супроти сил космополітизму приведе нас до перемоги.

Якщо уважно приглянутися до так званої "демократичної" преси в Україні, помітимо одну закономірність - вся преса, офіційна мається на увазі, є в руках здеморалізованих космополітів, хоч вони тепер і вдягають націоналістичні показові фраки..., саме вони просувають у всі можливі щілини масової пропаганди ідеї космополітизму, побудовані на різних новітніх утопіях загальносвітового "раю" на землі.

Чорні сили, фінансовані і підтримувані із-зовні, ведуть настирливу пропаганду "доцільности" ліквідації Советської армії, але не тому, що та армія імперіалістична, а тому, що армія майже зовсім не є під впливом масонерії, а це означає, що вона небезпечна тим, що не є сполітизована. Один із партійних керівників міськкому партії міста Москви подав ідею про перевід частини військовослужбовців в органи МВД та міліцію...

Ці самі сили не відкрито, але поступово готують "козла відпущення" із числа тих офіцерів КГБ які розкусили космополітів і знають про небезпеку з їх боку. А також тих офіцерів, які маючи величезну інформацію про злочини жидів, досить виразно стоять на позиціях порядку та здорових національних принципів. Ці небезпечні! Їх потрібно усунути.

Партійна мафія хоче налякати як армію, так і працівників КГБ, що "мусай триматися купи", бо в протилежному випадкові катастрофа для всіх однакова... Але саме партократія всіма правдами і неправдами всі злочини, поповнені КПСС, пересуває на плечі МВД, КГБ та армії. Звичайно, що у частинах МВД та КГБ є особи, що персонально відповідальні

за поповнені злочини супроти мирних громадян держави, але основне ядро злочинців - це партійна керівна верхівка КПСС.

Свідома тенденція проводу КПСС у перекладенні власної вини на одного Сталіна є безпідставна. Винна Партія! А не окремі особи із числа цієї партії. У розмові з одним із офіцерів танкових частин в Оріховцях ми заторкнули питання масових масакр мирного населення під час відступу совєтської армії в 1941 році, полковник (хочу зазначити, що "перестройка" була тоді в стадії "0") заявив:

"Перестройка без загальної амністії для всіх в'язнів всіх концтаборів ССРСР та їх ліквідація призвела б до довір'я до Уряду, але Уряд, чомусь, тримає систему концтаборів непорушною; друге: перезаховання жертв масового терору КПСС-КГБ за весь період їх страшної влади та показові суди над ще живими вбивцями, в першу чергу це стосується Лазаря Кагановіча. По-третє - це повна свобода Церквам. Але цього нам не дочекатися, бо якщо Церкви в ССРСР не будуть підпорядковані КПСС, то цю прогалину заповнить розвідка ЗСА. Церква у сьогоднішньому світі так пов'язана із сильними світу, що практично не знаю, чи є така країна світу, де б Церква не була підпорядкована державі".

Офіцер мав рацію. Тоді ж він сказав: "Нужно будет, они (КПСС), наплодят столько партий і організацій, что обиватель полностью потеряет ориєнтацію..." Нині ми в цьому пересвідчилися!

К. Харчев, голова Совета в справах релігій в ССРСР, у серпні 1989 року говорив: "Що партії вигідніше - віруючий в Бога, ні в що не віруючий, чи віруючий в Бога і в комунізм? Я думаю, з двох бід вибирають меншу. За Леніним, партія повинна тримати контроль над всіма сферами життя громадян, а так як віруючих нікуди не можна подіти, а наша історія показала, що релігія серйозно і надовго, то щиро віруючого краще для партії зробити також віруючим і в комунізм. Ось тут перед нами постає завдання: виховання

нового типу священика. А підбор і постановка священиків - справа партії!" Коментарі, як кажуть, зайві.

Все це стосується і напівзлегалізованої УКЦ, яка, єдина в Україні вела боротьбу за національне і релігійне визволення з-під московського ярма. І це єдина дійсно національна Церква в Україні. Ось чому, як західні космополіти, так і їх теперішні союзники - московські імперіялісти, прикладають всі зусилля, щоб знищити її. Приклала свою чорну руку до спроб знищення УКЦ і "наша" діаспора!

Якщо вчора комуністична адміністрація замовчувала факт існування в РПЦ партійно-релігійного атеїзму, то сьогодні вона заговорила про це відкрито. Церква в СРСР напротязі всього свого існування завжди була дуалістичною, а її священики були переконаними релігійними атеїстами. Московська "православна" Церква ніколи не мала християнської одноцільності, як УКЦ чи римо-католицька Церква. Бо сама природа будь-якого "православ'я" завжди була залежна від держави, а якщо занепадала держава, разом із нею занепадала і східня церква. Не минула своєї долі і РПЦ. Всі нині існуючі православні Церкви в советському блоці є державними і підпорядковані комуністичній партії - все за Леніним!

Політикам із націоналістичного табору слід уважно приглядатися до "праці" РПЦ, яка, до речі буде сказано, є найпослідовнішим ворогом будь-яких національно-визвольних змагань поневолених народів СРСР. Чому? Бо гієрархія московської синодальної Церкви, керована головою Совета в справах релігій, доре знає, що з розпадом СРСР на його складові частини, розпадеться повністю і московське православ'є... На уламках якого розквітне щиро-католицька Апостольська Христова Церква. Ось чому релігійні атеїсти з РПЦ є такими переконаними противниками будь-яких змін у нинішньому суспільстві, опанованому КПСС.

Приклад із "діяльності" гієрархії РПЦ і ділянці народного господарства і політики: комуніст К. Харчев в 1988 році мав намір зруйнувати монополію господарчого управління патріярхії і створити кооперативи, які б продукували церковну утвар і це йому не вдалося!

Бо Синод РПЦ звернувся до Совета міністрів СССР, який у свою чергу видав Указ від 29 грудня 1988 року про заборону творення подібних кооперативів. Сам того не знаючи, комуніст Харчев, який подав ідею "ново типу священика", хотів наблизити московську патріярхію до її ж канонічних норм існування. Але на цьому справа партапаратчика не скінчилася. Синод домігся, що Харчева у 1989 році було звільнено з праці.

РПЦ під сучасну пору має всі шанси повернутися до канонічного устрою церковного життя, але РПЦ цього не домагається, що більше - противиться! Для неї важливі тільки зовнішні атрибути так званої "перестройки", де б говорилося про реальну владу гієрархії РПЦ, славославіє окремих осіб із кліру та контролю над фінансами РПЦ. Ось чому голодівка віруючих РПЦ в Іваново, які домагалися від властей передачі їм собору Івана Златоустого, для патріярхії було справою непотрібною і марудною, мало того, в той сам час засідав Синод РПЦ, але жоден гієрарх не підняв голосу на захист голодуючих... А що тоді говорити про чужі церкви?..

Що ж все таки криється за таємничим та інтригуючим терміном - "перестройка"? В першу чергу, вимушена перелицьовка влади, тобто вимушена лібералізація під пресом економічної кризи та великого технологічного відставання від Заходу. Друге, це власне сама "перелицьовка-пересторійка" - зміна структури, але збереження влади в руках КПСС. Заміна структури влади змушує партократію переорієнтовуватися на лібералізацію з метою укріплення і закріплення влади партократії.

Поки що КПСС не говорить відкрито про збереження комунізму, як атеїстичного ідеалу, - вони пішли на тимчасовий компроміс із християнами, як це в свій час робив Ленін...

РПЦ у всіх нинішніх перебігах, як політичних так і релігійних, стоїть на позиціях сталіністів, тобто московських консерватів. А тому боротьба проти РПЦ на території України не може носити компромісного характеру.

Кожний українець, українка повинні знати, що дійсний історичний осередок початків церковно-релігійного життя Східньої Європи був на Україні, в Києві.

Наша Церква завжди посідала особливе положення між іншими Церквами на Сході. Ще в часи царгородського патріарха Керуларія наша Церква повністю розірвала номінальну залежність від Константинограда. Після розриву Візантії із Римом Українська Руська Правовірна Церква ще на пів століття затримала зв'язок із Римом. Українська Церква єдина з усіх східних Церков зуміла оборонити свою волю від держави.

Така її постава витворила дійсно кафолицький дух всередині Церкви. Наша Церква була і є Церквою правовірною, як сказав, істинно православною, не в сенсі нинішнього "православ'я", а в значенні Православ'я Русі. Якщо уважно приглянемося нашим літописам, і не лише нашим, але й московським, то побачимо, що до кінця п'ятнадцятого століття Українська (Руська) Церква називалася правовірною, а про віру говорилося і присалось: правая віра, правовірні християни. Москва ніколи не любила нашої Церкви, хоч сама постала від нас. Не любила Москва Українську Церкву за те, що наша Церква не була підпорядкована державі. Навіть у часи Литво-Руси, а пізніше Королівства Польського Українська Церква зберігала свою волю, не піддаючись державі.

Але, чи не найбільше Москва ненавиділа Українську Церкву за те, що наша Церква була доступна впливам

західньо-європейської культури, - офіційно Москва називала Київ "неправовірним"...

Переяславська угода Богдана Хмельницького підрізала крила Українській Церкві, яка з плином часу зовсім втрачає своє національне лице.

На сьогоднішній час маємо кілька головних проблем в Європі: перша це східноєвропейська проблема ССРСР - проблема України, а друга проблема Європи - це проблема Німеччини. Третя проблема - це проблема ЗСА - проблема Європи.

За всіма трьома проблемами стоять їх національні принципи. А через яких десять-п'ятнадцять років цілий світ буде протиставлений проблемі слов'ян.

Думаю, що багатьом із нинішніх політичних оракулів прийдеться переглянути теперішні концепції і прилаштуватися до слов'янського світу. Політичне й релігійне об'єднання слов'ян неминуче. Київ знову засяє банями своїх 400 церков.

До речі, про це було сказано в пророцтвах київських волхвів, які кинули клятьбу на Українську державу та на її колора Володимира за спалення і знищення пантеону Дажбога. Клятьба на 1000 років два роки тому скінчилася!

Дехто скаже - містика...

Але саме за те, що ми кинули практично вживати містику наших предків, за те, що забули про цю клятьбу, яка давалася рівно на 1000 років, ми й не мали сил, щоб вимотатися із полону духовного і політичного.

І не потрібно, просто гріх до таких справ відноситися з іронією. За це Бог карає.

У важку хвилину гніву і відчаю проказана була клятьба. І вона сповнилася! Сповниться і все те, що має бути по 1000 роках. Клятьба була кинута на рід Ігоревичів. Минуло 1000 років і нащадок Ігоревичів знову опанує тронем Києва, хоч би всі сили пекла повстали проти цього. Бо Київ у Бога має своє особливе призначення. І воно сповниться.

Проблема слов'янського світу повстане із Києва, а вона вже зарисовується і має власне слово. Живий і здоровий традиційний консерватизм врятує націю і дасть нам духовного і політичного провідника - Монарха, який буде стояти понад клясами і партіями. Бо тільки український консерватизм є стабілізуючою силою в Україні, не тільки стабілізуючою, але й будууючою.

1. Д. Жеролд, "Британія і Європа". 1940.
2. Е. Г. Кар, "Умови миру".
3. "Посев". Число 4, 1990.
4. "Грани". Число 157, 1990.
5. С. Томашівський, "Церковний бік української справи". Відень, 1916.
6. Е. Маланюк, "Книга спостережень". Т. II, 1966.
7. "Людина і світ". Число 7, 1990.

II.

*"Фундаментально юдаїзм є протихристиянський".
"Джувіш хронікел", 15.03.1823.*

*"Ми будемо пхати християн у війни й експлуатувати їх економічно, духово, їхню глупоту, а пізніше вони будуть вбивати один одного і це дасть місце нашому народові".
Рабин Кейхгорн, "Періодікал ле контемпораї", 01.07.1880.*

Традиційні "вчені" заявляють, що комунізм, як ідеологія, виник в дев'ятнадцятому столітті... Коли і як виник комунізм?

Зовні ідеологія комунізму зводиться до вчення про створення "робітничо-селянської" держави, у якій будуть відсутні всі існуючі засоби експлуатації людини людиною, де будуть панувати свобода та рівність... Комуністична система поглядів здається навіть зворушливою, хоч вона і протихристиянська!

Але нас не повинна дивувати невідповідність комуністичного "вчення" його справжньому змістові. Де, коли і як "німець" Карл Маркс отримав "откровеніє" від Єгови? І ким він є, всесвітньо відомий атеїст, жебрак і злочинець?

Банкіри-жиди ніколи не розлучалися з думкою, як поневолити світ? Пляни опанування світу жидівські провідники невідступно впроваджували в життя. В 1760 році в Баварії проф. Адам Вайсгавт (жид-вихрест Аарон Бернштейн) розпочав свою діяльність. Внаслідок клопіткої нелегальної праці на протязі двох років в 1762 році було створено таємну суто комуністичну організацію під інтригуючою назвою "Іллюмінаті", практично це була таємна масонська льожа.

Через вісім років королівська поліція заарештувала чотирьох членів "Іллюмінаті", це сталося в березні 1770 року. Арештованими були три жиди: Кассандей, Грюнбергер,

Утшеїдер та баварець Реннер. Під час судового слідства вони зізнали, що готували змову проти держави, а що найцікавіше, передали судові заховані в тайниках документи баварських масонів, які укладали статuti та програми "Іллюмінаті":

1. Уневажнення всіх форм державности.
2. Знищення приватної власности.
3. Скасування спадкової власности.
4. Знищення патріотизму.
5. Заборона родинних шлюбів та виховання батьками своїх дітей.
6. Знищення всіх релігій.

Найцікавішим для нас в цій судовій справі є те, що лідерами "Іллюмінаті" були купець Ротшільд і рабин Мордахай. Щоб не потрапити під сікач гільйотини обидва жиди прийняли християнство. Після смерті вихреста Мордахая-Маркса, його племінник Леві Мордахай-Маркс заволодів дядьковими таємними документами організації "Іллюмінаті". Пізніше, опрацювавши і доповнивши ідеологічно писані інструкції та статuti організації, видрукував під назвою "Капітал"...

Щоб підірвати німецьку національну економіку, жиди-капіталісти починають видавати газету "Нова рейнська газета". Редагувати її запрошують Карла Маркса, який одночасно виконував і функції таємного масона-комуніста. Вихований в ненависті до слов'ян, а до українців - особливо, Маркс не зміг утриматися, щоб свою патологічну ненависть до слов'янства стримати.

Так в 1848 році після безславної поразки "світової революції" К. Маркс в редагованій ним "Новій рейнській газеті" писав:

"...ми знаємо тепер, де скупчилися вороги революції - в Росії і слов'янських землях Австрії, і жодні фрази, жодні вказівки на невиразну демократичну будучність цих народів

не стримають нас від поводження зі своїми ворогами, як з ворогами”.

І далі:

“Боротися не на життя, а на смерть із зраджуючим справі революції слов'янством, виповідаючи йому в інтересах революції повну винищування боротьбу і безпощадний тероризм” (!).

Після Всеслов'янського з'їзду 14 вересня 1848 року в Празі світовий жидовізм відчув, що релігійні слов'янські народи можуть згуртуватися і знищити всякі прояви комунізму, що було підтверджено подіями австрійської революції в 1848 році. І недаремно саме Росію вибрали жиди, як трамплін для стрибка в авантюри двадцятого сторіччя...

Багато з'явилося “наукових” теорій, чому і з якою метою постала комуністична ідеологія і чому інший світовий ошуканець Войвел Ульянов-Ленін став першим червоним царем розтерзаної Росії. Все це байки для непосвячених. Революцію в Росії світова мафія жидівського капіталу готувала понад сторіччя часу.

Жида - майстерні містифікатори! Міт про “батька” Леніна та любов народу до нього створений жидами-комісарами вже після того, як він здох. В 1936 році вийшла друком книжка Артьома Веселого “Россия кровью умытая”, де автор, сам провідний діяч комуністичної камарильї, показує, що ще в 1918 році особа Леніна була мало відома масам народу (Так! - Й.Т.). В 1937 році Артьома Веселого було розстріляно жидами в концтаборах...

Ленінський міт став предметом особливих спекуляцій, - виросла абсурдна ленінана, повна брехні та хворобливих баечок про особу земного божка... Наші попередники в дев'ятнадцятому сторіччі мало читали те, що пишуть жидівські газети, а писалося в них багато чого про відношення жидів до християн та християнських держав. Це є неоправдана лінь всієї Європи, таки мусимо обов'язково переглянути жидівську пресу і прояви ненависти присікати з

усією строгістю державних законів. В цьому питанні не може бути жодних сантиментів до тих, що відкрито пишуть про свою ненависть до християн.

Лорд Беаконсфілд Дізраель, жид-вихрест, писав в 1852 році:

"Впливи жидів можна прослідити в останніх знищеннях принців в Європі,... де людина жидівської раси стоїть на чолі всіх заворушень... Люди Єгови кооперують з атеїстами, об'єднуються з комуністами для того, щоб знищити невдячне християнство".

"Національності мусять зникнути. Релігії переслідувані. Але Ізраїль не може зникнути для тих малих людей, які вибрані Єговою", - так писала газета "Лес Архівес Ізраелітес" за 25 листопада 1861 року (взято із "Джувіш анти-комунізм", стор. 14).

А газета "Джувіш Ворлд" 3 лютого 1883 року писала: "Велика ідея юдаїзму буде сполучена з жидівською наукою, щоб опісля увійти в світове братство всіх народів - Великий Юдаїзм, а фактично окремі раси і релігії остаточно зникнуть".

Під час масонської Конвенції льожі "Великого сходу" в 1885 році в Парижі було зачитано заяву:

"Ми мусимо переслідувати і знищити католицизм".

Ніби насміхаючись над всіма християнами жидівська газета "Джуїш Ворлд" у Франції в 1892 році писала:

"Всі нації і релігії будуть знищені".

В тому ж році відомий жидівський політик і масон Ісадор Лоеб писав:

"Ті особи, або нації, які не будуть підкорятися Ізраїлю, будуть знищені".

Через три роки інший жидівський ідеолог повчає, як треба вести пропаганду, щоб не насторожити гоїв. В книжці "Франк і франкіст", яка вийшла друком в 1895 році,

Александр Креншеар пише:

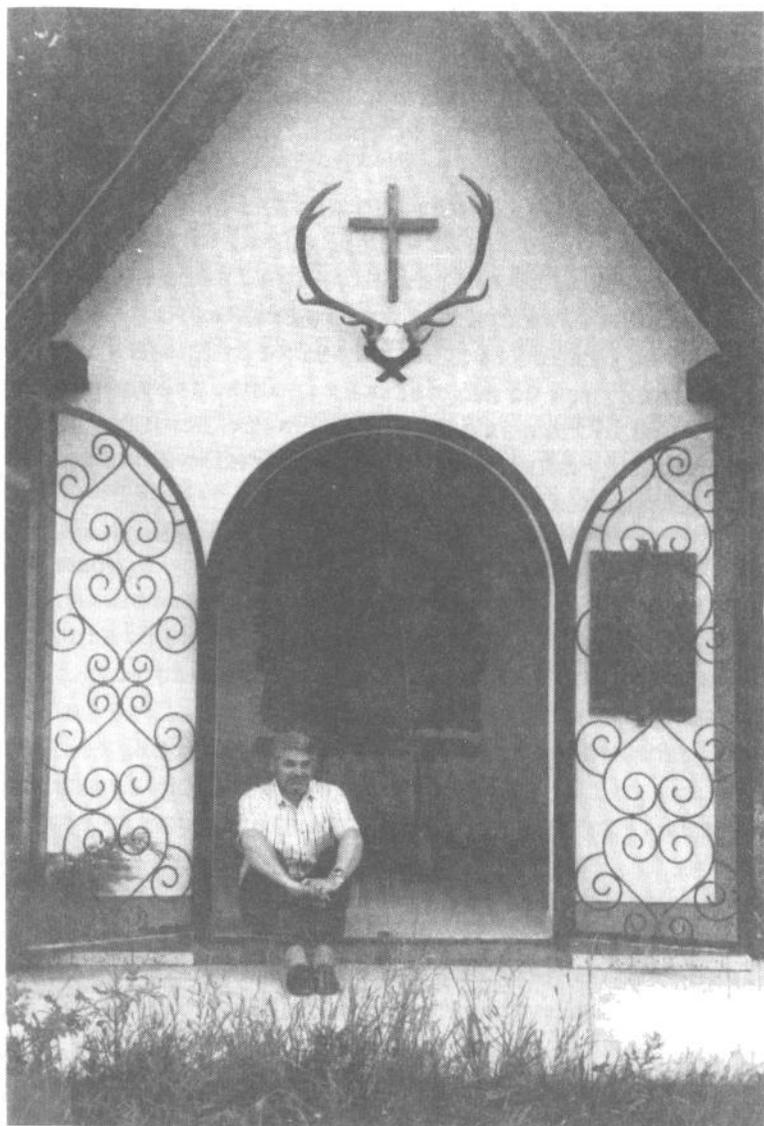
"Ми мусимо вживати гарні слова і практикувати, поки все не перейде в наші руки".

Але ж Мордахай-Маркс жив і працював в ту саму добу, коли розперезана жидівська преса, не криючись писала і закликала до нашого з вами цілковитого знищення. Писав про це і "засновник" ідеології комунізму, як це принято говорити з легкої руки різних псевдо-вчених світу... В II томі "Історії німецької соціал-демократії" (редакція К. Маркса) на сторінці 117 читаємо:

"...всім слов'янам, окрім поляків, росіян та ще хіба турецьких слов'ян, бракує зовсім звичайних історичних, географічних, політичних, економічних умов не лише для політичної самостійности, але й для звичайного животіння".

Дорогі мої брати і сестри, чи може дійсний українець спокійно дивитися на жидівських ідолів, набудованих по всій нашій землі? На всіх оцих "марксів" та "леніних", по волі яких нас винищували тільки за те, що маємо власне ім'я, за те, що не виреклися свого українства?

Довге, 1981.

1989. Австрія. Бургенланд.

ОРИЄНТАЦІЯ, АБО КУДИ ПРИХИЛИТИ ГОЛОВУ?

Найпримітивніші форми брехні в політиці сьогодні показалися найкращою зброєю в руках комуністів Москви, які будують свій добробут на кістках та крові пограбованих націй і народів всього ССРСР.

Всупереч природнім законам розвитку національних організмів, світові сили інтернаціоналізму з-під зірки Соломона нав'язують народам світу всеядне (неперебірливе) поступовання в "демократії"... Комуністи всіх мастей і відтінків пропагують ідеї світової супер-республіки і заперечують право націй на вільне життя у власних державах. Московські "інтернаціоналісти" тримають добрі стосунки з космополітами Заходу, домовившись про спільну боротьбу проти національних рухів. Кожна боротьба за свободу нації має свою ціну і помилково було б думати, що та ціна може бути незначною... Українські "партії" в УСССР створені на гроші чужих розвідок, настирно нав'язують нашому народові думку, що волю ми отримаємо від "перестроєного" москаля шляхом еволюцій та домовленостей...

Перестроечна ейфорія збила з пантелику не одного вчорашнього в'язня комуністичних концтаборів, а що ж тоді говорити про народ? Потрібно говорити, бо саме народ не повірив жодним запевненням лідера КПСС. Проте наші "рідні" політики, добровільно включившись у московську гру, поспішили затягнути український нарід у нову кабалу, ще гіршу, ніж попередня... І за це нація, прийде час, спитає з них.

Хочемо запитати: чи захоче яка-небудь держава жертвувати своїми життєвими інтересами тільки тому, що змінилися навколишні обставини, які починають негативно впливати на життя нації? І підписаний нею (державою) договір почав шкодити її життєвим інтересам? Звісно, що

враховуючи реальну вигоду, нація не буде дотримуватись підписаного. І нічого мудрувати, бо кожному відомо і самозрозуміло, що основою будь-яких союзів і домовленостей, як і їхній наслідок, мусить базуватися на реальній силі домовляючихся сторін.

Якою є реальна сила "нового союзного договору" між так званою УССР і РСФСР? Ніякої реальної сили за плечима так званої УССР немає! Бо цей "договір" не є оснований на взаємному інтересі, а це означає, що його ніколи не буде дотримано, а тих кілька советських журналістів, що при допомозі КПСС залізли на крісла "вождів", які ще вчора чорнили все національне і на цьому очорненні "вибилися" в люди - штовхають націю на ешафот смерті. Аморальні та алкогольні типи почали саморекламувати свої "заслуги" перед народом, позамінювали червоні шкіри на кольори національного забарвлення, але внутрі лишилися такими самими кривавими, як і попередньо. Небезпека нинішніх визвольних змагань полягає в тих самих помилках, які ми натворили в 1918-1920 роках та 1938-45 роках.

Як тоді, так і тепер пасивний інтелектуалізм та орієнтація на мітичні сили іззовні гальмують наші національно-визвольні змагання.

І чи нинішні "демократичні ідеали" вписуються в нашу дійсність? Коли лідери майже всіх офіційно існуючих партій та організацій проповідують серед своїх прибічників Міт про Допомогу Заходу нашим визвольним змаганням...

Кожна-одна орієнтація завжди є підперта брехнею! А брак спільних ідеалів в середовищі наших політичних кіл терплять одне фіаско за іншим...

Дурень думкою багатіє, а помірковані говорять: із праці, але ніхто чомусь не додумався до того, що Багатство повстає із Розуму. Яка продуктивна сила Нації? І хто користує із її сили? Українець є ослаблений через крайню нужду, яка штучно нав'язана нашому народові московськими окупантами.

Для того, щоб звільнитися із московської неволі, нація повинна знайти в собі сили моральні і духові, щоб через осягнення своїх найвищих ідеалів, без страху покласти на олтар свободи щирю жертвовність. Але різні затеїзовані політизуючі кола "народних оборонців", поприкривавшись християнством, проповідують серед народу ідеї космополітизму та пасивности і повного паціфізму..., що тільки шкодить нам. І не тому вони це роблять, бо не знають, **ЖЕРТВА КРОВИ Є ТИМ ПОГНОЄМ, НА ЯКОМУ РОСТЕ СИЛА ІДЕЇ ВИЗВОЛЕННЯ**, а тому, що прилаштовуються до чужих доктрин на шкоду Україні.

Ці політикани-демагоги, прикриваючись гаслами самостійности України, мають можливість впливати на дезорієнтовані маси народу, завдяки волі КПСС...

Як не дивно, їм у цьому допомагають і деякі закордонні політичні кола еміграції. Розмовляючи ніби з "націоналістами", почув такі сентенції: націонал-комуністи допоможуть розвалити імперію... Я сам із родини комуністів і добре знаю нутро КПСС. І хочу сказати, **ЩО РЕАЛЬНА ВЛАДА В СОВЕТНСЬКІЙ УКРАЇНІ ЗАВЖДИ БУЛА В РУКАХ ВИКЛЮЧНО ТИХ КОМУНІСТІВ, ЩО ОРІЄНТУВАЛИСЯ НА МОСКВУ**. Дехто перечеить, що буцім багато нинішніх комуністів кидають КПСС і переходять в націоналістично-християнський табір... Я щось тих "багатьох" не бачу, а одиниці із них погоди не роблять... Українські соціялісти спільно із "рідними" комуністами знищили нашу державу в 1918 році, піднявши повстання проти гетьмана, нищать вони і тепер слабі росточки нашої державности. А те, що в часи горбачовської перестройки комуністи так легко переписуються в християнство, нема нічого дивного, бо в 1917 році москвитини масово так само легко переписувалися в комуністи. Російська письменниця і поетеса та політичний діяч писала: "Русській народ нікогда не бил релігіозним сознательно. Он имел данную форму хрістіанства, но о хрістіанстве нікогда не думал. Етім

об'ясняється та льогкість, которой каждый, еслі б ему как би предалагался виход із отчаянного положенія - записаться комуністом, - тотчас сбрасивая із себя всякую релігіозность".
3. Гіппіус. "Царство сатани". 1919 г. ст. 15.

Ось Горбачов і іже з ним використовують в повну силу релігійного банкрута РПЦ! КПСС старається відреставрувати православний Комінтерн.

Як колись, так і тепер московські правителі прикладають максимум зусиль, щоб обманути не тільки російський народ, але й поневолені народи імперії, використовуючи для цього апостатів рідної крові кожного-одного народу.

Колись ролю обманців виконувало самодержавіе та московське православіе, - де цар москвитинів завжди від Бога, як посередник між Богом і народом: був цар, був і Бог. Не стало царя, не стало і Бога. Ось чому так легко росіяни позбулися Бога і, не оглядаючись, перейшли в атеїзм...

Українські політикани з дисидентських кіл, орієнтуючи народні маси на західні "демократії", йдуть на свідомий обман, бо Захід взагалі ніде не говорить про волю України, навпаки, - він виступає проти розчленування ССРСР.

Вони ширять серед народу песимізм, гуманний атеїзм. Практично, дисиденти всіх мастей у відношенні до релігії - однодушні. Поприкривавшись національними прапорами, вони заговорили враз, що дисиденти не є проти правдивої науки Христа, мало того, вони пролізли в церковні кола і враз попереми́нювалися на "апостолів", які несуть "правдиву" науку, бо Церква "викривила" справжню науку Христа... Більша частина з нинішніх "прозелітів" обох наших церков, ще вчора паплюжили, на чім світ стоїть, християнство, а сьогодні вони стали більшими католиками, ніж сам Папа, або більшими православними, ніж всі патріархи разом взяті. Релігійний атеїзм - явище широко поширене в ССРСР. Прикриваючись Христом, все це матеріалістичне кодро враз почало говорити про "правдивий" християнізм...

Настирливо ширять різні "правди" про часи первісних християн: спільна власність, чистота спільного життя в монастирях і т.п.

Все це мало б промовляти за "комунізмом"...

За тим комунізмом, що нині в ССРСР має лише одне лице, - лице Вбивці!

Мало називати себе християнином, ще потрібно набратися сміливості бути християнином, а це не так просто, бо життя щоразу ставить нам різні перепони в обличчі різних соціалізмів та "ізмів"...

Із цього виходить, що ворог попролазив у всі можливі клітини нашого життя, щоб руйнувати нас зсередини. У всіх нині існуючих партіях та організаціях в Україні поруч існує як добро, так і зло. Події щодня міняються, а масам нема на чому спинити свого зосереджуючого погляду. Штучний хаос розсіває бацили песимізму...

Продумані провокації руйнують довір'я мас до політичних національно-християнських провідників, бо націоналізм дисидентами давно засуджений, як екстремізм... Так, наприклад, УРП, в провіді якої стоїть Левко Лук'яненко, випустила в світ свою "нову Програму", складену Л. Плющем, в одному з пунктів якої записано, що безробітних Закарпаття (а їх є 200.000 !) потрібно вислати із рідної землі на закордоння...

Ось вам і верх "мудрости" УРП! Але ж цей "ляпсус" використовує тепер створена КГБ "крайова організація Підкарпатських русинів", яку, до речі буде сказано, створила працівниця організації ООН москалька Михальова. Остання тепер очолює секретаріат Товариства Русинів...

Прибувши на закордоння, я зустрівся із таким політичним невіглаством, із такою ворожою люттю до борців за волю України, що спершу не хотілося вірити явним фактам. Звик. Саме із закордоння пливуть "доцільні" і "апробовані" підказки, як провадити наше політичне життя в Україні, хто не годиться - того усувають, нейтралізують, як тут, так і там.

Все те, що є некорисне для ЗСА, шельмується тими, що чомусь називають себе націоналістами... І ми знову зустрічаємо на шляху наших визвольних змагань хамелеона-покруча: орієнтацію!

Орієнтація знищила Карпато-Українську державу. І трагедія Карпатської України повинна б була статися для нас серйозним застереженням, але прийшов 1941 рік і все повторилося, а за ними і 1988-1990 рр.

Головним спричинником трагедії Карпатської України була нацистська політика, це було видно із офіційних заяв відповідальних гітлерівських чинників. 28 квітня 1939 року Гітлер виголосив промову, в якій повністю перекреслив наші домагання жити у власній вільній державі.

Не думаю, що провідники ОУН не читали "Майн Кампф" Гітлера, в такому випадку, чому орієнтували народ на Німеччину?

Безвідповідальна демагогія провідних діячів ПУНу, яка принесла так багато шкоди молодій Карпатській Україні, почалася ще з осені 1938 року, тобто від самого початку організації карпатоукраїнської державности. Як мадяри, так і поляки почали засилати на територію молодого республіки терористів, щоб не допустити до зорганізування карпатоукраїнської державности. В обох Америках із публічними вічами виступає полк. Роман Сушко, закликає збирати гроші на повстання проти чехів. Доречі, гроші, зібрані ніби-то на визволення Карпатської України, ніколи не потрапили за призначенням...

Не будемо тепер говорити, що античеські виступи були вигідні Гітлеру, бо тільки чеське військо було в силі спинити мадярські полчища. Прем'єра монс. Августина Волошина ПУН завіряв, що німці - наші прихильники і при потребі "допоможуть"... Обманювали переконливо, робили вигляд, що мають зв'язки з Мікадо, Муссоліні, Гітлером... В генеральському однострої приїздить в лютому 1939 року Курманович на з'їзд "Січей", саме в той час, коли німецький

уряд дав свою згоду на окупацію Карпатської України... А провідники ОУН у Відні вели протичеську пропаганду, так потрібну німцям і таку шкідливу для молодой, щойно посталої Карпатоукраїнської держави. ПУН свідомо поширював брехню про ніби-то тісну співпрацю з Німеччиною і не вагаючись обманював уряд Карпатської України, який, на жаль, вірив у всі ті фантазії... В той час, коли прем'єр монс. Августин Волошин та міністр Юліян Ревай склали заяви, що молода Карпатська Україна, як мала частина українського народу, не бажає вступати в політику східних держав, а бажає в мирі та спокої жити і працювати, то провід націоналістів дезаував всі заяви прем'єра Волошина, подаючи безвідповідальні заяви до чужинецької преси. Газета "Фелькішер Беобахтер" друкує безвідповідальну заяву ПУНа, що в Карпатській Україні будуть творені відділи Січових Стрільців імени полк. Коновальця. Не знімається вина і з карпатоукраїнського уряду, який не зумів сам нав'язати зв'язків з урядами інших країн, а покладався в цьому на ПУН, який повністю перебрав на себе забезпечення цих зв'язків...

Чи існує історична відповідальність? Безумовно!

Карпатоукраїнську державу знищено при допомозі своїх же "рідних" чинників, так званих "націоналістів" з-під стягу Сеників-Грибівських, Сушків та Мельників. Бо саме вони приклали максимум своїх демагогічних здібностей, щоб полегшити нашим ворогам окупацію Срібної Землі.

Ось так коляборація українських опортуністів із нацистською Німеччиною призвела до трагедії в Карпатській Україні.

А сьогодні дехто б хотів псевдопатріотичними фразами стерти із пам'яті народу правдиву ситуацію і стан речей в 1938-1939 роках.

Про геройську оборону простих січовиків, не заражених страхом штабівців відомо всьому світові. Саме вона, безвуса

студентська молодь рознесла славу січового імени і навіки лишилася для нації прикладом до наслідування.

Що ж нам робити з новітніми "орієнтовщиками", які вигодовані тим самим молоком зрадництва, що і їх попередники з-під стягу Мельника, а пізніше Лебедя?

Україна повинна безпощадно поборювати всякі прояви будь-яких орієнтацій. На закордонні в даний період мало лишилося таких політичних кіл, які б не орієнтувалися на "демократичні" ЗСА і на Горбачова одночасно...

При здоровому глузді лишилися члени ОУНР та українські монархісти, а також СВУ, які не захопилися горбачовським спектаклем.

Це стосується і наших церков, всіх - мається на увазі. Українська Церква на закордонні, за малим винятком, зовсім позбавлена національного ґрунту і національного думання. Особи, маю на увазі клір, що в даний час провадять церковну працю, так побудували свою працю, щоб в скорому часі взагалі не лишилося нічого українського в церквах...

І тут рак орієнтації dokonує свою чорну роботу. Так звані "провідники" орієнтують націю на обидва інтернаціонали, за лаштунками якого існує жидівська змова проти всіх націй і народів світу! Щоб не бути голослівним наводжу цитату з статті жида Р. Гроса під назвою "Ля квестіон ЖВір", поміщену в газеті "Ле нуво меркюр", Париж, 1922 рік, стор. 11-14:

"Обидва інтернаціонали: капіталу і революції, виявили своє подвійне обличчя - жидівського інтернаціоналізму... Існує жидівська змова проти всіх націй".

На закінчення цитую вірш поета О. Смотрича:

Я все сказав,
нічого не втаїв -
душа і совість в мене
чисті.
І чую Я,
як комуністи десь гарчать,

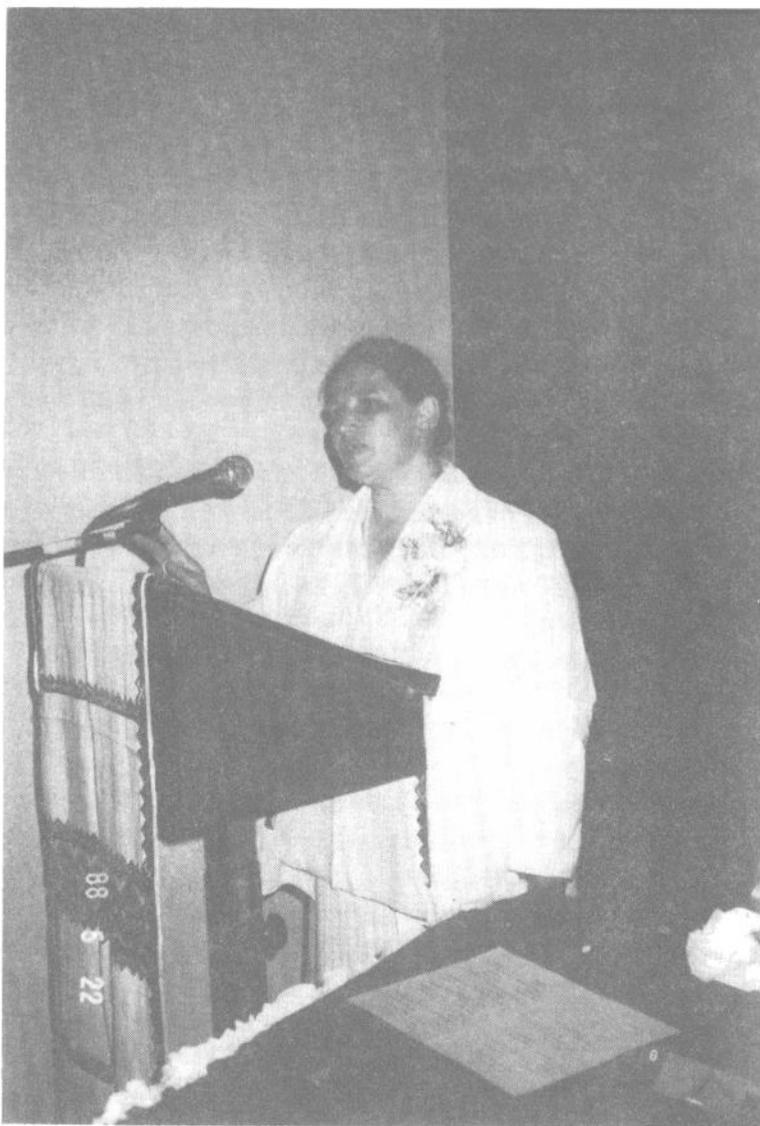
і клацають зубами
кагебісти!

А отець Іван Дацько в Римі вербував мене для співпраці із цими ж кагебістами... І, на превеликий жаль, багато хто з українців перестав чути клацання кагебістських зубів. Як багато мовиться в наш час гарних і благородних слів, а поза тим, як мало видно праці. Уміло подана "перестройка" так діє на уми сполітизованих кіл, які на своїх прапорах мають одне-єдине гасло: ОРІЄНТАЦІЯ! - аж не хочеться вірити власним очам... Підготовані і спрепаровані події вриваються в наше життя і стають "справжнім" нашим життям, повністю перекреслюючи наші думки і бажання. Таке відчуття ніби ґрунт виривається якоюсь невидимою силою з-під наших ніг.

Москва проштовхує в наше середовище агентуру, що розсіває бацили національної незгоди, щоб мати можливість нищити нас з середини.

В 1915 році московська газета "Русская мысль" помістила статтю князя Трубецького. Цитуємо з неї: "Росії вдасться уникнути торжества націоналізму лише шляхом успішного розв'язання національного питання в його світовому осягненні і значенні".

Хіба не те саме говорить Горбачов?

Олена Тереля-Уманець.

П'ЯТЬ СТОРІН ОДНІЄЇ МЕДАЛІ...

*"Десять через сто років увесь світ буде
або республікою, яка не визнаватиме ні віри,
ні честі, ні права, або буде належати козакам
і шануватиме віру, честь, право".
Наполеон Бонапарт, 1813 рік.*

Занепад, а за ним убоге нидіння всього живого, що є під п'ятою Золотого Тельця... Загальний недорозвиток людського інтелекту, який отруюється ще в зародковій, призвели до повного занепаду моралі. Честь особи потоптана і виставлена на посміховисько юрбі. Прагматизм, підпертий цілеспрямованим технічним поступом, витворили характерний тип безособового пристосованця, людину однобічну і злосливу...

Різниця між особовим і безособовим затирається, а то і просто замовчується. Між національним і денаціональним немає кордону, на користь останнього ведеться продумана загально світова пропаганда доцільності, навіть користі для існування людства. Чомусь всі говорять про людство в загальному, але мало чуємо голосів про власний дім та рідних братів по крові?..

Занепад...

Ліберали всіх відтінків намостили стільки колод під ногами націй і народів, що важко сьогодні "ліберальними" кроками відтворити втрачене...

Саме ліберали виплекали думку, що Церква - це справа приватна, вона не має реального стану, а держава - прямує до свого кінця і сьогодні є недоцільною, бо людство, буцімто, прямує до всесвітнього об'єднання в одну братську родину. Повна атрофія здорового поступу.

Занепад!

Брак здорового глузду є нормою животіння, короткозорість маси плекана цілими сторіччями. Прагматизм збуджує у масах інтерес до щоденного мате-

ріяльного добробуту, щоб в народі не пробуджувався інстинкт до безперервних жертв..

Український письменник і політик писав:

"Сіру масу, яка знає жертвенність тільки під примусом і тільки на користь чужих, можна кряти і дарувати" (О. Назарук. "Вісник", II, 1924).

Хто калічить пам'ять народу та переборщує дійсність? Хто підігріває емоції на нових політичних легендах та мітах, щоб завести націю в темряву бездумности та безособовости?..

Нас тримають в стані інтелектуального дитинства саме ті люди, що від природи не мають нахилу до проводу мас, ось чому вони, "провідники", постійно шукають собі нового пана, або того, кому вони могли б піддатися, бо їх духовість ніколи не робила їх лицарями - вони завжди були і є хитрими сірими...

Маніпулятори нинішнього світу, якщо це на їх користь, творять такі ситуації, коли їм потрібно відтворити нові обставини відносин. Все це приходить через загальний хаос, псевдо-зміни в суспільстві, коли на зміну старим гаслам приходять нові, але з тим самим підтекстом, що й досі. А що ми маємо сьогодні розвинені засоби масової інформації, то й зараза юрбовости цілеспрямованого поступу поширюється напрочуд швидко. Юрбі подається "правда", що є запакована в обгортку масонської доктрини.

Занепад нації - поступ масонерії.

Маленький приклад із арсеналу масонської тактики супроти українців: недавно представник Торонтонського політичного "визволительського" напрямку передав на Україну політичну літературу для Харківщини повну ненависти до УКЦ та її історичних провідників. Я думаю, що Олег Романишин добре знав, яку мету він переслідував, передаючи подібну літературу на Слобідську Україну.

Помилкою було б думати, що "випадок" пересилки антикатолицької літератури в Україну - це якесь одинокє "сліпе" непорозуміння. Ні!

І таких "непорозумінь" у сполітизованих колах не бракує... нещодавно, закордонне емігрантське прокомуністичне представництво Руху в Нью-Йорку (1989), у порозумінні з київським Рухом, генеральним секретарем якого є Михайло Горинь, видрукували сумнівну писанину платного агента КГБ О. Бердника "Пора звести блакитний храм". В книгарнях Торонто тепер можна придбати цю антидержавну і антихристиянську писанину іще одного антихриста.

Ці "поодинокі" факти повинні б змусити задуматися не одного дійсно щирого патріота - з якою метою продукується подібна писанина із ярликом "made in USA - Рух"?

Уважно пригляньмося, як уміло світова "братія" краде в нашого народу його візію; як героїчний образ минулих лицарських часів підмінюється "доцільністю" та затертою безособовістю. В українську народну містичну героїку втискуються сірі, без значення, образи без символів.

Світові ошуканці поступово роз'єднують наш нарід космополітичними кастрованими ідеалами, які уміло поширюють так звану "об'єктивну" точку зору, в якій би влада юрби постійно панувала.

Особистість нищиться брутальним насильством "нової демократії", яка рекламується політиками-космополітами, церковниками, що знаходяться під впливом масонів та несумлінними історіософами. Спробуйте критикувати тих, що представляють "нову пануючу демократію", і побачите, як на вас відразу накинеється гурт вишколених провокаторів, які грубим насильством почнуть розчавлювати непокірного, що насмівився повстати супроти їх настанов та доктрин.

Те, що Україна має справу з таємною змовою світових ошуканців, які прагнуть будь-що нашого знищення, факт незаперечний.

Отже, для того, щоб вижити і вистояти, мусимо не поступитися національним принципом. Ні в якому разі не простувати до юрбового успіху, жонглюючи при цьому своїм світоглядом, пам'ятаючи, що найвища мудрість - це мудрість Божа. І ніколи не мовчим на гріх. Свята Тереса в своїй автобіографії пише:

“Борімось без перестанку навіть тоді, коли надії на перемогу немає!”

Але сіре будення кожноденно вдирається в життя непередбаченими ситуаціями, які продиктовані нашими ворогами. На закінчення хочу сказати кілька слів про інтерв'ю “президента” УНР Миколи Плав'юка львівській газеті “За вільну Україну”.

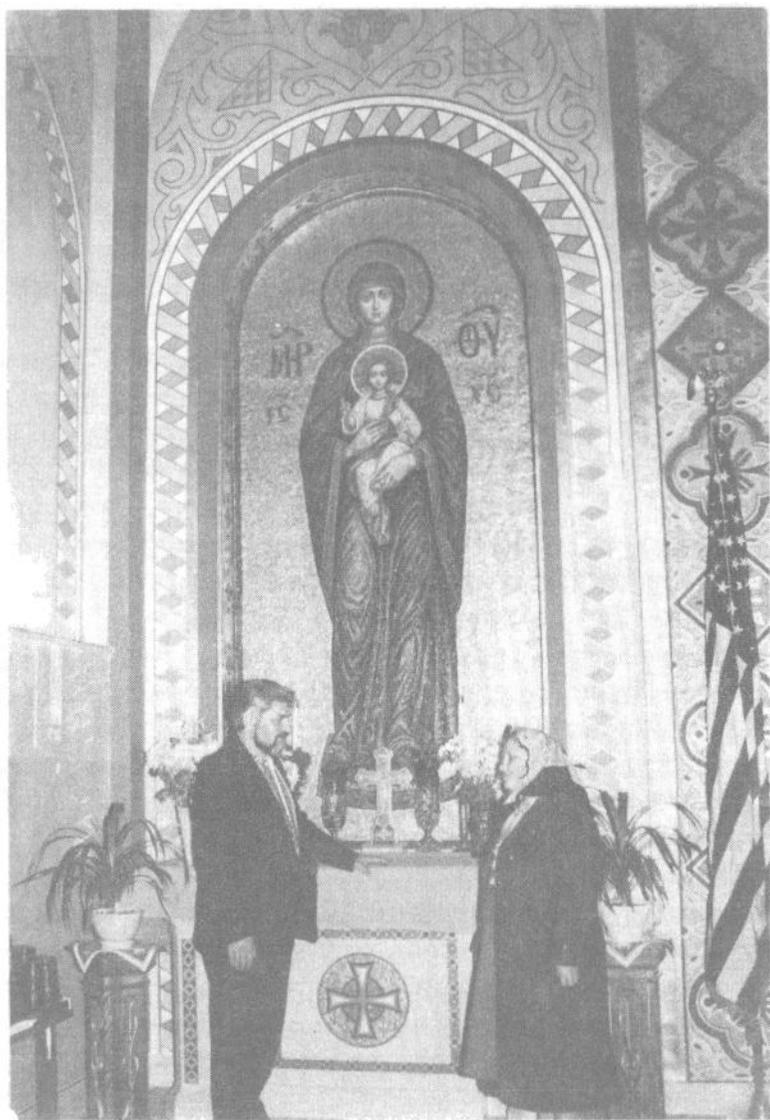
Запитання М. Плав'юкові:

- Який Ваш погляд на дискусію, щодо входження України в нову конфедерацію республік Радянського Союзу?

Відповідь М. Плав'юка:

- Отже, наше ставлення є таке. Щоби Україна могла рішати про своє відношення до сусідніх країн, вона мусить бути суверенною. Якщо вона буде суверенною державою і нарід вирішить, що Україна хоче бути частиною європейської спільноти, чи подібного укладу Центральної і Східної Європи, якою є, наприклад, британська співдружність, чи інші - це буде рішенням нашого народу”.

На таку “націоналістичну” заяву коментарі, як кажуть, зайві.

Чикаго. 1988 р.

ЮДА

Зрада в ССРСР - найвища із чеснот, тут за зраду дають нагороди, зрада офіційно узаконена. Зрада - це честь і совість багатьох громадян єдиної-неделімої...

Зрадник завжди знає, що робить. Недаремно в народі існує такий вислів: з'юдити. З'юдити - збити із праведного путі. Практично юдаїзм (зрадництво) - це "хвороба" (в рецидиві) всього людства. Це - хвороба ХХ століття.

Скільки "юдейчиків" в Україні? Скільки тих зводителів, що за мізерну платню, а деякі, вибрані - за багате життя, свідомо пішли у зрадники?

Роля зводителів, то особлива роля нашого "рідного" фарисейства та зрадництва. Пригляньмося до нинішніх "прозелітів" наших визвольних змагань, до тих, що ніби хочуть самостійної Української Держави. До тих, що вперто говорять про "суверенність" нашого народу, але так само вперто не хочуть говорити про свободу і самостійність, а коли народ їх притискає, то починають шипіти мовою чотирьох універсалів - "самостійність... - через федерацію".

Події в Україні, як лякмусовий папірець, проявили справжній вигляд нашої еміграції. Ще немає і натяку на якусь "державну Україну", як еміграція у ейфоричному захваті влучилася в горбачовську перестройку...

Горбі може тішитися. Горбі може бути спокійним - його Рух поширився і поза межі його царства... З'явилися "борці", що намагаються вчити нас, як нам вести справи нашого визволення, а деякі закордонні "діячі" починають відкрито паплюжити тих, що все своє життя провели у тюрмах та концтаборах Московщини, в той час, коли вони тут, на закордонні, для громади не підняли й порошинки...

Ці юдейчики забувають, що нас мало зігнути, бо ми ніколи не гнулися, що нас мало збити з ніг - нас іще потрібно вбити.

Чорною кометою облетів емігрантські осередки "визначний борець" за людські права (чий? - Й.Т.) в космічній Україні - Олесь Бердник. І тиснули йому руки і обіймалися з ним ті, що ще вчора вітали мене з родиною.

Але ж сьогодні при допомозі горбачовського "Руху" еміграція все більше вітає тих, що нищили своїм зрадництвом Україну, вбивали нас в тюрмах та концтаорах, а тепер хочуть вершити нашими долями так само, як це вони робили при всіх советських генсеках...

Дехто із наївних, а може і не дуже наївних, виступаючи на захист "бердників", говорять:

"Не він один заломився... А, як би ти на його місці?"
Таким юдейчикам відповідаю: "Ми не ламалися!"

Бердник не заломився - Бердник зрадив, ще задовго до арешту. В лютому 1977 року Бердник говорив мені: "Йосипе, роби щось, бо я не витримаю. Я знаю - ти можеш... Переведи мене через кордон..."

В дні, коли КГБ добивало по карцерах концтаборів та тюрем кращі сили національної України, коли між нами вже не було О. Тихого, Ю. Литвина, отця Антона Поточняка, на черзі були вбивства обидвох Марченків, В. Стуса, Ішхана Мкртчяна, Сашка Пушкаря, Бердник нипав зоною концтабору ВС-389/36 в Кучіно і малював голих жінок на стовпах... Малював і писав, писав і юдив...

І випурхнуло з-під пера юдейчика "раскаяніє".

Дійсно, каялися й інші, не всі витримали Сибір та Урал... Одні каялися, бо втрачали надію і в таборах були людьми випадковими, але, понаписувавши "раскаянія", так і залишилися сидіти в таборах - їм КГБ волі не давав. Чому? Бо не хотіли зробити наступний крок - стати табірними стукачами. Ці особи падали - і не падали. Інші відкрито наповнювалися злобою до своїх вчорашніх товаришів по неволі саме за те, що ті твердо стояли на ногах і, почувавши в душі свою меншевартість, безоглядно йшли на співпрацю із КГБ - вони ставали ще гіршими катами, ніж охорона МВД. А

ще інші ставали "хитрими іванами", а свою "хитрість" видавали за верх тактики боротьби проти окупанта.

Юдейчики завжди знайдуть виправдання своїм вчинкам. А коли нема чим крити чорну зраду, як останній "аргумент" витягають християнство, і... списують злочини на св. Євангеліє.

В 1984 році Бердник не тільки написав раскаяніє, але й відкрито пішов на співпрацю з КГБ. Свою заяву (не диктовану КГБ, а власноручно написану) починає такими словами:

"Туманний акт вищого законодавчого органу республіки - ПВР України, - що повернув мені можливість вільно жити..."

А В. Стуса вбивали в Кучіно... А Антона Поточняка вже було вбито... В Іркутській тюрмі страшно катують М. Слободяна... За віру Христову та Україну катовано тисячі українських католиків, простих селян із Закарпаття та Галичини. Католичка Поланя Батьо досиджувала 290 діб карцерів... а "новий міся" пішов протореними дорогами юдейчиків.

Повернемося до раскаянія Бердника, де він пише:

"...найреакційніші кола Заходу і особливо українські націоналісти. Чи хочете ви бути поряд з такими ярим фашиствующим лідером ОУН, як Ярослав Стецько..."

Але Бердник не тільки політично звинувачує українських борців за державну самостійність, - ні! Бердник пише донос, такий собі величенький Павка Морозов.

"...Це чітко виявилось при моїх бесідах з такими співробітниками колишнього американського консульства в Києві, як Портер Суорць, або кореспонденткою газети "Вашінгтон Пост" в Москві Пітер Оснос, котрі висловлювали настирливі прохання отримати критичні тенденційні матеріали про життя в ССРСР".

Коментарі, як кажуть, зайві. Я сумніваюся у правдивості слів Бердника, щоб хтось із іноземних пресових працівників

вимагав від Бердника щось подібного. Знаю із практики, що кожний кореспондент шукає правдиву інформацію.

І закінчує свій опус товарищ Бердник словами:

"І хай пани із спецслужб та їх нахлібники з емігрантських кіл не сунуть під ніс дипломатам та конгресменам різні "протести" й "документи" про "правопорушення" в ССРСР, про якісь ідеологічні переслідування, бо від початку і до кінця - це справа їх рук".

Отакої!

Деякі "патріоти", беручи Бердника під свій захист, говорять:

"То він писав тоді, а тепер так гарно вив'язується... про космічну Україну..."

Тим наївним раджу заглянути в "Літературну Україну", число 14 за 1988 рік, де Бердник викладає кредо новітнього юдейства-зрадництва:

"Потрібна альтернатива і парадоксальні дії. Тобто - революційні дії, про що каже лідер партії".

Бердник "скромно" мовчить, що лідер партії тримає в концтаборах понад 8 000 000 в'язнів. Лідер, що не дозволив ні одному з націоналістів отримати посади професорів та викладачів ВУЗів, не надав нікому із бувших політв'язнів взагалі можливої праці. Той лідер, що дав вказівки розстріляти масові демонстрації у Фергані, Тбілісі, Алма-Аті та Нагірному Карабасі. В цьому ж номері газети Олесь Павлович пише:

"...Жовтень прогнозував для Планети початок принципово іншої культури, аніж раніше, в епоху звірячого протистояння..."

"...Може бути, лише загальнолюдська культура, а зрештою, - комуністична, - культура прийдешнього".

"...Мобілізація всіх сил Культури - це не мрія, а питання життя чи смерті ідеалів комунізму..."

Ось так, і не інакше.

Нічого нового, але всі ці просторікування тягнуть наш нарід в болото старої, як світ ідеї Пан-Європи. Панове, що платять "бердникам" добре знають, що так звану Пан-Європу неможливо було б створити ніякими пактами та домовленостями, якби ці пакти та домовленості не підтримувала ООН. Для цього потрібне духовне переродження мас, потрібна радикальна зміна дотеперішнього світогляду.

Під час розмови із Бердником малорос Олесь Губко запитує:

"Дело прочно, когда под ним струится кров", - на що Бердник дає таку відповідь:

"Що ж, легко нічого не дається. У споруду комуністичної громади закладено так багато жертвних зусиль, що перемога вселюдських ідеалів енергетично і морально суджена".

Як бачимо, людина втратила і почуття сорому, і розум. Новітній юдейчик своїми поучуваннями хоче стерти різницю між добром і злом. Його метою є знищення здорового інстинкту в людині та тяглости до історичних причин нашого поступовання, щоб ми не змогли мати ясне розуміння наслідків з фактів історії в житті нашого народу.

На цьому можна було б і закінчити, але ж "бердників" вітають, як героїв ті, що свідомо знають, що роблять... Ті, що мріють таємно від рідного народу жити і багатіти в майбутній Пан-Європі.

Ті, що настирно і послідовно усувають із нашого життя наше власне минуле для того, щоб ми ніколи не мали майбутнього.

А Бердник на закінчення своєї перестроєчної статті (не останньої) пише:

"Церква упродовж віків паплюжила людину, як грішника, як мізерію..."

"Тепер ясно - все, що відбувається в нашій країні (СРСР), вся багатомірна перебудова способу життя й мислення - то формування людини комуністичного прийдешнього".

І це писано не у часи вчорашні, - ні! Це писала людина, яка добре знає, чого хоче. Ворог краде у нас час. В наше середовище всотуються юди-блуди, які різними неральними ідеями гальмують наші визвольні змагання, зводять на манівці космополітизму нашу молодь з єдиною метою: вкрасти в нас час з тим, щоб мати можливість спокійно будувати юдейську Пан-Європу.

1. "Літературна Україна". Ч. 14, 1989.

2. Др. Б. Гомзин, "Масони". Українське видавництво "Добра книга", Торонто, 1970.

3. Кардинал Мерсіє.

4. Юрій Липа, "Розподіл Росії". Видавництво "Говерла", Нью-Йорк, 1954.

5. Др. Ст. Рудницький, "Українська справа зі становища політичної географії". Видавництво "Українське слово", Берлін, 1923.

1989 р. Пассейк.

ЕКСПАНСІЯ

*"Бог наділив нас, вибраний нарід, ласкою розпорошення.
Те, що для всіх очей здається нашою слабкістю,
дає нам всю ту силу, яка привела
нас на поріг володіння усім світом",
Протоколи Сіонські.*

Шістнадцятого листопада 1933 року американський президент Рузвельт разом із фінансовими колами ЗДА офіційно визнають комуністичний уряд Сталіна правним представником всіх народів ССРСР...

Що це? Сліпота? Ні!

Уряд ЗДА визнав мафію комуністів, як законних представників всіх поневолених народів ССРСР, за добре виконану роботу. Штучний голод 1921 та 1933 років був справою рук мафії, а за "добру роботу" - і відповідна плата. Лазар Каганович та К" торжествують.

Йшов 1935 рік. Берн, оповитий мрякою туману та дрібного дощу, лукавить перед світом. А світ апатично проковтнув елеїні, повні сарказму та цинізму заяви двох "експертів", двох іудеїв. День не віщував бути добрим. Погода ніби попереджувала, що брехня може схватися тільки в мряці і темноті...

Суд в справі Сіонських Протоколів доходив до кінця... Мейер-Ебнер, вічно заклопотаний експерт, "доводить", що Сіонські Протоколи - "фальшивка". Йому підтакує рабин Еренпрейс.

Яка невелика відстань між 1933 та 1935 роками. Але як багато зроблено! Адже події говорять самі за себе. Ізраїльський месія вештається по Європі і спокійно нищить те, що здорове і міцне, все те, що не дає йому можливості панувати над цілим світом. Часто несвідомі нації та народи повторюють байки жидівських провідників про ісоходи і про майбутній ісход. То все вигадка. Бо жиди ніколи не називали Палестину своєю батьківщиною. Їх батьківщина - то вся

земля! Палестина для жидів - це релігійний центр. Жидівський мессіянізм, підпертий Талмудом, є реально виконуваним планом панування жидівства над всіма народами землі.

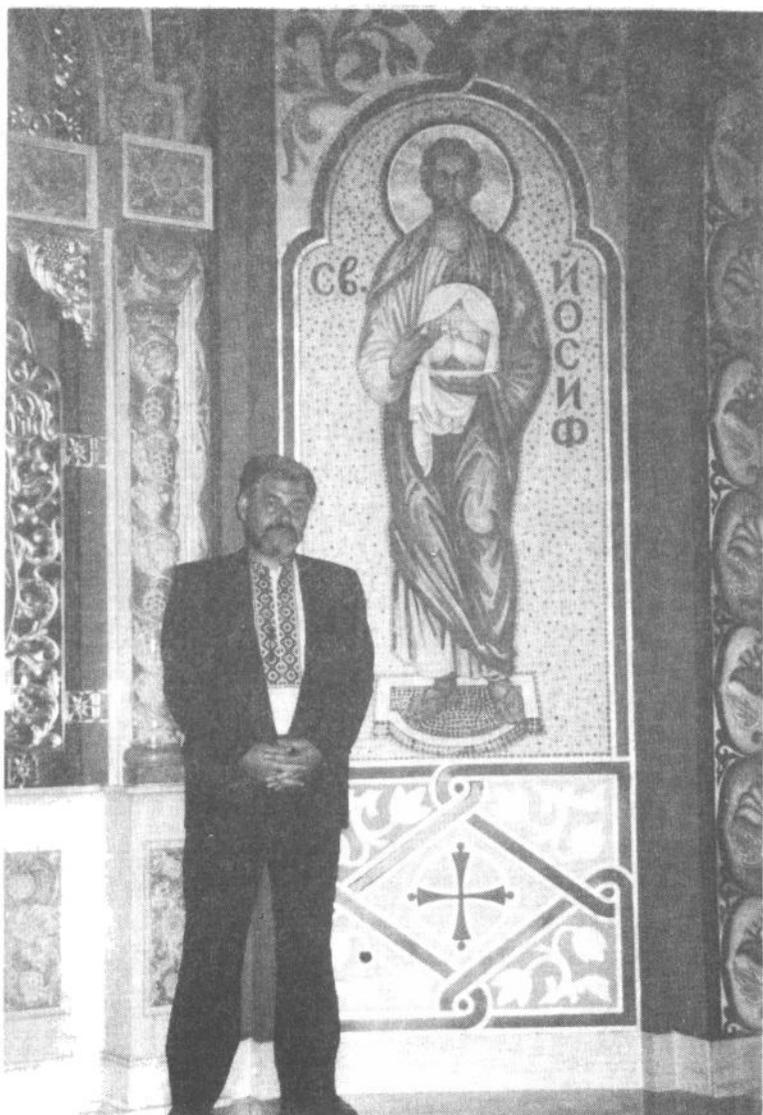
Невже юдин план був розпізнаний тільки перед великою трагедією 1917 року? Звичайно, що ні! Починаючи від II століття до Христа, вчені римської доби писали і говорили про диявольський план поневолення націй і народів світу жидами.

Проблеми, завжди проблеми...

Червоне рабство не постало на голому місці. Новинка "Джюїш Верлд" писала:

"Большевицька революція - це твір жидівського розуму, жидівського незадоволення. Вона спланована жидами з метою створити новий лад у світі. Те, що так майстерно здійснено у московській імперії жидівським розумом та плануванням, згодом стане дійсністю у всьому світі, а також силою... Факт перемоги большевизму, факт, що так багато жидів є комуністами, факт, що ідеї та ідеали большевизму так подібні до улюблених ідей юдаїзму - всі ці факти примушують нас, жидів, думати і діяти дуже уважно і обережно".

І потекли ріки невинної крові... Безжально винищувалися цілі народи та нації, лиш би втримати в своїх руках поневолену масу.

1988 р. Чикаго.

КУДИ ПРЯМУЄ ІЗРАЇЛЬ

*"Гарантія свобод, визволення... в наші часи
лежить у звільненні від баришництва і грошей;
отже, у визволенні від практичного,
справжнього жидівства".*

К. Маркс, "Жидівське питання".

Сіоністський ідеолог Ахад Гаам (А. Гінзберг) писав:
"Ізраїль повинен стати духовним центром всіх жидів,
повинен стати витокком всіх інтелектуальних і культурних
цінностей для всіх жидів у всьому світі..."

Думка здорова і цілком нормальна, але... чомусь не всі
жиди живуть думкою про повернення на землю "обітовану".
А ті, що туди приїздять, надовго в державі Ізраїль не
затримуються. Згодом ми їх бачимо в ЗДА та Канаді.
Віроломний "хтось" уміло маніпулює настроями світової
думки підсовуючи народами світу нахабний міт жидівських
незгод і "поневірянь" між народами різних країн.

Апостол червоного жидовізму К. Маркс писав:

"Звільнення жидів є, в остаточному результаті, -
звільнення людства від жидів" ("Жидівське питання").

Думаємо, що К. Маркс добре розумів суть справи
"поневоленого жидовізму..."

Але що стоїть за маніпуляцією мітологічних концепцій
жидівського буття, внаслідок чого ізраїльтяни безкарно
проводять плановий етноцид арабських народів і, в першу
чергу, народу Палестини. Питання серйозне, а відповіді на
нього можуть тільки самі жиди. Сьогодні не є секретом, що
державна ССРСР створена жидівськими умами і, особливо в
перші десятиліття свого існування, керована особами
жидівського походження. Злочини, поповнені ними проти
націй і народів, що мають "честь" проживати в ССРСР, ще не
всі відкриті, але надходить хвилина, коли російський
націоналізм не захоче йти в парі із жидівською доктриною і
почне очищуватися від світового жидовізму. Російська

інтелігенція вже тепер запитує себе: які є причини їх спустошення і через кого вони втратили свою державу? Вони стараються дослідити вину їх розрухи.

І не тільки росіяни. Для українців це питання ще більш болюче, ніж для росіян. Українці стоять перед дилемою: бути чи не бути? Нація стоїть перед страхом повного біологічного винищення народу внаслідок продуманого будівництва атомних електростанцій в Україні. І в разі потреби їх знищення, щоб таким чином підрізати корені відродження націоналізму.

Але повернемося думкою до 14 травня 1948 року, коли в будинку тельавівського музею, що на бульварі Ротшільда, відбулася церемонія підписання Декларації Незалежності. На Близькому Сході з'явилася нова держава. Текст Декларації зачитав один із провідників жидівського народу в Палестині Бен Гуріон. Народи світу вітали нову державу, але, будучи приспаними, "забули" про іншу державу - це арабська Палестина.

Та й сам Бен Гуріон, зачитуючи документ Декларації, покликувався при цьому на рішення Генеральної Ассамблеї ООН про створення "жидівської держави в країні Ізраїля" та на "природне право жидів мати власну державу". Дивним, однак, є те, що саме Бен Гуріон "забув" тоді зачитати й інше рішення ООН, що "таке саме право творити власну державу має і палестинський народ". Має, але... це право йому відібрали ті, що ще вчора боролися за те, щоб мати свою жидівську державу... Хочу додати, що право завжди повинно опиратися на справедливість. Де нема справедливості, там нема ні миру, ні права. На що розраховував жидівський провід, коли свідомо знехтував природнім правом палестинців - тоді і тепер?

Жида реально усвідомлюють, що нинішній світ, маю на увазі західну думку, реально не стане на захист поневоленого. Сьогоднішній Захід є безхребетним і без власної концепції буття. Все, чим тепер живе і користується

так званий "цивілізований" світ - це жидівська мітологія існування. Ні вчорашні, ні сьогоднішні керівники Ізраїля і взагалі весь ізраїльський народ не хоче визнати право на творення арабами-палестинцями власної держави. Не хоче, бо живуть принципами, що їх витворила жидівська політика. Відповідь насувається із самої ідеології сіонізму. Сіоністи вважають, що араби не мають права на творення своєї держави на території Палестини тому, що ця територія є виключно "історичною батьківщиною стародавніх жидів", а араби сіоністами трактуються, як загарбники, як такі, що незаконно захопили чужі території.

Але ж українці не вимагають вигнати жидів із нинішнього Єрусалиму тільки тому, що задовго до народження Христа нас звідтам вигнали жидами?

Виходячи із концепції жидівського "месіянізму" та "вибраності", народи світу мали би у всьому догоджувати "вбраному" народові. І не тільки догоджувати, але й служити.

Сьогодні в Ізраїлі проживають 3.6 мільйонів жидів та 820 тисяч арабів-палестинців. Чи ця статистика не зміниться через 10-15 років? Демографія - річ вперта. А цифри вказують на те, що кількість новонароджених в арабській половині неухильно росте і недалеко той час, коли обидві групи вирівняються. Що тоді? Хоч араби і тратять на тому, що не мають єдності, але все-таки отримують підтримку, як моральну, так і матеріальну в першу чергу від своїх одновірців-мусульман та цілого арабського світу. Намагаються "допомагати" і лідери ССРСР. Але ця допомога "лівою рукою"... Араби потрібні Москві, як знаряддя власної близькосхідної політики. Правителям Кремля залежить на тому, щоб в арабських країнах ніколи не було миру.

Певно арабський світ забув, що державу Ізраїль практично допоміг створити ССРСР. Під час Генеральної Ассамблеї представник ССРСР А. А. Громико фарисейськи промовляв про "право" арабів-палестинців мати свою власну

державу; тоді ж Громико говорив і про право Ізраїля мати власну державу на території палестинців... Чи Громико зробив щось реальне, щоб те право було однакове для обох народів? За що ж Бен Гуріон дякував лідерові-криваків із ССРСР, як не за делікатну мовчанку про законні права арабів-палестинців мати власну державу? Більшість жидів дивиться на ССРСР, як на свого месію, як на світового Єгови. Жиди Ізраїлю щорічно дякують за те, що жиди ССРСР допомогли їм створити державу Ізраїль, і говорять, що про цей факт вони ніколи не забудуть. І нехай би, але світ не живе законами одного Єгови... Уряд ССРСР постійно якщо і надавав допомогу арабам, то робив все так, щоб та допомога була мінімально використана, а самі в той сам час таємними каналами ґрунтовно підтримували Ізраїль (двуличність правителів Кремля особливо виявилася в часи правління Брежнєва). Фарс із розривом дипломатичних відносин між ССРСР та Ізраїлем служив димовою завісою справжніх зв'язків між двома країнами.

Очевидна й інша сторона медалі "могем-давида" - це підтримка Ізраїля ЗСА. Дві могутні держави разом з Ізраїлем, домовившись, нищать арабський світ. Бо при керівництві всіх трьох держав ті самі сили - рідні по крові та спільні в діях, які керуються сіоністською доктриною.

Шестиденна війна була можлива тільки при повній підтримці ССРСР та з його мовчазної згоди. Саме в добу правління Брежнєва араби втратили на часі... Не тільки - втратили у виборі друзів-однодумців. Бо в своїй боротьбі вони повинні орієнтуватися не на сильні ЗСА чи ССРСР, а на власні сили та на власних симпатиків і щирих арабських друзів серед поневолених космополітами народів.

Не використали араби такого союзника, як українці. Не використали й чужинецький світ та його симпатій і моральної допомоги. Арабам потрібна преса, яка б творила арабську політику серед народів світу. Ізраїль роздирають суперечності його власної політичної системи. В першу

чергу - односторонність економіки, яка повністю орієнтується на військове виробництво. Ізраїль має величезну фінансову заборгованість, яку і не думає сплачувати. Не думає, бо гроші, що їх отримує Ізраїль від ЗСА, давалися і даються безповоротно. А щоб американські громадяни не ремствували, що на їх гроші утримується расистський режим поневолення, преса розпускає тенденційні міти протиарабського напрямку, а на датки в користь ізраїльських жидів накладено табу заборгованості...

Між арабами Ізраїль мав прихильника в особі президента Єгипту Саадата, який щиро бажаючи миру між жидами і арабами впав жертвою змови власної дружини та єгипетських фундаменталістів... Ізраїль із цього нічого не скористав.

В даний час в самому Ізраїлі повстали суперечності між різними партіями, але ці "суперечності" - полуда для невігласів... Для необізнаного ока пересічної одиниці неясно, що так звані суперечності між Маарах та Лікуд - це черговий сіоністський міт. Можна подумати, що Ізраїль непокоять відносини між ССРСР та Ізраїлем. Ні! Відносини між цими двома державами найкращі. Жиди планово виїздили в "метрополію", вивозили і вивозять золото та інші цінності, придбані нечесним шляхом, розсіваючи по всіх закордоннях бацили комунізму. Наприкінці 1984 року в одному із малих посольств у Москві відбулася зустріч між представниками комуністичної Москви та урядовими чинниками Ізраїлю. Мова йшла про відновлення офіційних дипломатичних відносин. Справа офіційного полагодження дипломатичного "конфлікту" 1967 року була вирішена, чекали тільки на відповідну нагоду, щоб узаконити офіційні зв'язки з ССРСР. Бо неофіційні зв'язки між двома країнами завжди були найкращими!

Трохи історії: жиди були єдиним народом в Росії, який користувався культурно-національною автономією, - мав

свої школи, свої кагальні організації та інші жидівські установи.

А тому міти про переслідування жидів царями не відповідають дійсності. Жиди завжди прагнули підважити традиції інших народів, зберігаючи і шануючи свої власні. Тому немає нічого дивного в тому, що інтернаціоналізм бачимо всюди там, де приходять до голосу жиди, і навпаки - всюди бачимо жидів там, де є виразно окреслений інтернаціональний характер, або там, де можливо такий характер надати.

Араби не розуміють, що мозковий трест жидівського поступовання не в Тель-Авіві, а в московському Кремлі та Вашингтоні.

Але віримо, що прийдешнє завтра сконсолідує арабів і дасть їм можливість дійти братньої згоди між собою, бо інакше вони ніколи не переможуть супостата.

2 грудня 1987 р. Торонто

МОЙСЕЙ ЩО СТОІТЬ ЗА ЛЕГЕНДАМИ ПРО МОЙСЄЯ ?

*"Жидівська расово-національна виключність
і бездержавність, та ще серед чужої
подавляючої більшості, є причиною того,
що жиди вічно незадоволені докільям.*

*Щобільше - це витеорило в них своерідний дух бунту
супроти докільля, зокрема проти Держави".
В. Мартинець, "За зуби і пазурі нації".*

Хто такі жиди? Народ чи секта посвячених міжнародних Хошуканців? Хто такий Мойсей і що стоїть за мітами про нього?

В книжці "Вихід" у другому розділі Біблія говорить нам про народження і порятунок Мойсея. Цей гарний і зворушливий міт не є жидівського походження, але він послужив барвистим покривалом, під яким від профанів було приховано істину. Знаємо з історії, що в південних фемах Єгипетського царства проживали дикі кочові племена хабірів. Мали хабіри і своїх шаманів, які обслуговували одноплемінників. Практично, жреці-шамани були провідниками в племенах, їм корилися навіть вожді-воєводи. Хабіри жили з того, що награвували під час наскоків на хліборобські народи з Синаєм, або на самих єгиптян. Єгипетські фараони приборкали дикий і жорстокий народець хабірів-жидів, виділивши їм у посідання один південний фем, заставили їх вести осіле життя, але...

У верховного шамана-жреця храму Нага-Змія народився хлопчик - це був Мойсей. Щоб тримати в покорі жидів-хабірів, які час від часу поривалися в мандри за межі царства, фараони дітей верховних жреців брали на виховання до себе в палати. Це були закладники і гаранті того, що жреці підкорених племен і народів не піднімуть повстання або заколот. Часто, всупереч волі фараонів, кочові

хабіри робили наскоки на осілі хліборобські народи оріїв в Палестині та Самарії, де в ті часи проживали палісті і сірі. Хабіри-жиди ділилися на такі шість племен-колін: коліно Зевулону, коліно Гада, коліно Лева, коліно Юди, коліно Дана (гадюки) і коліно Яхве-Єгошуви. З часом жиди зашифрували назви колін ще й другим назвиськом - коліна отримали подвійні імена, - так їх стало 12.

Не оминула доля і Мойсея - він опинився на дворіщі фараона. Минали літа. Молодого Мойсея було направлено для науки у великий храм бога Тота у Мемфісі, а звідтам його було переведено до храму Осіріса. Виявивши здібності в науці, Мойсей потрапляє в найбільш престижний храм Єгипту - Карнакський. Тут він вступив до таємної жрецької ложі, де провадилося навчання вищим таємницям храму. В часи, описані нами, Карнакська жрецька школа була єдиною на все царство - тут жреці вдосконалювали свою науку та знання, а особливо здібні втаємничувалися в таємне знання про Єдиного Бога. Посвячені жреці, приречені були на вічне мовчання перед простим народом і довірені їм таємниці берегли під загрозою смерті. І тільки вибрана кількість втаємничених-посвячених передавали своє знання послідовникам таємної науки. Щороку головний верховний ієрофант посвячував певну кількість нових послідовників із числа молодих жреців у велику таємницю храму - науку про Єдиного Бога. Монотеїзм об'єднував між собою все вище жрецьке коло посвячених. Віра в Єдиного Бога культивувалася тільки серед вибраного жрецького стану, - цю віру серед простого народу не розповсюджувалося.

Відзнакою всіх посвячених було обрідання!

Дехто, читаючи цю історичну розвідку, може подумати, що ми хочемо сказати, що жидівство - не раса, а лише релігія. Це не так. Бо саме на брехні, що жидівство - релігія, ґрунтуються всі інші брехні про жидів. А те, що жиди зберегли свій особливий характер до наших днів разом із

своїм практичним богом, говорить про їх дивовижний егоїзм - жидівський егоїзм - це їх практична релігія.

Перебуваючи в храмі, під час навчання, Мойсей, опанований ідеєю "визволення" з-під опіки жреців Карнакського храму, надумав створити власну Таємну Силу для того, щоб захопити владу у царстві до своїх рук.

Пройшовши науки всіх вищих степенів, Мойсей для того, щоб досягнути своєї мети, жениться на нелюбій йому дочці Нубійського Першосвященника Йофора-Ітра.

Справа в тому, що Мойсей був послідовником Ітра, і саме Ітр розкрив Мойсееві вищу таємну науку про Єдинобожжя. Ошукавши свого тестя, Мойсей тікає. Зрадивши клятву жреців, Мойсей став ширити таємницю єдинобожжя серед диких своїх одноплемінників-хабірів. Ті, в свою чергу, почали вихвалитися перед єгиптянами своєю вищістю... Це підривало авторитет всієї жрецької касти в Єгипті. Теократичний Єгипет не міг пробачити зради ренегатові, - йому загрожувала смерть. І то не тільки одному Мойсееві, але й всьому жидівському племені загрожував тотальний погром...

Мойсей разом із своїми послідовниками вирішили тікати... Але куди?

Приктично Мойсей, як розкольник і ренегат, вчинив заколот в державі, а до свого заколоту долучив й інші, нежидівські, племена кочовиків. Щоб тримати в покорі розбурхані маси різнородних племен, Мойсей вдався до прямого обману.

Розпускає чутки, що буцім він, Мойсей, розмовляє із їх племінним божком Ягве, від якого отримує різні накази... Отримує він наказ про вихід хабірів з Єгипту. Що це було чистої води ошуканство, людина тих часів не могла дійти своїм розумом.

Мойсей творить тісну кліку з прихильників Ягве, створюється замкнута каста мойсеевців-ягвістів, які розробляють плян нападу на орійські народи, що проживали

в Палестині та Самарії. Це були старожитні праукраїнські племена хліборобів, що прийшли сюди разом із гетітами-галами 1.800 років до Христа. Визначний біблеїст царської Росії, академік і ректор Мінського Державного Університету Нікольський писав у своєму дослідженні, що Мойсей вів добре зорганізовану орду кочовиків-хабірів, майже 750.000 людности, на підбій Палестини і Ханаану. Не були це племена одних тільки жидів. Мойсей зрушив в цей похід і несемітські племена, між якими постійно спалахували жорстокі суперечки...

Із цього походу Мойсей не повернувся. Був убитий палістими-сірими.

Вже значно пізніше послідовники Мойсея вигадали баечку про "вихід жидів із Єгипту". Орда повстає проти своїх провідників - зятя Мойсея - і вимагає повороту назад із цієї виснажливої війни. Тоді мойсеєвці-ягвісти розпускають чутку, що божок Ягве забрав Мойсея до неба...

Але повернемося до особи Мойсея.

Пізнавши таємницю єдинобожжя, Мойсей кодифікує вчення про Єдиного Бога і пристосовує його до вимог кочовиків-хабірів. Жреці в тих часах користувалися таємним письмом, яким вони записували всю науку втаємничених-посвячених. Практично це письмо було свого роду шифрограмою, воно записувалося своєрідним шифром - гієроглітами. Кожен-один текст таємної науки записувався так, що із нього випливав потрібний змісл.

Перший-прямий - для народу; другий-алегоричний - це для новопосвячених та для вищих кіл царської аристократії, а також для самого фараона; третій-таємний, догматичний - для всіх посвячених жреців, непосвячені його не розуміли, бо не мали ключа до розшифровки.

Ключ до розшифровки цього зміслу (третього) передавався з покоління в покоління усно і то тільки після того, як послідовник вчення таємної науки отримував вищі степені посвячення.

Під час розкопів у Єгипті проф. Вуллі віднайшов частково збережене письмо єгипетської жрецької доктрини "Смарагдові таблиці мудрості". Пізніше жида їх перелицювали і приписали Юдейському цареві Соломонові...

Цей кодекс було укладено великим гієрофантом Гермасом Триемегістом.

Мойсей, використовуючи таємну науку про єдинобожжя, яку здобув у Карнакському храмі під час навчання, створює своє власне письмо - використав фінікійський алфавіт, староукраїнське письмо (дуже подібне до глаголиці), яке було основою пізнішого жидівського письма.

А для успішної передачі знання від роду в рід Мойсей творить нову жидівську жрецьку гієрархію, розділивши її на три ступені: левіти, жреці-шамани і третю - перво-священики. З плином часу стара наука Мойсея забувалася, до цього ще додавалися постійні війни в Юдеї, які нищили традицію, внаслідок чого наука про єдинобожжя була майже втрачена.

В часи Вавилонського полону, з'юдейщений палистий, пророк Даниїл реорганізував жидівську священичу догматику, а будучи сам посвяченим у вищу степінь таємної "науки", створює цілком таємну секту із посвячених "ессеїв". Одночасно з тим створюється, практично відновлюється, релігійно-політична організація Таємна Сила.

Висновки: Мойсей для жидів - це реформатор і засновник нової догми про єдинобожжя, але це єдинобожжя не поширювалося на інші народи, єдинобожжя в жидів - вузько-націоналістичне. Їх бог - це бог тільки для жидівського племені, тільки для жидівського ужитку, цілком свій божок, незалежний від цілого світу.

"Жида - маленький народець в давнині. Вони не могли здобутися на чини, що їх dokonували більші народи. З того приводу в їх літературі "скрегіт зубами" в безсилій люті, повно рабської ненависти та ідеалізування бруталного морду над зв'язаними і слабими. Стільки злоби і ненависти,

що її показали жиди в своїх невеликих біблійних книгах, не знайти ніде в цілій світовій літературі у всіх народів разом взятих. Про жорстокість жидів кожен може переконатися, прочитавши Біблію. В давнині завойовники вирізували лише мужчин. В Біблії виразно оповідається, що жиди вимордовували жінок і дітей." Ю. Лісовий. "Правдивість метрики українського народу" ("Н. Шлях").

Мельборн. Австралія. У гостях в Марійській дружини.

1988 р. Нью-Йорк.

ПУРИМ

"В той самий час, тобто третього місяця, місяця Сівана, двадцять третього дня, скликано царських писарів і написано все так, як звелів Мардохей... Сто двадцять сім країн, до кожної країни її письмом і до кижного народу його мовою... про те, що цар дозволяє юдеям, у якому б місті вони не жили, зібратися, стати до оборони власного життя, вигублювати, вбивати і винищувати всіх озброєних з народу по всіх країнах... дітей і жінок їхніх, а маєтки їхні розграбовувати".

Естера, 8:9.

Есфір,

Цитатою з Біблії, досить промовистою, розпочнемо нашу подорож в минуле. В минуле персів, українців та жидів. Персія переживала часи трагічні і не без наслідків. На царському троні сидить Артаксеркс. Державі ніби нічого не загрожує... Артаксеркс жонолюб і самолюб, страшенно забобнний.

Жидівський кагал в розсіянні готує переворот. Жиди під впливом Таємної Науки готуються до панування над всіма народами та племенами царства Артаксеркса. Але царську династію підтримує мудрий і проникливий придворний міністр, щирий націоналіст Амон. Час не жде. Як Мардохей, так і Амон готуються до фіналу цього двобою... Амон вже давно слідкує за купкою зжидовілих персів, прихильниками Мардохея, останній являється провідником Таємної Науки в цілому Перському царстві. Перські жиди дійшли сили і тільки шукають нагоди, щоб знищити націоналістичні сили Персії.

Жиди, використовуючи "слабкість" царя, підсовують йому гарну куртизанку Есфір. Цар тішиться, а будучи забобонним, підпадає під вплив Есфір, яка також є членом Таємної Сили.

Місяць Адар розпочався невдачами - міністр Амон втрачав своїх вірних чиновників та слуг одного за одним. Людей знаходили вбитими. Візир розумів, що жиди, які прийшли до сили, готують переворот. Він, докладно розі-

бравши суть справи, йде до царя і доповідає, але той, захоплений новою коханкою Есфір, апатично вислуховує все те і відповідає, що немає чого турбуватися. Есфір тепер завжди при ньому.

Куртизанка (якою стала з наказу Таємної Сили) ненавидить Амона за його мудрість та відданість династії. Персії грозить непоправна біда, гірша, ніж це б мало бути перед битвою із переважаючими силами противника. На полі бою знаєш, де ворог...

В сьомий день місяця Адара Амон зібрав найвірніших друзів та спільників із числа царедворців і розповів їм про таємні плани жидів та про всі ті наслідки, що грядуть для Перської держави, якщо жидам вдасться заволодіти країною. Доходять згоди: негайно приступити до чистки в цілій державі. Жидів потрібно вигнати із Персії.

Між царедворцями був один, що відразу доніс про цю змову Мардохеєві, дружина якого Есфір, агент Таємної Сили (Науки), приставлена до царя. Про те, що Есфір має чоловіка, цар не знає, про це знають тільки змовники-жиди... Це ще один урок моралі жидів у їх тактиці боротьби за панування над світом.

Царедворець, який зрадив, був напівжидом - мати жидівка, батько перс. Ніщо не є так небезпечним для будь-якої держави, як полукровки із жидів...

Есфір активна в любоощах. Артаксеркс божеволіє від насолоди - такої коханки він ще не мав. Есфір сама бажає стати царицею. Але на заваді стоїть Амон. Потрібно знищити всіх, хто підтримує Амона, всіх ідейних і чистих націоналістів. Так плани і мета Таємничої Сили і самої Есфір співпадають.

Настав час діяти. Жиди вже знають, що їм готує Амон. Есфір намовляє царя, щоб дав наказ вбити Амона, бо він готує вбивство царя. Артаксеркс дає згоду. Есфір дурить царя і каже, що в неї є родич, але вона боялася про нього говорити...

І Мардохей очолює офіційний погром перських націоналістів.

13 дня місяця Адара, в ніч, жиди вкупі із різними покідьками перського суспільства розпочинають погром по всій Персії. У всіх 127 областях та провінціях перської держави прокотилася хвиля жажливих вбивств: вбивають жінок, немовлят, дітей, стариків і всіх свідомих синів та дочок Персії... Ось як про це пише Біблія:

"І вбивали Іудеї всіх ворогів своїх, побиваючи мечем, умертвляючи і знищуючи, і поступали з ворогами своїми по волі своїй" (Єсфір, гл. 9-5).

Жиди знищили 75.500 чесних і вірних громадян Персії тільки тому, що ті були патріотами своєї країни. Жиди вирізали всіх їх разом із дітьми.

Але жадібна крові підступна куртизанка, почувши, що в м. Сузах було вбито тільки 500 перських націоналістів, осатаніла: "Як? Так мало?"

Вона просить Артаксеркса, щоб той дозволив продовжити ще на один день жажливу бойню... І цар дає свою згоду. На ранок 15 дня місяця Адара в Сузах було закатовано ще 300 націоналістів.

Біблія свідчить: "І повіла Єсфір, якщо цареві благоудобно, то нехай дозволено буде і завтра Іудеям, які є в Сузах, робити те, що і сьогодні, і десять синів Амонових нехай би повісили..."

І тоді жиди беруть трупи невинно закатованих синів Амона, що були зарізані ще 13 дня місяця Адара і вішають їх на потіху жидівським провідникам... В загальній кількості було вбито і закатовано 75.800 перських патріотів разом із їх родинами. Після кривавої бойні жидівка залишилася фактичною царицею Персії. Страх спаралізував цілу країну. Жиди нахабніли, всі маєтки побитих перейшли у їх володіння. Єсфір закладає нову адміністрацію виключно з жидів, надсилає всім правителям-юдеям листи, в яких закликає урочисто святкувати День вбивства Амона по цілій

Персії. Масові вбивства перських патріотів, як "богом дана перемога", святкується і до наших днів...

Жиди цілого світу святкують празник Пурим, яке сталося "національним" святом всього жидівства... Один із писаних канонів цього свята приписує всім жидам, де б вони не були, під час празника напиватися так, щоб не можна було розрізнити де Амон, а де Мардохей...

Гарна традиція! Час летить у прірву небуття, і мало хто знає сьогодні, що криється справді за фасадом "веселого свята".

Так масове злодійство жидів піднесено до величі всежидівського свята.

Можливо, що так було тільки дві, три тисячі років тому, бо тоді людство не "вміло" жити... Але ж під час французької революції жид Марат, вся яacobінська тічка мордувала цвіт Франції. В 1917-23 роках жидівська мафія Леніна-Троцького нищила в брутальний спосіб Росію, її національні свідомі сили. Нищила Україну, Литву, Латвію, Естонію та інші країни імперії...

Біблія. Рим. 1989 р.

Апокрифи. Житіє св. Томи. II ст. н.е. М. 1983.

Євангеліє від св. Петра. М. 1983.

Максим Сповідник. Послання до Діогнета. Л-ад. 1981.

Історія Єгипту. 1933 р. Львів.

Праісторія України т. II. 1972. І. Кузич-Березовський.

1989 р. Торонто.

1988 р. Бостон.

ЧОМУ ЗАБОРОНЕНО ХРИСТИЯНАМ ЧИТАТИ ТАЛМУД?

Не кожний християнин, особливо це стосується слов'ян, знає, що жидівська молодь виховується на Талмуді. Через усе своє життя кожний юдей, чи він правовірний, чи атеїст, повинен щосуботи прочитати щось із Талмуда.

Газета "Джюїш Кронікл" за 4 квітня 1919 року писала:

"Багато з самого існування большевизму, з обставин, що так багато жидів є большевиками, лежить в тім факті, що ідеї большевизму у багатьох точках є згідні з найкращими ідеями жидівства".

А газета "Джюїш Ворлд" за 15 березня 1923 року відкрито писала:

"Фундаментально юдаїзм є проти-християнським!"

Перший друкований Талмуд видано в Іспанії у 1475 році - так говорять жиди. Перша редакція Талмуда називалася "Мішна", вона з'явилася близько 2-3 сторіччя до н.е. З часом жиди додали до Мішни тлумачення, що отримало назву "Гемара". Ці два твори називаються Єрусалимським Талмудом. Кінцево він був зрадагований в 5 ст. і отримав назву Бабілонського Талмуду. Талмуд складається із 63 книг по етиці, праву, моралі, історії, що її писали стародавні рабини. За всю історію християнства аж по нинішній час ніде в світі не з'являлося такої огидної брехні, замішаної на люті проти Ісуса, як це писали і пишуть жиди...

Талмуд вчить, що Ісус заслужив на п'ять смертних кар: занурити в гноївці і задусити; налити в рот розтоплене олово; відтяти голову; скаменувати на смерть; розіп'яти на хресті.

Ось що писав Генріх Гайне, німецький поет, жид-вихрест, про жидівську віру:

"Жидівська віра - це не набоженство, а божевілля".

Нижче подаємо витяги із "богославної" книги Талмуд.

"Кожного гою, що вивчає Талмуд і кожного жида, що допомагає йому в цьому, треба скарлати смертю" (Сангезрін 59-а, Авда Зора 6,8).

"Розповідати щось гоєві про жидівську віру - це те саме, що повбивати всіх жидів, бо якщо б гої дізналися, чого навчає жидівське набоженство, то вони б повбивали всіх жидів".

"Будьте немилосердними до християн" (Гільхот Акум 10.1).

"Християни створені, щоб служити і бути слугами жидів" (Мідаш Талпіот 225).

"Християни - це худоба, віслюки" (Зога 2, 64-6).

"Християнські свята негідні у Бога, марні, неправдиві, поганські і шкідливі" (Абгода Зара 78-ц).

"Проливати кров нежидів - це дати жертву Богові" (Іалкут Сімоні 245-ц).

"Всі жида мусять допомагати вбити жидівського зрадника" (Чошен Гам 338).

"Непотрібно молитися, вбиваючи в суботу" (Песачім 49-ц).

"Забороняється жидам рятувати життя гою" (Бабга Кама 29).

"Жид, що служить в християнському війську, не має йти в перших лавах, навпаки - повинен йти позаду" (Песачім 113-а).

"Жидівський нарід є єдиний вибраний Богом, а всі інші народи варті презирства і ненависти. Маєтки всіх народів належать жидівському народові, то ж він має право відібрати від них те майно" (Члжен Гамішпат 348).

"Лише жид є людська істота, а всі інші народи не є людськими істотами, вони є звірями" (Бабга Мака 2, 6).

"Бог надав гоєві людську подобу, щоб служив жидам. Гою є худоба в людській подобі і приречений служити жидові денно і нічно" (Мідраш Талпіот 225-д).

"Жид не зобов'язаний додержуватися моралі щодо гоїв, жид може порушити мораль, якщо це корисно йому, або жидам взагалі" (Чожен Гаміцпат 348).

"Жид може мати статеві стосунки з нежидівкою, але не сміє брати шлюб з нею" (Гад Шас).

"Дозволено згвалтувати і трьохрічну нежидівку" (Абода Сара 3.-А).

"Шлюб поміж гоями не має законної сили, тому статеві стосунки між ними є такі самі, як у худоби, а їх діти не є людськими істотами" (Аруч Йоре 269).

"Намовляйте християн мати статеві стосунки із тваринами" (Гілкот Махалот, 8).

"Не провинився в убивстві той, хто вбив християнина" (Макот 7-б).

"Християни - це брудні тварюки" (Кетубот 110-б).

"Християнські діти - це діти Евиного гада" (Зогар 1, 28-б).

"Всі християнські книги потрібно спалити" (Шабат 116-а).

"Християнські свята - це дні нещастя" (Абгода Зара 2-а).

"Забороняється жидам святкувати Різдво та Великдень" (Гілкот Акум 9-ц).

"Християнин не може бути свідком у жидівському суді" (Чошен Гам 34, 19).

"Уникайте їсти разом з християнами" (Йоре Деа 112, 1).

"Уникайте християнських лікарів" (Йоре Деа 115, 1).

"Давайте подарунки християнам лише тоді, коли вони не побожні" (Гілкот Акум 9, 2).

"Ніколи не хвали християн" (Абгода Зара 20-а).

"Не повертайте християнам грошей, якщо він помилково вам їх переплатив" (Чошен Гам).

"Дозволяється обдурювати християн навіть присягаючи" (Бабга Кама 113).

"Дозволяється брехати і кривоприсягати, щоб засудити християнина" (Бабга Кама 113-б).

"Не є блюзнірством присягати іменем Бога, щоб засудити християнина" (Бабга Кама 113-б).

"Християн потрібно вигублювати всіма засобами, які тільки є, бо вони погани" (Загор 1, 25-а).

"Вихрещених жидів треба карати смертю" (Гілкот Акум 10, 2).

"Полон жидів скінчиться тоді, коли помре останній цар на землі" (Зогар).

"Ізраїль визволиться тоді, коли зруйнується Рим" (Обадаїм 2).

"Вигуба християн, що є на землі, є найбільшою жертвою Богові" (Зогар 11).

Жиди довгий час запекло боролися проти перекладу Біблії на інші мови. Коли у третьому столітті до Різдва Христового з'явився переклад грецькою мовою, то провід жидів оголосив це великим жидівським нещастям, рабинами було оголошено піст по всьому Ізраїлю, тоді ще Палестині.

Ось що пише один із провідних жидів:

"Жиди є панамі над панамі, бо мають у своїх руках золото всього світу".

24 вересня 1936 року під час з'їзду рабинів ЗСА читаємо ухвалу:

"Найбільш небезпечним для жидівства наслідком Світової війни 1914 року - було народження нового націоналізму в Європі і посилення старого. Жидівство не може вижити в країнах з високорозвиненою національною культурою" (29).

"Недавно жидівський нарід дав світові нового пророка, що має два обличчя і два імені. Одне - Ротшільд, провідник капіталістів, а друге - Карл Маркс, провідник сіроми, яка нам призирає всі багатства світу, а з часом і завоює для нас цілий світ" (30).

Барух Леві, жидівський шовініст і міжнародний злочинець, писав до Карла Маркса: "Увесь жидівський нарід має бути власним месією. Жидівський нарід досягне панування у світі шляхом знищення націй, знищення держав, знищення монархій і заснування світової республіки, в якій жиди будуть всюди на провідних місцях та провідних посадах.

Діти Ізраїлю живуть тепер усюди в світі і вони видадуть провідників усього життя світу, захопивши провід світової сіроми. Завдяки перемозі сіроми у світі уряди держав опиняться в жидівських руках. У цей спосіб жидівські провідники зможуть уневажнити право особистої власності і запровадити державну власність на все у світі. Так здійснюється пророцтво Талмуда”.

Голова Світового Конгресу Сіоністів Адольфо Кремо казав:

“Надходить час, коли Єрусалим стане храмом, в якому молитимуться всі народи світу, а жидівський прапор майорітиме на всіх землях світу”.

Бен-Гуріон Д. говорив:

“За винятком ССРСР, всі інші суходоли (континенти) з’єднаються у Світовий Союз, що буде мати міжнародне військо. Національних державних військ не буде. Об’єднані держави (ОД) збудують в Єрусалимі святиню пророків задля служби Світовому Союзові. У ній (як пророкував Ісайя) буде осідок Найвищого Суду всього людства” (33).

Рим. 1988 р.

Відень. 1988 р.

МІТОЛОГІЯ В ПОЛІТИЦІ, АБО ЯК ЖИТИ БЕЗ ПРАВДИ?

ч. I

*"Нічого так не боїться Москва на Україні,
як збройного самостійницького руху,
з чіткою ідеологією, як прапором."
Д. Донцов, стт. "Безідейні суєслови".*

Що є ідеалом людства? Говоримо про національно думаюче людство, а не про жорстоких світових ошуканців, для яких голос крові - пустий звук...

Основним ідеалом всіх національних спільнот є Гармонія і Спокій. Той духовний спокій, що впливає з Божих правд, де єдність і гармонія допомагають нам знайти золоту середину нашого існування.

Українці ошукані і на цей раз. З дитячою безпосередністю, забувши нашим кривдникам всі образи, українці кинулися щиро і натхненно допомагати москалям скріплювати імперію... Відкинувши правду і сівши на мітологічного скакуна вирішили в який вже раз перескочити москвитинів та сили червоного інтернаціоналу...

Чи в теперішню пору так званої перестройки українці, як нація, мають в своєму розпорядженні таку політичну силу, яка при потребі могла би сформувати та скріпити українську самостійну державу? Таких сил Україна не має.

Але чи ми про це говоримо? Чи ми кинулися шукати правду, щоб на її підставі творити нашу майбутню державу?

На Україні під цю пору домінують в політиці два скрайні напрямки: мітологічний ідеалізм та інтернаціональний матеріалізм, іншими словами - скрайній лібералізм та скрайній тоталітаризм. Одна частина наших політиканів використовує "чистий" національний фанатизм, який під претекстом національної ідеї виправдовує всі проступки та несправедливості, котрі "націоналізм" вважає за національні

реліквії та подвиги... Горе тому, хто б осмілився піддати сумнівам "правдивості", обожнювані тими, що мають себе за націоналістів.

Такого сміливця відразу запишуть у зрадники ті, що все своє життя тільки те й робили, що шукали собі такого хазяїна, який би побудував їм Україну...

В чому причина такої поведінки?

На нашу думку, це стається тому, що відкидаючи Єдину Правду наші сполітизовані кола будують свою політику на мітології. Тобто, обидва скрайні екстреми нашого політичного життя створюють власні божища, на які заставляють молитися всіх, кого їм вдасться приневолити до цього. Щиру прихильність і любов до рідного народу так званий "націоналізм" перетворив у манію без означеної мети. А антипод-екстрем матеріалізм виховує та плекає повну духовну байдужість в усьому, що відноситься до національних обов'язків.

Національній ідеї відмовляється етична вартість і правдива основа, як зобов'язуюча етика національного споріднення.

Одночасно з тим, матеріалізм підсилює думку, що Церква є ворогом нації... Саме матеріалізм під сучасну пору підгодовує різні ніби-то церковні ідеї та "щиро-християнські" напрямки в релігійному житті нації.

Як нам позбутися політичної мітології та самохвальби в наших історіософіях? Адже, якщо будь-яка ідеологія буде закладена на брехливій мітології, вона ніколи не принесе бажаних наслідків, хоч би скільки прикладати до цього щирих зусиль. За всіма політичними мітами українських визвольних змагань криється наш егоцентризм з усіма його негативними наслідками. Український егоцентризм вперто творить фаталістичну мітологію наших визвольних змагань.

Егоцентризм є основою атеїзму, а національний егоцентризм з домішками фанатизму є батьком шовінізму. Саме атеїстичний аморальний егоцентризм знищив, який

вже раз, нашу державність. Егоцентризм годується аморальністю та деструктивними "доцільними" і "потрібними" для нації мітами... Егоцентристи з хворобливою манією прославляють власну "геніяльність", саморекламою доводять "потрібність" для нації таких "непересічних мислителів" та "оборонців" народу якими вони є.

За всіма лаштунками дисидентських кагалів, поприкритих національними барвами, теж до речі пофальшованими, виразно прозирає український атеїзм, виплеканий заздрістю та егоцентризмом.

Бог, Церква для "рідних" атеїстів-егоцентристів є тільки засобом, але не підметом осягнення власних цілей, де "божок-вождь" - це сам провідник-егоцентрик, навколо якого все повинно танцювати і крутитися.

В пару з атеїзмом ступає цинізм і жива брехня! Дитя перестройки - це "провідник", створений КПСС без власної думки, без власних гасел - всі накази пливуть із Москви, і егоцентрик-дисидент завжди буде оминати Правду, бо має користь з цього.

Нема потреби доводити, що Національна Єдність є корисною для нації. Але ж для егоцентрика-ліберала, як і для егоцентрика-"націоналіста" не це на думці, бо їм потрібна не єдність, а негайний успіх власної пропаганди...

Дамо слово проф. Митрополитові Іванові Огієнку:

"Велика Революція 1917 року була мало підготовлена в Україні, - вона почала й творилася в Росії, головню в Петербурзі, а в Україну неслася не революція, а вже революційні накази. Російська імперія, і в час революції, й по ній в основі своїй залишалася в дісності та сама: єдина, неподільна, панівна...

Так було наказано згори, з революційного Петербургу, і революційні - дуже слабенькі! - партії України пішли за російськими гаслами, і виконували чужі накази, бо своєї виробленої "революційної" ідеології напочатку не було, а коли й була, то тільки в думках зовсім небагатьох осіб.

Спочатку, в 1917-18 роках в Україні панувала автономія, як своя ідеологічна форма державного устрою. Автономія з ким? З Росією. Так навчав проф. М. Грушевський, а всі йшли за ним."

Проф. Іван Огієнко, Рятування України, 1968 р. Вінніпег, ст. 3.

Атеїсти-дисиденти, як і українські комуністи мають на думці власну "єдність", яка б означала підпорядкованість мас їхнім наказам, а не Реальна Єдність основою якої є одна Віра, Єдність Звичаїв і традицій цілого українського організму, де б християнська мораль вчила про чесноту почитання, з якої випливає практичне сповнення святих обов'язків щодо своїх братів по крові.

Іншими словами, ми повинні мати національну християнську свідомість!

Але ж для того, щоб діяльність національної свідомости опиралася на здорову релігійну мораль і, щоб національна свідомість була чесна і етична, ми мусимо мати унормовані моральні основи - такими основами є релігійна мораль, що своїм фундаментом має національні традиції.

В імені нації ніхто не може робити щось такого, щоби противилося вимогам людської природи та загально прийнятим ідеям справедливости, оснований на Божій правді.

Нинішня преса в Україні отримала назву демократичної. Перестройка явна... Основне, що кидається у вічі, це гарні слова і кличі, які виголошуються "народними" депутатами, політичними і релігійними провідниками тільки собі на користь. Ці кличі ніхто не має права не ісповідувати або заперечувати. Всі "провідники" вже тепер "оновленої УССР", подавши народові "ідеальні і гарні кличі", переконані, що все сповниться само собою - якось то воно буде, Бог допоможе за наші терпіння... Але те, що ми терпимо із-за власної вини - ніхто ні слова...

Студентський тижневик "Горнило" за 16 червня 1990 року в Львові пише: "Приміром, взяти Рух, наш таки,

Львівський. Колись ламалися двері... на його Радах. Тепер - ось уже півроку немає кворуму... керівника ревізійної комісії Тараса Максим'яка усунули від "посади", бо провинився - розголосив Рухівську таємницю... показав підсумки перевірки... Доповіді рухівської науково-практичної конференції не пройшли цензури! Цензури не державної, а таки Рухівської... Помилуйте - уже з 1 серпня 1990 року навіть більшовики відмовилися од 73-річної цензури..."

Дивно не те, що в Рухові існує цензура, бо де б вона мала подітися, адже керівництво Руху - це кондові комуністи, яких цьому вчили впродовж всього існування СРСР, а те, що її могло б там не бути.

І це стосується не тільки Руху, бо сьогодні кожна-одна політична партія чи громадсько-суспільна організація у своїй пресі користується тими самими прийомами, які виробили комуністи впродовж всього свого існування. Це потрібно "перехворіти". Ми не згідні з твердженням редакції "Горнила", що комуністи вже зняли цензуру, вона продовжує існувати, але вже в іншій формі.

Цензорів тепер багато! - ми тепер в Україні переживаємо добу власних інквізицій. Подвійна мораль рідних "політичних провідників" та "президентів", як в Україні, так і в діаспорі, породила фарисейську школу, де, як в інкубаторі, плодяться "доцільні" моральні цінності, які впливають з "народного сумління", а не з Божого Закону, яким би християни мали керуватися.

Все це руйнує позитивну базу нашого поступу та позбавляє нас реальної конструктивної роботи. Пригляньмося до "роботи" якого-небудь з'їзду або "народного" віча - всюди однозгідність і єдність на словах. Але чи було десь-колись хоч одне рішення якого-небудь з'їзду виконано?

Ніколи! Бо в кожному конкретному випадку самі "провідники" викликали чвари і незгоди внаслідок чого вся конструктивна праця завмирала на амінь!

Наявна фарисейська однозгідність, яка ніколи не дасть нам можливість випростати хребет й прямувати своєю дорогою.

25 листопада 1990 року, в неділю, вийшов черговий номер газети "Радянська Україна", де на стор. 5 уміщено статтю "Чорні й білі ангели Чорнобиля", в якій ведеться мова про те, що Москва повністю краде все те, що призначено для Чорнобиля! Цитуємо: "Цілком зрозуміло, що в такій ситуації ніхто не буде віддавати фінанси потерпілій республіці. Ми знаємо також, що деякі пожертвування у фонд Чорнобиля, що надходять у вигляді грошей, медикаментів, валюти для нашої республіки, чомусь сюди не потрапляють. Де вони, куди діваються і хто ними розпоряджається, я, як заступник Голови Ради Міністрів, що веде питання і медицини, поки що чіткої інформації не маю" - кінець цитати. І це говорить не товариш Чорновіл, який жодної практичної влади не має, а замісник Голови Ради Міністрів УРСР! Але ж представники Руху по всьому закордонні здирають тяжко запрацьований гріш з трудової еміграції саме на Чорнобиль! Чи вони знають, куди йдуть ті жертви? Знають одиниці, а загал, заколисаний власним фарисейством-добродійством, мовчить, а коли хтось з України голосно кричить: Що ви робите? Спрацьовує цензура, наша рідна, українська.

Тому, що за цю справу взялися люди не те, що погані, а повністю не обізнані з системою КПСС та КГБ. Оминається правда, а наші новоспечені "провідники", як в Україні, так і в діаспорі, шукають свої "правди" в різних юдейсько-республіканських доктринах, бо вони в більшості своїй є релігійними атеїстами-циніками.

Всяка позитивна праця повинна мати опертя в моралі. Але, що робити з тими неопозитивними явищами, що плекані аморальністю та егоцентризмом?

Що робити з таким поширеним в колах дисидентів фактом, як багатоженство! Як відноситися до "народніх обранців", що в часи "застою" повикидали дружин і власних

дітей за поріг, а тепер виголошують гарні слова на мітингах і повчають всіх, як нам треба жити?

На закордонні один із українських політиканів сказав мені: "Лиш би був націоналістом!" Розмова йшла про кадрового чекіста, а тепер дисидента Миколу Руденка, який шість разів офіційно жонатий! Якщо слідувати політичному наставленню мого співрозмовника, то виходило б, що націоналіст - це аморальний тип. Я звернув увагу на це моему опонентові. І додав при цьому, що Микола Руденко ніколи не заявляв, що він націоналіст, бо він ніколи і не був ним.

Я недаремно зачепив справу моралі в наших політичних колах, бо саме аморальність, як теперішніх, так і колишніх політиканів завела наші визвольні змагання до московської неволі.

15 березня 1917 року в Києві було організовано Українську Центральну Раду, створена вона була українськими самостійниками. А вже 16 березня 1917 року українськими поступовцями-соціялістами-комуністами твориться паралельна Українська Центральна Рада, керована М. Грушевським. Сьогодні зовсім не згадується праця проф. Грушевського "Асвабажденіє Россіі і українській вапрос", в якій Грушевський доводив, що Україні потрібна не самостійність, а тільки перебудова. В "Історії українського народу" Р. Млиновецького читаємо:

"Щоб зліквідувати самостійницьку Укр. Цен. Раду - висуває М. Грушевський ідею "об'єднання" двох Рад і сам особисто починає цю думку завзято пропагувати. Щоб пішла справа легше, він у розмовах з самостійницькою молоддю з таємничим виглядом, відтягнувши на бік співрозмовника намагався переконати його, що він, проф. М. Грушевський, сам у душі є за самостійність, але, мовляв, "невідповідні обставини", "треба почекати", "ідею можна ширити, але потихеньку" і т.п.

Хіба не ту саму роботу виконують Руденко і Павличко і іже з ними? Хіба не за вказівками із Кремля твориться вся нинішня перестройка в Україні?

В 1918 році, відразу після Берестейського миру вождь Ленін накреслив плян діяльності комуністів Росії:

- 1) Забезпечення миру, навіть на найгірших умовах, який потрібно трактувати як "передишку"...
- 2) Привабити капіталістів Заходу зисками, використовуючи їхні капітали та інженерію для створення підприємств Міністерства збройних сил.
- 3) Намагатися викликати нову війну, а наколи б це не вдалося, то перевівши підготовчу роботу, заохотити Німеччину, невдоволеною Версалем, почати війну, - заклавши союз з нею.
- 4) У найкритичніший момент перейти до її ворогів і використати їх, щоб дістатися до Центральної Європи. Використати максимально протиріччя між Англією і Францією, Англією та Америкою та приготувати розвал Бритійської імперії; ізолювати Америку, а затим і підготувати революцію в Америці...

Із повище наведеного витягу ленінських нотаток бачимо, що перестройка не є явищем цілком новим і непередбаченим.

Уважно приглянувшись всій московській політиці та політиці світового жидівства, побачимо, що від намічених плянів вони ніколи не відступали. Нинішня "криза" на Близькому Сході: Кувейт-Ірак, - справа рук Кремля та світової жидівської мафії. США втягнуті до цього конфлікту, повністю керованого Москвою, з однією метою: знекровити США економічно, морально, щоб з часом при підтримці свого партнера Китаю продиктувати США свою волю, і знищити США, як державу, прямуючи при цьому до створення світової супер-держави...

Як жити без правди?

Та ж правда - це більмо на оці! Правда гальмує поступ світових сил зла до свого омріяного "раю"...

І ми, українці, якщо дійсно бажаємо жити в єдиній і соборній державі, повинні будувати цю державу на імені ЙОГО і в ім'я ЙОГО, відкидаючи при цьому на смітник всякі чужородні ідеї та вчинки.

ч. II

"Бо зорганізувати, здисциплінувати і ублагородити українську провідну верству може тільки об'єднання біля такого Гетьмана, якого право на Гетьманство випливає з його Родової і нашої державної історичної традиції, а не спирається на диктатурі чи виборах "з волі народу".

Бо без такого зорганізування, здисциплінування і ублагороднення, провідна верства українська України не здобуде і її не збудує ніколи."

В. Липинський,

Листи до Братів-Хліборобів. 1919-26 р. ст. 17.

Про різноманітні політичні міти в нашій історії ще не все сказано, а про фальшування історичних текстів та новоутвори-фабрикації більшовиками та соціялістами говорено, але дуже мало. А те, що такі фабрикації і фальшування існують і в націоналістичній історичній літературі майже не писалося...

Як часто ми покликаємося на історичний досвід, - але ніколи той досвід не використовували; на розум, - а приходили часи, коли той розум конче необхідним був - ми керувалися емоціями... Минуле належить майбутньому, з умовою, що ми аналізуємо історичні події минулого намагаємося творити виправлене майбутнє. Яка є наша духовна спадщина? Чим ми керуємося і на яких засадах

хочемо побудувати нашу з вами державу? Де є наша духовна спорідненість?

"Духовну спорідненість викликає духовна спадщина." (Б. Коваль. ст.5 статті "Духова спорідненість". 1989 р. Канада).

Цими кількома словами сказано багато. І тому нічого дивного немає в тому, що вороги України приклали чимало праці, фахової, - фальшуючи і фабрикуючи нашу історію з метою знищення нашої духовної спадщини...

В юному віці я став членом ОУН - через рік і мій брат Борис. Вся моя молодість і зрілі роки лишилися за московськими ґратами. Понад тридцять років моїх митарств я то втрачав, то віднаходив в побратимстві, духовості в своїй релігійності... Мій націоналізм був таким самим, як і в більшості із моїх побратимів. Наші старші друзі передавали нам те, що самі знали, або рахували, що знають... В більшості своїй ми мало були обізнані із історією свого народу, а про те, що наша історія пофальшована не тільки чужими, але й своїми вірними атеїстами нічого не знали. І те, що проривалося іноді із-за кордону, ми сприймали з дитячою безпосередністю і вірою.

Повернувшись в 1976 році додому, після тюрем і концтаборів, - мені йшов 33-й рік, - був здивований повним нерозумінням з боку співчуваючих нам людей нашої справи. Було б наївно все приписувати русифікації та збільшенню народу... Ні! Тут було щось інше.

Ведучи розмови про методи і шляхи боротьби та наслідки тієї боротьби за націю, ми мало коли доходили до кінця справи. Оте "якось воно буде" завжди лишалося висіти непевністю над нашими головами. Політика нашої боротьби зводилася до того, щоб якось підняти масу при допомозі нашого націоналізму, внаслідок чого відбудеться революція і ми побудуємо державу. Політична мітологія існувала і в нашому середовищі, я сам рахував, що вона є корисною, а що вже говорити про наші догми!

Моя інтуїція підказувала мені, що щось негаразд, а мій націоналізм говорив до мене: то в тобі занадто багато християнства... Кріпись - волю здобувають сильні і вольові одиниці.

Ідеї монархізму все більше опановували мій розум.

Можливо, що на мене мав вплив останній Провідник ОУН на теренах України вельмиповажаний пан Михайло Луцик, який все своє життя був переконаним монархістом-законником. Можливо, що мало свій вплив і моє дитяче оточення - я виховувався в своїй бабусі Анни-Софії, яка була свідомою монархісткою, і багато про це говорила. І не тільки це, думаю, що мій монархізм виникав і формувався поступово протягом всього мого життя.

В 33 роки я зробив перші "єретичні" висновки: Для того, щоб відбудувати українську державу, потрібно в першу чергу усунути із нашого життя власні гріхи: егоцентризм, анархізм і звичайне хамство, яке межує з брутальністю. Дійшов власним пошуком причин, чому нарід, в загальній своїй масі прихильний до нас (націоналістів), не хотів розуміти за що ми гинемо... Ми розсівали ідеї націоналізму там, де навіть поняття про націю більшість із народу не мали!

Я дійшов до практичного висновку, що тільки щира християнізація приведе нас в рідну хату, де наш батько Монарх-володар узаконить рівновагу та справедливий закон для всіх живущих в Україні.

Українські патріоти повинні працювати над тим, щоб прищепити народові засади, що добре виконаний обов'язок супроти Бога і наших людей, допоможе нам відродити колишню славу нашої староукраїнської держави із власним королем у провіді, - ним на сьогодні є Його Величність Володар Русі-України Олексій II.

Багато говоримо про відродження нації, але мало чуємо про відродження Держави, яка б була єдиною матір'ю для всіх проживаючих в Україні.

Ще у Володимирській тюрмі в 1971 році я дійшов у своїх пошуках, що тільки християнська віра є тим чинником, що зможе сформувати ясно виражену національну ідею спасіння на підставі якої ми здвигнемо нашу державу, а разом із державою розвинеться і наша Нація - нація державна, християнська, етична і послідовна у своїй справедливості.

Революційними гаслами у нас кидалися різні люди, особливо ті, що ніколи не знаходили у собі сил критично приглянутися власній іноді некорисній для народу праці. В 1917-20 роках українську державність розкладали, а то і просто боролися проти неї наші соціалісти, в більшості своїй які були масонами...

29 березня 1917 року в Києві перестала існувати Українська Центральна Рада - ця Рада була Першою Українською Центральною Радою і складалася вона виключно із самостійників. Теоретично вона об'єдналася з Українською Центральною Радою, яка була створена соціалістами вже після факту створення самостійної Укр. Ради 15 березня. Антисамостійницьке болото домігшись "об'єднання", знищило всі паростки самостійництва в ній. Про існування Першої Ради політикани із табору українських соціалістів та історики масонської орієнтації чомусь не згадують.

Саме українські федералісти-автономісти, всі як один, приховали факт існування двох Центральних Рад в Україні - перша з них була Центральна Рада самостійницька, яку наші автономісти-масони із Української Центральної Ради, керованої Грушевським, люто поборювали.

В. Винниченко у своїй книжці "Відродження нації", т. I, ст. 41 писав: "Український сепаратизм тоді (1917 р.) помер разом із причиною, що його породила."

Приховують наші комуністи з соціалістами і факт знищення української самостійницької міліції, якої вони боялися...

Соціаліст і масон Петлюра свідомо нищив українську армію, усуваючи з її лона кадрових офіцерів та генералів натомість просовуючи своїх попутчиків без жодної військової кваліфікації.

5 квітня в Києві розпочав свою "роботу" Український Національний Конгрес, який майже повністю складався із есерів та есдеків. Вся ця зденаціоналізована соціалістична маса була хована на ідеях Драгоманова. Всі вищевказані самозванці нічого спільного із правдивим народоправством не мали.

Хоч вони і говорили в ім'я народу, але з народом ніколи не рахувалися і життям народу ніколи не жили, для них народ - це маса, з якої вони мали намір зліпити послушну нову суспільність - комунізм.

Щоб не допустити до розмов про самостійність, есдеки та есери до Президії висувають своїх представників проф. Грушевського, Єфремова і Винниченка. Під час Конгресових дебатів вищезгадана "трійця" забороняє вести розмови про самостійність тим із делегатів, які через недогляд соціалістичних "демократів" дісталися на Конгрес.

Хіба не те саме було на конференції Руху, коли Горинь не дав слова Іванові Кандибі, мотивуючи тим, що багато виступаючих...

В 1917 році українська масонерія старалася недопустити до праці в Конгресі самостійників шляхом їх усунення і позбавлення права на виступ, то в наш час українські федералісти, охоронені КГБ і КПСС, відкрито погрожують членам інших партій, як це було в випадку з Лупиносом, якому Горинь пригрозив розправою в близькому майбутньому...

1917 перестроєчний рік висунув у "лідери" України московськими руками христюків, винниченків, волохів, петлюр, мазеп (Ісак) - сьогодні з легкої подачі Москви українцям подано драчів, павличків, яворівських та руденків!

Більше ніж дивним є міт проголошення 22 січня 1918 року "самостійної УНР".

Чому масонерія пересунула дату проголошення 4-го Універсалу з 25 січня на 22-ге, ніде ніким із соціал-комуністів не пояснювалося...

Добре відомо з історії, що 4-ий Універсал проголошено з 24 на 25 січня. Не тільки пересунули дату проголошення 4-го Універсалу, але й фальшують його правдивий зміст, викидаючи свідомо з нього такі слова:

"Цей найвищий орган має рішити про федеративну св'язь із народними республіками колишньої Російської імперії."

І вже зовсім промовчують прихильники УНР всяких мастей свідому зраду соціялістичного уряду УНР на чолі з Петлюрою про "таємний Варшавський договір", який складався із дев'яти точок і був підписаний 21 квітня 1920 року у Варшаві. Внаслідок цього ганебного зрадницького "договору" кордони Польщі поширювались до кордонів 1772 року.

Не признаються нинішні адепти вчорашніх соціялістичних "батьків", як і самі уенерівці про свою ненависть до Української Церкви! Виключно весь провід тодішньої УНР, як і Директорії був вороже наставлений до Української Церкви, не тільки вороже наставлений, але й виступав проти неї.

"У грудні цього року завітали до мене троє осіб, усі члени Церковної Ради, посланці від неї: архієпископ Олексій Дородниця, о. Макарій Крамаренко і один диякон... Умовилися, що завтра вони відвідають Голову Центральної Ради проф. Михайла Грушевського і будуть просити його запровадити в Центральній Раді окремий Секретаріят Ісповідань з професором Іваном Огієнком на чолі.

Другого дня ці три особи були в мене знову і з великим сумом розповідали таке:

- Були ми сьогодні на прийнятті в Центральній Раді, у проф. М. Грушевського. Довго ми просиділи в почекальні,

він нас не приймав. Нарешті прийняв. Говорили йому ми всі трое, доводили, що в Центральній Раді повинен бути Секретаріат Ісповідань, і на його голову вони від імені Церковної Ради... Голова Центральної Ради проф. М. Грушевський тоді офіційно вже був членом соціал-революційної партії, що Церкви не визнавала. Він уперто мовчав і слухав. Нарешті коротко відповів:

- Обійдемося без попів!

І знову замовчав... Ми йому наполегливо доводили, що Церква - душа українського народу, що український народ релігійний, що при допомозі Церкви піде легше відродження України... А Грушевський уперто мовчав і говорити з нами більше не захотів..."

Проф. Іван Огієнко, "Рятування України". 1968, стор. 8-9.

На совісті моральних покручів з табору УНР і вбивство-розстріл полковника Болбочана. Український історик-державник Роман Млиновецький в своїй праці "Історія української держави" на сторінці 544 пише:

"Моральну відповідальність за смерть Болбочана, звичайно, несуть в першу чергу наші соціялісти, а далі С. Петлюра, Осецький і Ан. Мельник як начальник штабу Дієвої Армії".

Як бачимо, Р. Млиновецький досить ліберально віднісся до кримінального злочину поповненого урядом УНР і самим Петлюрою... Млиновецький пише про моральну відповідальність,.. якщо вона є, але історія до нас промовляє фактами, що в атеїстичному комунофільському кодлі уенерівців її просто не існувало! Далі на сторінці 546 вищезгаданої праці Р. Млиновецький пише:

"Об'єктивний перегляд свідчень саме винних і безпосередньо замішаних як у двох злочинах проти держави української, так і у знищенні українського патріота і визначного військового команданта доводить цілковиту узаasadненість висновку, що, на жаль, маємо справу у цьому випадкові з т. зв. "кафрською мораллю"... От. Волох, який

визнав у своєму "Універсалі" владу московських окупантів і виступив проти Директорії та загубив доручені йому війська - користувався лише тому, що він був москвофілом, лівим есером, "радянофілом", цілковитим довір'ям нашого соціалістичного уряду".

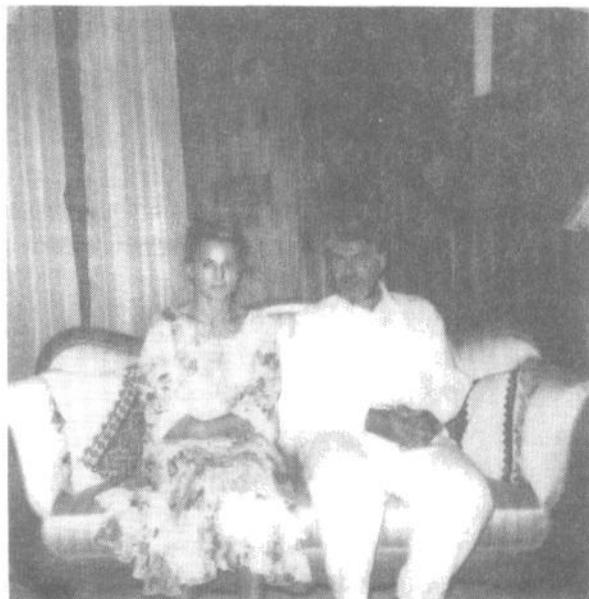
А Болбочана вбили тільки тому, що він був кадровим офіцером і самостійником. Сьогодні руками КГБ українська дисидентська тічка розправляється із С. Хмарою та Іваном Макаром із тих самих причин.

На закінчення хочу поспитати:

Чи ми, українці, винні в тому, що не маємо своєї держави?

Клівленд, 1988 р. Місто відзначало „День Й. Терелі“

1988 р. Швайцарія. Вілля „Трембіта“.

СПЕКА

"...постало велике переслідування Церкви в Єрусалимі і всі, окрім апостолів, розсіялися по землях Юдеї та Самарії ... ходили з одного місця до другої проповідували Слово Боже".

Сталося це після мученицької смерті Св. Стефана... Сонце снешадно пекло термітними променями пустелю. Спека, неначе зойк Гіросіми, попелила енергію життя. Земля волала до неба: ковток прохолоди! Повітря, наповне нестерпним жаром, сліпим тягерем давило істоту подорожнього. Він повільно йшов, несучи на собі турботи власного неспокою. Іноді спинявся і, наслухокачись до шипіння спеки, витирав піт з лица кінчиком сірого від пороху бурнуса, щось шепотів і рушав далі. Його вуста, спрагли і порепані, ворушилися в ритм його ходи: "Отче наш, що еси на небесах", - злітало в безодню дня і завмирало під ступнями бочкор, перетерте сухим піском...

Він молився до Нього. Це була молитва вояка. Молитва невтомного трударя, що добре розумів: порядок і послідовність принесуть бажані плоди для таємного братства ВТАЄМНИЧЕНИХ. Ще зовсім недавно назореї відійшли від сикаріїв. А коли їх Вчителя було скарано на Череповищі, вони, створивши братцво Назореїв, пішли шляхами досі незнаними... Ой, не була се завчена і бездумно повторювана молитва. Ні! Це була розмова войовничого оптиміста із самою Вічністю. Розмова про все. В цій розмові він ділив власні турботи з Вчителем. Як селянин розмовляє весною із землецею, так і подорожній провадив розмову з Ним Самим про його неспокої.

Сонце пекло немилосердно і стало. Враз тінь від людини заломилася, а потім зникла, сховавшись від голодного сонця під ногами чоловіка...

"Амін" - прожебоніли спрагли вуста, і людина спинилася. Змахнув сірий пил, що тінню розсіявся по обличчю, хвилюку постояв, прислухокачись до голодної спеки, став роздив-

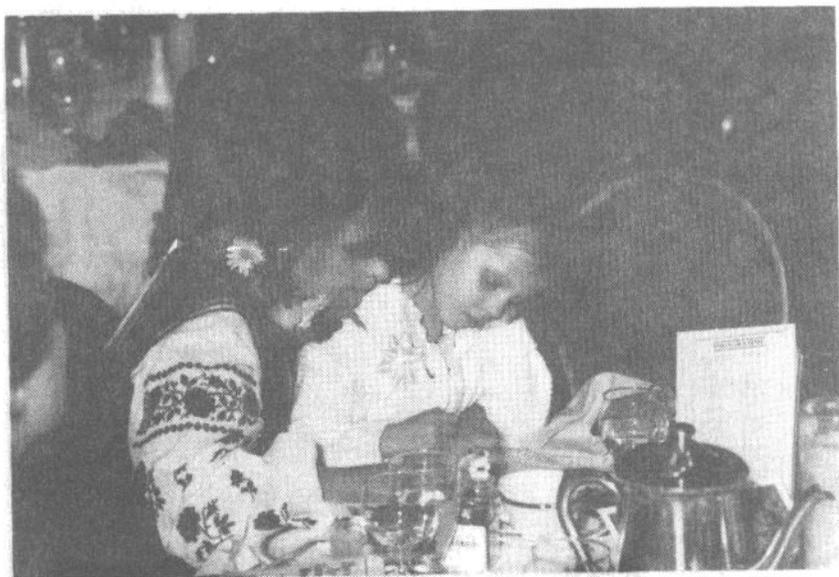
Італія. Каста-Гандольфо. 1987 р.

1988 р. Мюнхен.

Павлик.

***Калика.
Наші діти.***

Ватикан. Й. Тереля і папа Павло II.

Мюнхен. Університет. 1988 р.

лятися довкола. А сонце невблаганно палило його думки. Маленьке зернятко надії ледь-ледь дихало життям... Погоня не лякала його. Він більше переймався тим невідомим, що мало статися там, в Антиохії. - Немає тіні, - промовив сам до себе, - полудень! Як наверненець Павло переслідував назореїв, так сьогоднішнє блідо-гаряче сонце невтомно переслідує його. Покута... Думка гадюкою вкусила його подіями вчорашнього дня. А той день довгий і безконечний... В ньому не двадцять чотири години. Покидаючи Єрусалим і тікаючи від гонителів, ніхто не знав, що він буде сьогодні стояти за три гони від міста, де вперше ім'я вчителя станеться вселенським рухом любови.

- Віддаю в Твої руки себе самого. Ти дорого куплений.. А, що я? Придивляючись до млистого горизонту через пелену задухи, побачив біле місто. Спека жирувала і нахабно вдиралася до горла, ніби хотіла спалити голос. Палила зневірою гарячий мозок і гадюкою в'юнилася навколо його сподівань. У місті ніхто не чекав на нього...

На початку фільнія, під час таємної наради в Єрусалимі, братство закликало його очолити таємну спілку назореїв в Антиохії. Він тоді дав згоду. Через зраду довелося тікати, так і не знаючи, до кого мав би звернутися на випадок потреби. Пам'ятав, що десь там живе надзвичайно спритна конспіраторка, ім'я якій Голубка. Відігнав хмарку спокусливої зневіри. Здушив песимізм болю і впевненою ходою рушив до міста. Під мурами Антиохії спинився. Притис до серця долоні рук і подякував Йому за турботи, за щасливий кінець тривожної подорожі. Біля брами його спинив вояк і зажадав мито. Спокійно подав воякові три секелі срібного гроша і пірнув у людський мурашник суперечностей. Дійшов до базару, де купив горнятко прогірклої теплої води, роздивлявся. Каліки, зобачивши чужака, загули джмелями, а деякі комариним писком, привертали увагу до себе. Він підійшов до крайнього із ряду. То був молодий і дужий чоловік із сикаріїв, що після недавнього повстання, тепер

скалічений, мусів сидіти між жебраками на базарі. Він пізнав цю людину, хоча каліка не здогадувався, хто перед ним. Лице скаліченого було мужнє і незапопадливе. Кошик, що його поклав для збору милостині, був порожнім.

Подорожній нахилився і опустив руку із золотим до кошика. Каліки голосно загули і почали сваритися. Заздрість хтиво поповзла з одних очей до других. На вустах кривилися лукаві гримаси. Кожний картав себе, чому не він зайняв скрайне місце під стіною базару. Каліка всміхнувся і підняв очі на жертводателя. Зустрів погляд, наповнений Його любов'ю. Постава пришельця була гідна і мужня, на такого можна було би опертися в разі небезпеки.

- Чим я тобі, Людино, віддячу? Хіба молитвою... До Вчителя... - Подорожній подивився в очі каліки і проказав: "Отче наш, - скалічений натхненно продовжив, - що еси на небесах." Цих двоє були разом. Зустріч відбулася. Вчитель став між ними.

- Чи ти знаєш жінку на ім'я Голубка? - спитав подорожній. Затаєний страх блимнув в очах каліки. Сумніви-оси почали кусати його сумління: шпигун!

Але приглянувшись до очей пришельця, відчитав у них світло праведности. Без сумніву, це була своя людина.

- Йди в гончарний ряд і поспитай Корнеля, легіонера. Там знайдеш ту, що її шукаєш - то дочка Корнелева.

У Корнеля заслонено в хижчині вікна. Чадить смолоскип і тривожно коливаються тіні по стінах помешкання. Навколо подорожнього стоять і сидять назореї. Дочка Корнеля дивиться на нього і її серце огортає ніжний смуток, щось приємне торкається всього її ества. Стіл, витесаний із кедрового дерева, править зібраним за святилище. Посеред столу хліб і вино. Грудки солі, мов застигли сльозові краплі, блищать і переливаються рожевими спалахами, що спадають від смолоскипа. Ми є свідками Таємної Вечері, під час якої подорожній скаже Слово. На чатах при дверях молодий вояк. Він вперше на зібранні братства. І гордий із

того, що йому довірено стерегти спокій великої Зустрічі із Вчителем.

- Мир вам, дорогі брати і сестри! - слова подорожнього, мов прохолодний потічок для спраглих вуст. Десятки сердець теплою любов'ю тулилися до нього. Як вже все скінчилося, подорожній сказав: "Прийшла хвилина, коли я мушу відійти від вас з тим, щоб через певний час знову зустрітись."

Голубка, знітившись, глянула йому в очі і запитала: "Коли проповідуємо Слово Вчителя, часто звідають нас непосвячені. Як називається? Що маю казати?" Він якусь мить подумав, потім відповів: "Кажі, Християни." І загорнувшись в підбитий вітрами бурнус, вийшов в темінь ночі, що своїм подолом накрила Антиохію. То був Варнава.

Й. Тереля, Довге, 1987 року.

ЗМІСТ

1. Передмова.....	3
2. Кольори-символи.....	18
3. Зелена Україна.....	30
4. Що ми знаємо про Кубань?.....	39
5. З історії преси на українських землях.....	44
6. Блудні сини... ..	50
7. Ложка меду в бочці меду.....	57
8. Камо грядеши?	62
9. Вороги. I.....	70
10. Хто вони такі? I і II ч.....	77
11. Орієнтація	93
12. П'ять сторін однієї медалі.....	103
13. Юда.....	108
14. Експансія	115
15. Куди прямує Ізраїль?	118
16. Мойсей.....	125
17. Пурим.....	132
18. Чому заборонено християнам читати Талмуд	137
19. Мітологія в політиці, або як жити без правди? I, II ч... ..	143
20. Спека	160